

Tháng 4, 2018

HỎI?

Bao giờ mưa thuận, gió hòa
Tự do, hạnh phúc, nhà nhà ấm no
Không thù, chẳng đảng giùm cho
Việt Nam độc lập, hết phò Hán nô
Thoát vòng nô lệ Tam Vô
Lửa Thiêng chuyên khắp cơ đồ sáng trưng?
Ý Nga, 30.4.2018

Đoản Văn Tháng Tư

Năm nay Trời chiều người. Các bạn văn của tôi ở xa về dự Đại Hội KỶ NIỆM 40 NĂM THÀNH LẬP VBVNHN, được thưởng ngoạn cả một rừng hoa anh đào vây bọc xung quanh hồ Tidal Basin của Thủ Đô Hoa Kỳ. Các nhà văn nữ thuộc Diễn đàn Cô Gái Việt, đồng thời có một số cũng là Hội Viên VBVNHN Đông Bắc Hoa Kỳ; Kiều Mộng Hà đến từ Austin, Texas; Sao Khuê và Tiểu Thu đến từ Canada; Đỗ Dung, Thu Hương, Hà Thân, Chúc Anh đến từ California; Minh Nguyệt đến từ Las Vegas; Bội Hằng đến từ Richmond; và thêm nhà thơ Hương Phố đến từ Arizona. Khách phương xa được các nhà thơ, nhà văn nữ của Diễn Đàn CGV trong vùng Hoa Thịnh Đốn như Phương Thúy, người điều hợp Diễn đàn và các văn hữu Ngọc Hạnh, Thúy Messege, Hoàng Dung, Sâu Hùng, Hoàng Bạch Mai, Hồng Thủy đón tiếp nồng nhiệt. Chúng tôi đi đến đâu là riu rít, ồn ào tới đó. Tưởng như một đám nữ sinh trung học trong giờ ra chơi ở sân trường. Các phu quân phải đi theo tháp tùng để xách valise cho các nàng lên xuống máy bay, và làm phỏ nhòm cho các nàng làm điệu chụp hình bên những cây anh đào đầy hoa đẹp đến náo lòng người. Ngôi nhà bình thường thật vắng lặng của tôi, bỗng đột nhiên thay đổi. Mỗi buổi sáng và tối ồn ào với những chuỗi cười ròn tan. Các lão bà ăn quà vặt không thua gì hồi đi học. Bò khô, mít, soài, cam, quýt, ô mai đầy bàn. Các nàng vừa ăn, vừa nghe Hoàng Dung kể chuyện tiêu lâm thật có duyên, cười đến đau cả bụng. Đi chơi cả ngày mệt như vậy, mà không đêm nào đi ngủ trước 12 giờ đêm. Sáu ngày bên nhau qua nhanh đầy luyến tiếc. Hoa anh đào vẫn còn rực rỡ, những làn gió heo may vẫn đuổi bắt nhau len lỏi qua những giải lụa nắng giữa rừng hoa đào khoe sắc thắm. Gió chỉ đủ lạnh để các CÔ GÁI VIỆT quàng thêm những chiếc khăn đủ màu, cho những tấm ảnh kỷ niệm thêm phần rực rỡ. Hoa vẫn đẹp, tình vẫn nồng ấm... mà đã phải lưu luyến chia tay. Mỗi người sẽ phải trở về với cuộc sống bình thường. Chúng tôi ngậm ngùi nhìn nhau, hẹn năm tới sẽ gặp, nhưng trong thâm tâm mỗi người đều nghĩ... ở tuổi này rồi, mỗi ngày một khác, có ai biết những gì sẽ xảy ra? Biết có còn cơ hội gặp nhau đầy đủ nữa hay không?

Tiền các Cô Gái Việt về rồi. Tôi đang băng khuâng buồn nhớ... thì nhà thơ Quỳnh Giao của Nhóm Một Thời Để Nhớ mà tôi cũng là một thành viên, từ Cali bay qua. Quỳnh Giao tiếc hùi hụi vì kẹt nên không thể qua sớm để dự Đại Hội VBVNHN và làm quen các CGV. May mà hoa anh đào vẫn còn đang chờ để đón Quỳnh Giao. Minh Trân, cô bạn TV, cùng tôi và Quỳnh Giao lại được anh Hoàng Quý Nam, phu quân của Minh Trân, đưa đi dạo Thủ Đô, ngắm hoa anh đào và thăm thắng cảnh. Vì lần đầu đến DC nên Quỳnh Giao ao ước được đi thăm Vet Nam War Memorial. Đứng trước bức tường đá đen với tên các chiến binh Mỹ tử trận trên chiến trường VN, mắt tôi cay xè. Một người đàn bà Mỹ, quì một chân dưới chân tường, ba ngón tay của bà xoa đi

xoa lại trên một cái tên khắc trên nền đá lạnh. Tôi đứng lặng người, nước mắt ứa ra với hình ảnh đó. 43 năm qua rồi, nỗi đau ly biệt vẫn hằn sâu trong trái tim người cô phụ. Nhìn đôi vai bà rung lên, bất giác tôi vội vàng quì xuống bên cạnh, ôm lấy vai bà vỗ về. Bà quay nhìn tôi, thấy khuôn mặt Á Đông, một thoáng ngạc nhiên, bà nói nhỏ hai tiếng “Thank you” rồi tiếp tục khóc. Tôi không dám đứng lại lâu, tôi sợ bà sẽ hỏi tôi là người nước nào. Tôi sợ tôi phải trả lời tôi là người Việt Nam, nơi chồng bà đã phải rời bỏ vợ con, lặn lội sang một nước xa lạ, chả liên quan gì đến bản thân và gia đình mình, để nằm gai, nếm mật, trèo đèo, lội suối, cực khổ với những cuộc hành quân, những trận đánh nhau khốc liệt. Cuối cùng, buông xuôi tay nằm xuống. Chưa chắc ông đã được toàn thân và chôn cất đàng hoàng.

Chiến tranh thật phi lý, và càng phi lý khi mình phải hy sinh tính mạng để bảo vệ cho một quốc gia xa xôi, có thể chưa một lần được nghe và biết tới, và có thể cũng chả hiểu mình phải chiến đấu gian khổ với mục đích gì. Có chăng chỉ là cho một lý tưởng, một nền hòa bình mơ hồ, mà không biết bao giờ mới thực hiện được. Cái tội của những nhân vật chớp bu trên chính trường xứ Mỹ đã làm tan nát quê hương tôi, vẫn chẳng thể nào ảnh hưởng đến sự ngưỡng mộ và lòng biết ơn của tôi với tất cả những quân nhân Mỹ có tên trên bức tường đá đen. Ước gì tôi có can đảm đứng lại, chờ người đàn bà Mỹ ngừng khóc để cảm ơn bà và tạ lỗi, vì quê hương tôi mà người thân yêu của bà đã ra đi không bao giờ trở lại. Tôi sợ niềm đau khiến bà có thể thù ghét người Việt Nam và buông ra những lời làm tôi đau đớn.

Tháng 4 lại về. Bức tường đá đen cho tôi một cảm nghĩ so sánh thật buồn. Các binh sỹ Hoa Kỳ khi nằm xuống cũng còn may mắn, được Tổ Quốc ghi ơn. Tên tuổi được khắc vào bia đá cho mọi người ngưỡng mộ. Còn những người chiến sỹ Việt Nam Cộng Hòa đáng kính phục nhưng thật tội nghiệp của chúng tôi, nơi các anh an nghỉ, Nghĩa trang Quân Đội Biên Hòa lại bị tàn phá đập vùi, tang thương đến xót xa. Những người còn sống thì bị trả thù, lê tẩm thân tàn, làm việc cực khổ cũng không đủ ăn. Thậm chí con cháu cũng bị kỳ thị, đối xử bất công. Bao giờ cho những người Cộng Sản tham tàn biết sống với lương tri, biết tôn trọng những người đã khuất, biết dùng lòng nhân đạo đối xử với những người còn sống. Mong một ngày nào, quê hương tôi thay đổi, nhân quyền, tự do trở lại, cho tôi được trở về đứng trước những ngôi mộ của các Chiến sỹ VNCH, cúi đầu, thấp nén hương bày tỏ lòng biết ơn và ngưỡng mộ, cho nước mắt tôi được chảy, không phải vì niềm đau của 30 Tháng 4 - 1975, ngày Quốc Hận. Mà là niềm vui được thấy lại ngọn CỜ VÀNG BA SỌC ĐỎ ngạo nghễ tung bay trên cổng của nghĩa trang Quân Đội Việt Nam Cộng Hòa, để anh linh các vị anh hùng của chúng tôi được ngậm cười nơi chín suối.

Hồng Thủy

Tháng 4 năm 2018

Vẫn Thắm Mối Tình Xưa

Ngày... tháng... năm

Sao bây giờ mình lại nhớ người ta nhiều đến thế? Em tự nhủ thầm và bước nhẹ ra hiên nhà, tựa đầu trên những song sắt nhỏ, sơn màu bạc dưới ánh trăng mờ mờ chiếu. Hương dạ lý nơi khu vườn nhà bên cạnh thoang thoang đưa sang với mùi thơm dịu dịu. Trời đêm hực nóng, không một chút gió lay động cành lá. Em thềm ngả lưng trên thảm cỏ xanh mơn, ướt đọng sương đêm, ngược mắt đếm sao, môi thì thắm một bản tình ca tuyệt vời. Đáng ạ! Em đã mơ như thế cùng với hình ảnh anh êm đềm trong tâm tưởng. Em cũng không hiểu tại sao mình lại nghĩ đến anh trong giây phút này. Thế có phải là em yêu Đăng không? Em nhớ Khánh Diên yêu chàng Vĩnh Đăng của “*khung trời đại học, con đường Duy Tân cây dài bóng mát*” rồi sao? Eo ơi! Em

không chịu như thế đâu. Đấng nè! Em nhỏ chỉ thích anh. Thích và mến anh chứ không yêu anh đâu nhé. Đừng hiểu lầm cô bé nghe anh!

Ngày... tháng... năm

Hai ngày trôi qua em thu mình trong nỗi buồn câm nín. Đấng ơi! Anh có biết là em nhỏ đang giận anh kinh khủng không? Anh có biết là anh rất đỗi vô tình khi cúi xuống gần em hỏi nhỏ:

- Khánh Diên buồn gì mà im lặng thế?

Em ghét anh. Ghét anh hơn bất cứ ai trên đời này, vì anh đã không nhìn thấy những giận hờn trong mắt em, trên môi em và trong trái tim em. Nhưng mà... có phải em vô lý lắm không khi giận hờn anh? Ừ! Mà tại sao em lại buồn, lại giận, khi bắt gặp anh thân mật với cô bạn cùng lớp. Người ta có phải là “gì gì” của mình đâu. Em tự trách mình rồi mỉm cười vu vơ - nụ cười đầu tiên của hai ngày héo hắt với nỗi buồn u uất, chìm khuất trong hồn. Nhưng... chẳng phải vì thế mà em hết giận anh đâu nhé. Em vẫn giận anh cho đến bao giờ...

Ngày... tháng... năm

Em đã đọc nhiều lần lá thư của anh do Thuần mang đến khi em một mình lặng lẽ chống tay trên hành lang hát hiu buổi sáng. Nỗi xúc động làm mi em ứa lệ. Giận hờn ngày nào đầy đầy trong tim chừng như phôi phai, tan biết tự lúc nào.

Đấng ơi! Tự dưng em gọi anh bằng thứ âm thanh ngọt ngào, trêu mến. Từ đó, có một nỗi hân hoan nào đó lạ lùng choáng ngợp cả vùng hồn xôn xao nỗi nhớ. Em nghe lạ với chính em. Tình cảm không sao phân tích được khi Thuần nhìn sâu vào mắt em, tò mò dò hỏi:

- Sao mi giận Đấng?

Em cúi đầu xấu hổ, không sao bày tỏ được bằng ngôn ngữ. Hỏi như thế chứng tỏ Thuần đã biết từ đầu. Nhỏ bạn thân vẫn vờ đuôi tóc em, lời rất khê:

- Có phải mi yêu Đấng?

- Eo ơi! Con khi này nói bậy ghê ta...

Em chỉ nói được bấy nhiêu thôi rồi dấu mặt vào tóc, im lặng với cái cắn môi thật đau. Có phải em yêu Đấng như Thuần vừa nói không? Có những sợi tơ mong manh nào đó đang rối bời trong tâm tư em. Đấng có biết cho em không?

Ngày... tháng... năm

Cả buổi tối em loay hoay trên bàn học mà chẳng có một chữ nào thấm vào đầu óc. Cảm giác lạ lùng trong buổi chiều nay như còn lảng đãng chung quanh. Em nâng niu những ngón tay dài, vuốt ve những sợi tóc mây, để tưởng chừng như hơi thở của anh còn vương trên đó. Sao em lảng mạng ghê nơi. Như bây giờ, tự dưng thèm nghe lại câu nói trầm âm của anh:

- Khánh Diên có biết, trong mắt em chứa đựng thứ hạnh phúc êm đềm mà chưa lần nào anh nhìn thấy nơi ai.

Em biết là Đấng nói nịnh để em quên đi nỗi hờn giận hôm nào, chứ làm sao đôi mắt em đắm ám được khi lúc nào nó cũng chực chờ tuôn rơi giòng lệ. Mà sao hôm nay Đấng toàn nói những câu khó hiểu làm em suy nghĩ muôn vớ tung đầu óc. Em ghét Đấng rồi đó biết không? Em không thèm nghĩ đến Đấng nữa đâu. Em đi ngủ đây.

Ngày... tháng... năm

Hơn một tuần Đấng xa Sài Gòn. Thành phố rồi cũng buồn theo bước chân anh. Mỗi buổi tan học, em một mình đi dưới những hàng cây thẳng tắp, quen thuộc. Những cánh lá xanh xanh đan kín khung trời, không cho em nhìn thấy màu mây hạnh phúc, để thầm gửi lên đó những nhớ nhung sâu kín trong ngõ hồn em. Em nghe nhớ Đấng lạ lùng. Nỗi nhớ làm em thần thờ trong từng cái nhìn, từng câu nói. Thuần cứ nhìn em với nụ cười như chế giễu. Khi ra về, nhỏ còn dúi vào tay em một mảnh giấy và dặn về nhà mới được đọc. Em thối mồm mở ngay tờ giấy sau cái quay lưng của Thuần.

“Người đi một nửa hồn tôi mất

Một nửa hồn kia bỗng đại khờ.

Có phải mi đang tương tư anh chàng Đấng rồi không?”

Eo ơi! Sao mà nhỏ Thuần cứ làm em rối trí. Hết yêu rồi lại tương tư. Mà có phải là em đang tương tư Đăng không? Làm gì có, con gái Gia Long “chảnh” lắm mà, có đời nào lại đi tương tư...

Nhưng nỗi nhớ này phải gọi tên gì cho đúng đây? Trái tim ơi! Hãy trả lời cho em đi.

Ngày... tháng... năm

Bây giờ thì em không làm sao trốn chạy được sự thật. Em đã yêu rồi. Yêu thật thiết tha, thật đậm đà, Đăng có hiểu? Em đã bâng khuâng cả buổi chiều với lá thư màu xanh của Đăng. Ngọt ngào biết bao thứ hạnh phúc đầu tiên em đón nhận. Em không biết phải viết gì đây. Em bối rối đến cuống quýt cả chân tay. Đăng ơi! Hẳn là ở nơi nào đó anh đang hình dung được nụ cười thẹn thù của em, như lần nào trở về phố thị, anh dịu dàng nắm nhẹ bờ vai gầy gò của em, với ánh mắt nồng nàn, triu mến, giọng anh thật ân cần, âu yếm:

- Những ngày anh đi xa, Khánh Diên có nhớ anh không?

Em đã cắn môi, cúi mặt trên bờ vai anh, thỉnh thoảng với thoáng mắt long lanh giọt mừng. Nhưng Đăng có biết, đó chính là lúc em nói thầm với chính em “Đăng ơi! Em yêu Đăng”...

Mấy mươi năm trôi qua, biết mấy ngàn lần chị đọc lại trang nhật ký cũ để nhớ về cuộc tình đã đi vào dĩ vãng, nhưng vẫn mãi nồng nàn trong trái tim đau, mỗi khi chị bồi hồi tưởng nhớ hình ảnh người tình tuổi học trò.

Ngày đó...

Đăng tình nguyện làm cái đuôi của “cô bé Khánh Diên xinh như mộng” (lời của anh) để tha hồ bị hành hạ. Mẹ thường mắng mỏ:

- Bây giờ hành hạ nó cho sướng, mai này cưới về rồi nó đi cho biết thân.

Khánh Diên phụng phịu lắc đầu:

- Con có thèm ưng đâu mà cưới.

Nói thế, nhưng lòng Diên vui khắp khởi, vì biết mẹ không ngăn cấm. Mẹ thương Đăng hiền lành, ôn hòa, chịu cực, chịu khó phụ giúp, đỡ đàn mẹ anh, người đàn bà đơn chiếc, nuôi đàn con vất vả trăm bề.

Nhưng rồi tất cả đã đảo lộn sau ngày đất nước tang thương. Trong khi ba của Khánh Diên phải khăn gói vào trại cải tạo thì ba Đăng từ miền Bắc quay về. Mới ngày nào Khánh Diên và Đăng còn tay trong tay, tung tăng trên từng con phố nhỏ, bỗng dưng giờ đây mỗi người một chiến tuyến, bốn mắt nhìn nhau nhưng sao quá ngỡ ngàng, chua xót vì hai gia cảnh đối nghịch nhau.

Mẹ Khánh Diên rơi vào cảnh đói nghèo, vất vả, xác xơ cả tinh thần lẫn vật chất. Còn mẹ Đăng, người đàn bà lam lũ, hiền lành, ngày nào là hàng xóm thân thiết của gia đình Khánh Diên, bỗng chốc “cởi lớp” khi ba Đăng, người đàn ông theo bạn bè đi tập kết, “áo gấm về làng” với chiếc lon thượng tá ngạo nghễ trên cổ áo. Gia đình Đăng rời bỏ căn nhà bé nhỏ, đơn sơ. Mẹ Đăng trở thành chủ nhân ngôi biệt thự sang trọng của một thương gia bị tịch thu tài sản trong đợt đánh tư sản mà cha Đăng được quyền tiếp thu. Mẹ Khánh Diên ghen ngào, tủi nhục khi mẹ Đăng hách dịch, kiêu căng, “day báo” bà phải đi kinh tế mới, phải tuân thủ chính sách của nhà nước dành cho ngụy quân tàn ác, có nợ máu với nhân dân thì chồng mới được hưởng sự khoan hồng. Có miệng mà không nói nên lời vì sa cơ thất thế, bà uất ức trả đũa bằng cách ngăn cấm Khánh Diên:

- Không được giao du tình cảm với thằng con trai có cha là kẻ cướp nhà, cướp của người khác.

Đăng ngỡ ngàng, đau đớn. Khánh Diên bàng hoàng với nước mắt xót xa. Hình ảnh tiều tụy, tang thương của cha trong ngày hai mẹ con lặn lội ra tận miền Bắc thăm nuôi, khiến lòng Khánh Diên đau như cắt, nên dẫu có yêu Đăng bằng cả trái tim nồng nàn, tha thiết, Diên cũng chẳng dám cãi lời mẹ. Cuộc tình thơ mộng bỗng héo hon, tàn lụi. Không dám đặt lên đôi gánh đang nặng quằn vai mẹ thêm một nỗi buồn phiền nào nữa, Khánh Diên đành quyết định chia tay trong im lặng vì không trả lời được câu hỏi của Đăng:

- Ba anh là ba anh. Anh là anh. Như thế, anh có lỗi gì trong trong sự khốn khổ của ba em?

Cho dẫu Đăng không là nguyên nhân nỗi thống khổ của gia đình mình thì Khánh Diên cũng không thể duy trì mối tình đầu đẹp như mơ. Người con gái vẫn còn ngờ nghệch, ngây thơ giữa một xã hội hỗn độn, đầy bất trắc, đành buông tay, quay lưng làm mặt lạ với người mình đang yêu thương, nhưng nhớ quá quay về vui lòng mẹ. Mẹ thương Khánh Diên, thương đứa con bất hạnh sinh nhầm thế hệ. Mẹ đau thắt ruột gan khi nhìn con gái úp mặt vào gối, nén tiếng khóc nức nghẹn ngào trong nỗi đau đầu đời, nhưng nhớ đến người chồng thân yêu đang phải chịu cảnh hành hạ, đói khổ, bệnh hoạn, nơi rừng thiêng, nước độc, bà không cam lòng để cho con trai của kẻ thù bước chân vào ngưỡng cửa nhà mình.

Cuối cùng, mẹ gạt nước mắt, chấp nhận chia lìa để cho Khánh Diên theo người chú ruột, vượt biển tìm đến miền đất hứa với lời dặn dò:

- Chỉ có cách này con mới có thể giúp mẹ lo cho ba và các em được tiếp tục học hành.

Mẹ Khánh Diên biết con gái mình là đứa con hiền lành, hiếu thảo, nặng tình cảm gia đình, nên trao cho Diên một trọng trách nặng nề, dù trong thâm tâm của bà, đó không phải là mục đích chính, nhưng chỉ vì muốn dứt con gái ra khỏi mối tình mà bà không thể chấp nhận được vì nỗi oán hận, căm thù đang chiếm trọn tâm tư bà.

Trước ngày đi, Khánh Diên gặp Đăng trên đường từ khu chợ bán quần áo cũ, nơi mẹ Khánh Diên đang lẩn lóc, xuôi ngược tìm kế sinh nhai, trở về nhà. Lần đầu tiên trong suốt thời gian tránh mặt, Khánh Diên dừng lại khi Đăng mừng rỡ, ngọt ngào lên tiếng gọi: “Khánh Diên”. Lòng Diên quặn đau khi nhìn Đăng hốc hác với đôi mắt buồn vùi vùi. Thương Đăng quá đỗi, nhưng làm sao đây anh? Khánh Diên ứa nước mắt khi Đăng nói bằng giọng ảm áp, nặng trĩu u buồn:

- Ngày mai anh đi xa rồi, em khỏi cần phải tránh mặt anh nữa.

Khánh Diên nghe giọng nói của mình có chút thảng thốt:

- Anh đi đâu?

- Đi... bộ đội.

Khánh Diên cúi mặt, trong nụ cười buồn thoáng chút mỉa mai.

- Ừ! Anh phải đi... phải bảo vệ chế độ này, vì ba anh là quan lớn...

- Đừng cay đắng với anh nữa. Anh không vì cái gì... không vì ai hết. Anh đi để quên đời, quên mình... quên mối tình tan vỡ một cách oan ức... Anh muốn nói lần cuối cùng... anh mãi mãi yêu em... hết kiếp này cho đến kiếp sau...

Khánh Diên vùng khỏi vòng tay ôm xiết của Đăng, hối hả chạy đi để che dấu niềm xúc cảm đang dâng trào trong trái tim xót xa từng nhịp đập. Ngày rời xa quê hương, rời xa mẹ và các em, trong túi hành trang gọn nhẹ, Khánh Diên không quên mang theo quyển nhật ký như một kỷ vật gói trọn mối tình đầu tinh khôi, chân thật nhưng quá nhiều nước mắt.

Nơi miền đất tạm dung, Khánh Diên miệt mài làm việc để có tiền gửi về cho mẹ, cho em. Đó cũng là cách để Diên đừng thương, đừng nhớ, đừng nghe vết cắt trong lòng trần trở, thối đau. Rồi một ngày, trong lá thư của đứa em trai viết sang báo tin gia đình đã nhận được thùng quà Diên gửi về, thằng em viết thêm “*Hôm nay là đám tang của anh Đăng. Nghe nói xác anh được chuyển về từ một nơi nào xa lắm, lạ lắm mà em chưa từng biết...*”.

Trời đất như quay cuồng, Khánh Diên ngã vật xuống thảm, lã người trong cơn mê đau buốt tâm can, để rồi khi tỉnh dậy lại vật vờ trong niềm hồi tiếc, sao lần cuối cùng gặp nhau không nói với Đăng những lời nhưng nhớ, thương yêu mình hằng ấp ủ. Diên không dám trách mẹ, nhưng rõ ràng, những điều bất hạnh mà gia đình Diên nhận lãnh đâu phải là lỗi của Đăng, sao anh phải gánh chịu hậu quả? Đăng ơi! Em muốn nói như anh đã từng nói với em “Em yêu anh mãi mãi, hết kiếp này cho đến kiếp sau”.

Chị gấp quyển nhật ký lại, tay chống cằm, mắt mơ màng nhìn ra cửa sổ. Từng vạt nắng tung tăng trên những phiến lá đang uốn mình trong cơn gió nhẹ. Màu cỏ non xanh mướt gợi nhớ những ngày tháng cũ. Ngày ấy đã xa, xa lắm rồi, nhưng hình ảnh người tình xưa vẫn sáng ngời trong trí nhớ, để chị còn hoài là nỗi âu lo, là niềm hồi hận triền miên của mẹ vì quyết định tàn nhẫn ngày đó. Bà đã cắt lìa mối tình đầu của chị, nhưng không can ngăn được tình yêu sâu đậm trong trái tim chị, nên mãi đến bây giờ, chị vẫn đi về một mình với niềm thương nhớ không nguôi. Đã nhiều lần chị nói với mẹ, thôi đừng ray rứt nữa, bởi chị bằng lòng với sự an bài của số phận. Số phận lẻ loi, cô độc đến hết cuộc đời. Nhưng chị vẫn luôn cảm thấy hạnh phúc với những giấc mơ có Đăng của ngày xưa yêu dấu. Trong đó, chị vẫn là cô nữ sinh Khánh Diên với chiếc áo dài trắng muốt, hồn nhiên nắm tay Đăng chạy nhảy trên triền đồi chan hòa màu nắng hạ bình yên./.

Ngân Bình

Tưởng Niệm và Tri Ân

Thời gian trôi qua đã lâu lắm rồi, kể từ ngày 30/4/1975, ngày mà miền Nam Việt Nam hoàn toàn chìm ngập dưới màu cờ máu tanh hôi của chế độ phi nhân CS, đến nay đã là 43 năm. 43 năm, người dân Miền Nam đã phải sống trong tủi nhục, dưới sự thống trị của bọn lãnh đạo CS ngu dốt, tham tàn và vô lương.

Hôm nay, trên mảnh đất tự do, hồi tưởng lại những ngày tháng còn ở dưới chế độ phi nhân của CS, tôi không khỏi rung mình, và thấy nuối tiếc thật nhiều về cuộc sống tự do, hạnh phúc dưới bóng cờ VNCH, mặc dù lúc ấy, chiến tranh luôn hiện diện đó đây ở miền Nam Việt Nam, nhưng cuộc sống an bình của người dân miền Nam, đã luôn được bảo vệ bởi những người chiến sĩ của một quân đội hùng mạnh, thiện chiến mang tên Quân lực VNCH.

Sự thiện chiến, gan dạ, hào hùng của những người lính VNCH đã được chứng tỏ qua những chiến thắng vang dội chiến trường như những trận Đồng Xoài, Bình Giả, Hạ Lào, Khe Sanh, Pleime, Đức Cơ, Tổng Lê Chân, Bình Long, An Lộc...., nhiều, nhiều nữa và nhất là chiến thắng tái chiếm lại Cổ thành Quảng Trị (Cổ thành Đinh Công Tráng) đã làm những nhà quân sự thế giới phải ngưỡng mộ, một vị tướng của Hoa Kỳ phải thốt lên:

(“Lực lượng Tổng trừ bị TQLC, Dù, BĐQ của quân lực VNCH chiến đấu rất giỏi. Một sư đoàn của họ có khả năng chiến đấu bằng năm sư đoàn khác, nhưng tiếc thay những lực lượng này không còn nữa.” trích trong “Cờ bay trên Cổ thành Quảng Trị” MX Phạm văn Chung).

Sự tiếc nuối không chỉ của riêng ông mà đó cũng là sự tiếc nuối của cả dân tộc VN chúng tôi, việc không duy trì được những lực lượng này cũng chính vì sự tráo trở của chính phủ các ông mà thôi.

Tôi đã đọc được rất nhiều bài biết về trận chiến của chính những người lính đã từng tham gia những trận đánh này: “ Cờ bay trên Cổ thành Quảng Trị” của MX Phạm văn Chung, “ Nhảy dù và cổ thành Đinh Công Tráng” của MĐ Trương Đăng Sĩ, “Trận đánh Đức Huệ” của Chuẩn tướng Trần Quang Khôi, “ Không Quân VNCH và chiến trường An Lộc”....Bài viết nào cũng cảm động và gay cấn như trong ciné, chỉ tiếc rằng đây là sự thật mà những người lính quả cảm đã nằm xuống, đã hy sinh vì tổ quốc sẽ không bao giờ trở dậy khi phim chấm dứt, và những người mang thương tật, vĩnh viễn sẽ mang thương tật mãi trong đời. Tôi đã đọc, đã buồn, vui, hồi hộp theo từng bước chân các anh và những hình ảnh từng người lính tiến lên, rồi gục ngã trước làn đạn quân thù như đã bị mờ đi trong giòng nước mắt. Như Mũ Đỏ Trương Đăng Sĩ đã viết trong “Nhảy Dù và Cổ Thành Đinh Công Tráng”: “Liên sau đó xử dụng ba trung đội hàng ngang cộng với ba trung đội sẵn sàng tiếp ứng. Binh sĩ vừa bắn vừa hô xung phong đẹp hơn ciné chiến tranh”. Sự quyết tâm của các anh để chiếm lại được Cổ Thành, để giương cao lá cờ chính nghĩa VNCH thật đẹp lắm, thật hào hùng lắm nhưng sự hy sinh của các anh cũng thật to lớn, thật cao cả và thật buồn, đúng như câu “Nhất tướng công thành, vạn cốt khô”.

Các anh chiến sĩ VNCH, các anh thật anh hùng, thật dũng cảm. Dù thời gian có qua đi, những người lính của quân lực VNCH: Thủy Quân Lục Chiến, Biệt Cách Dù, Nhảy Dù, Biệt Động Quân, Bộ Binh, Hải Quân, Giang Thuyền, Người Nhái, Không Quân, Địa phương Quân, Nghĩa Quân...các anh sẽ vẫn sống mãi trong lòng người dân Việt Nam luôn nhớ và biết ơn các anh. Các anh đã hy sinh không những tuổi trẻ, ước vọng, tương lai của mình khi hiến dâng cho tổ quốc thân thể và tính mạng, mà các anh còn hy sinh tình yêu, hạnh phúc của cả một đời.

Hôm nay trên đất nước người, tôi lại nhớ về những ngày xa xôi cũ, khi còn sống trên quê hương dầu yêu, nhiều đêm chợt thức giấc, nghe tiếng bánh xe nhà binh nghiêng trên đường phố trong những đợt chuyển quân, lại thấy lòng bồi hồi và buồn vô hạn. Các anh sẽ đi chuyển đi đâu, về mặt trận nào, trong chuyến xe này, ai sẽ là kẻ còn và ai là người sẽ mất. Các anh có bao giờ nghĩ đến ngày trở về gặp lại gia đình, người thân không hay lần đi này là lần đi vĩnh biệt, thân xác này sẽ nằm xuống ở một nơi nào đó trên quê hương, trả xong nợ núi sông, nợ tổ quốc.

“Người đi vì núi sông,
Hàng hàng lớp lớp chưa về,
Người người nối tiếp câu thề, dành lấy quê hương...”
(Hàng hàng lớp lớp - Nguyễn văn Đông)

Tôi cứ thao thức không ngủ được, ra ngồi bên thềm nhìn những đóm hỏa châu lung linh trong màn đêm, lòng chột thấy se thắt. Những đóm hỏa châu như những giọt nước mắt của những góa phụ trẻ tôi đã gặp hàng ngày, khi làm việc tại Tổng Nga Ngân Khố, rồi ngày mai và những ngày tiếp nối, tôi sẽ lại thấy thêm nữa, những người góa phụ trẻ khác, còn rất trẻ, nét mặt thất thần, ngơ ngáo, buồn bã trong những chiếc áo sô còn mới, nhưng lấm lem, đầy bụi đất, bên cạnh những đứa trẻ thơ vô tội đầu chít vôi mảnh khăn tang trắng, vô tư ôm áo mẹ, giương đôi mắt ngây thơ nhìn mọi người mà không biết tương lai sẽ về đâu. Còn những cha mẹ già, những cụ bà tóc bạc phơ, những ông lão tay chân run rẩy, họ ngồi bất động ở một bậc thềm, cặp mắt rầu rầu, buồn bã với nỗi đau trong tận đáy lòng. Tất cả ngồi chờ để lãnh tiền tử của chồng, của con. Còn gì đau đớn cho bằng gia đình đã mất đi cái cột trụ quan trọng nhất đó là người con, người chồng và người cha. Cái gia đình nhỏ nhoi này sẽ ra sao, cha mẹ già lấy ai nương tựa lúc tuổi xế chiều, người vợ trẻ không những mất đi cái hạnh phúc một đời con gái mà còn phải gánh trên vai cái trách nhiệm “dạy con đèn sách thiếp làm phụ thân” và những đứa trẻ thơ, có những em còn trong bụng mẹ và những em mới vừa lọt lòng đã mồ côi cha, không còn được biết thế nào là tình phụ tử nữa.

Chiến trường càng sôi động bao nhiêu thì gia đình tử sĩ càng nhiều bấy nhiêu. Trên thềm quỹ Hưu Bổng của Tổng Nha Ngân Khố ở đường Ngô Đức Kế, có nhiều cảnh thương tâm, làm những người chứng kiến không khỏi ngậm ngùi, rơi nước mắt. Tôi thấy có nhiều góa phụ khi cầm đồng tiền tử tuất trên tay đã òa khóc nức nở:

- Anh ơi, anh ở đâu, tại sao lại bỏ mẹ con em mà đi vậy, em đâu muốn có những đồng tiền này đâu, nó là máu anh, thịt xương của anh mà, em đâu muốn có nó, anh ơi....”

Tiếng khóc như xé lòng của người thiếu phụ trẻ mất chồng, nghe xót xa, đứt ruột làm sao. Số tiền tử tuất nhỏ nhoi ấy làm sao đền bù nỗi nỗi mất mát to lớn, nỗi mất con, mất chồng, mất cha này.

Tiếng khóc làm tôi nhớ lại, tôi có người chị họ, chị lấy chồng, anh là một thiếu úy trẻ mới ra trường. Anh chị đang trong thời kỳ trăng mật thì anh tình nguyện đi hành quân thay cho một người bạn, vợ người bạn này vừa sinh con đầu lòng. Cuộc hành quân suông sẽ nhưng khi trở về, toán của anh bị phục kích, chiếc xe jeep của anh bị giật mìn nổ tung. Chị như người mất hồn. Mất anh, chị mất cả một cuộc đời. Ôm chiếc áo đầm máu của anh trong tay, ngồi trước quan tài, nhìn tấm hình chồng lung linh sau ánh nến, mấy ngày không ăn, không ngủ, lúc khóc rũ người xuống, lúc lại lẩm bảm những câu vô nghĩa:

- Vô lý, anh nói anh về với em mà, sao lại như thế, không phải, không phải đâu... vô lý, vô lý quá, bây giờ anh ở đâu, về với em đi, anh ơi....”

Đúng, chiến tranh thật tàn nhẫn và vô lý, nó cướp đi biết bao nhiêu sinh mạng, hạnh phúc của con người. Thế mà, dù muốn, dù không các anh vẫn phải lên đường, ra chiến đấu nơi địa đầu giới tuyến để bảo vệ cái sinh mạng đó và hạnh phúc đó của người dân.

Nói đến những cô nhi quả phụ, tôi lại nghĩ đến những câu chuyện đã được nghe nhiều người nói, đã đọc đâu đó ở trên Net: đó là chuyện của một số người làm lớn, đã lạm dụng quyền lực của mình để bán gạo và nhất là thuốc tây cho Việt cộng, trong khi biết bao nhiêu người lính bị thương cần số thuốc men đó để chữa bệnh. Họ nghĩ sao lại có thể làm một việc mất nhân tính như vậy được nhỉ? Vì với số thuốc này, biết đâu sẽ chữa trị được cho một số người lính bị thương và như vậy cũng sẽ giảm thiểu được số cô nhi tử sĩ. Tôi mong rằng đây chỉ là lời đồn, vì nếu điều này là có thật thì quả đau lòng cho những người lính VNCH biết bao nhiêu, những người đang đổ máu xương để bảo vệ tài sản và quyền lực cho họ. Các anh sẽ nghĩ gì khi bị đâm sau lưng như vậy? Buôn bán với Việt Cộng, kẻ thù của người dân, của người lính miền Nam, là một hành động muôn đời có thể tha thứ không? Phải chăng vì họ ở quá cao, ở những nơi quá yên bình, chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tang thương, đau lòng, đứt ruột của gia đình tử sĩ để cảm thấy mình là kẻ có tội với các anh chiến sĩ? Bây giờ vẫn

còn có người xuất hiện ở những chỗ đông người, nhất là những nơi có mặt những cựu quân nhân VNCH, để đón nhận sự tôn vinh, vì cái danh cũ của mình, thật hết biết, thiết nghĩ, nếu mai danh, ả tích đi, thì chắc sẽ đỡ làm buồn lòng những người lính đã nằm xuống và những cựu quân nhân, những cô nhi quả phụ còn hiện diện trong cuộc sống này, khi trông thấy họ. Riêng tôi, mỗi khi nghĩ đến hình ảnh của những cô nhi quả phụ trong chiếc áo tang trắng, trong mảnh khăn xô với những tiếng khóc náo lòng khi gọi tên cha, tên chồng, thì lại cảm thấy khó chịu, thấy bất nhẫn như chính mình bị bội phản vậy. Ước mong những câu chuyện này chỉ là truyền thuyết!

Các anh chiến sĩ VNCH chiến đấu vì sự sống còn của người dân miền Nam Việt Nam. Các anh chiến đấu chống lại cái chủ nghĩa phi nhân cộng sản. Tiếc thay, sự chiến đấu anh dũng, oai hùng của các anh, sự hy sinh cao cả của các anh đã bị phản bội bởi chính đồng minh của mình, bị bỏ rơi bởi chính những người chỉ huy của mình. Trong giờ phút cuối cùng, các anh đã phải chiến đấu đơn độc, trong tuyệt vọng rồi bị bắt buộc, tức tưởi, phải buông súng trong khi khí thế, nhiệt huyết hào hùng của người lính VNCH vẫn còn tràn đầy trong huyết quản. Nhưng may thay cho các anh, cũng như may thay cho người dân miền Nam, ngoài những kẻ bỏ rơi đồng đội, bỏ rơi dân chúng, chúng ta vẫn còn có những vị tướng, tá, nhân cách, tiết tháo sáng ngời, không thua gì các anh hùng, liệt nữ tổ tiên.

Nếu ngày xưa chúng ta có Phan Thanh Giản, Hoàng Diệu, Võ Tánh tuân tiết theo thành thì ngày nay chúng ta cũng có những vị tướng, tá, tài ba, trí dũng, vị quốc vong thân, không để lọt vào tay giặc như: thiếu tướng Phạm văn Phú, thiếu tướng Nguyễn Khoa Nam, chuẩn tướng Lê văn Hưng, chuẩn tướng Trần văn Hai, chuẩn tướng Lê Nguyên Vỹ, đại tá Nguyễn Hữu Thông, trung tá Nguyễn văn Long... và còn thêm rất đông các chiến sĩ vô danh khác của mọi cấp bậc, của mọi binh chủng, cũng đã tự hy sinh, nêu cao sĩ khí của người lính VNCH để bảo toàn danh dự cho màu cờ, sắc áo của quân đội mình...

Và nếu ngày xưa chúng ta có Nguyễn Thái Học và mười ba đồng chí VNQDD trước khi bị xử bắn đã đồng đặc hô to: “Việt Nam muôn năm”, thì ngày nay chúng ta có đại tá Hồ Ngọc Cảnh, thiếu tá Trịnh Tấn Tiếp cũng hiên ngang trước mũi súng của quân thù, không hề khiếp nhược, đề hô to: “**Việt Nam Cộng Hòa muôn năm, đã đảo cộng sản**”. Khí tiết lắm, đâu có kém gì.

Ngày 30/4/1975 qua đã lâu, đã 43 năm rồi còn gì, nhưng sao trong lòng tôi và có lẽ cả trong thâm tâm các anh chiến sĩ, các người dân Việt Nam nữa, nổi hờn vong quốc vẫn cứ mãi đau đau bên lòng, cứ mãi nuối tiếc, ngậm ngùi về sự tan rã tức tưởi, sự bức tử vô lý của một quân lực hùng mạnh nhất vùng Đông Nam Á, quân lực VNCH.

Một vài dòng viết lên đây để tưởng niệm, xin như một nén nhang thấp muện để kính dâng anh linh những chiến sĩ đã vị quốc vong thân, và cũng xin như một lời tri ân gửi đến các anh chiến sĩ oai hùng, bất khuất, quả cảm của quân lực VNCH ngày nào, đã chiến đấu bảo vệ cho người dân miền Nam có được những năm, tháng hạnh phúc, không bao giờ quên. Vâng, không bao giờ chúng tôi quên ơn các anh, những người chiến sĩ VNCH.

Tường Thúy

Tucson - AZ – 2018

NGƯỜI LÍNH

Ngày, tháng...

Tôi ngồi mân mê tấm thiệp.

Tấm thiệp thăm bệnh của cháu ngoại tôi.

Cháu vào thăm ông với một chậu hoa nhỏ và một tấm thiệp.

Chậu hoa nhỏ có hình một quả dưa hấu bị cắt ra một miếng. Những đóa hoa vàng, hoa trắng, lá xanh nhã nhặn. Cài trên đó là một tấm thiệp. Tôi mở ra xem và ngồi một lúc suy nghĩ về những gì cháu viết.

Cũng là lời chúc sức khỏe và mau lành bệnh, cháu còn gợi lên ý chí của một người lính: "*Be strong, soldier ông ngoại.*" Như vậy dưới con mắt của cháu tôi. Hình ảnh người lính của ông là niềm hãnh diện của cháu. Cháu tin tưởng ông ngoại sẽ mạnh mẽ hơn, mau bình phục hơn vì... ông là một người lính.

"Người lính." Phải rồi, đó là một người lính VNCH của một thời trên chiến trường ác liệt. Bây giờ người lính đang nằm đây, nằm để nghe những biến đổi trên cơ thể. Để nghe sự đau đớn và mệt mỏi của bản thân. Người lính nằm đó với oxygen gắn ở mũi, máy chạy ù ù. Thân thể gắn dây nhợ của máy đo tim, vô nước biển, vô thức ăn và máy hút đờm để sẵn kề bên. Người lính bây giờ không còn ăn bằng miệng. Thức ăn, thuốc men đưa thẳng vào bao tử, ghi rõ lượng ml chất lỏng đưa vào mỗi tiếng đồng hồ. Miệng chỉ để nói, để ho và để thở những hơi yếu đuối.

Sao mà số phận nghiệt ngã vậy không biết. Ngày xưa tù tội không có gì ăn, đói khát triền miên. Bây giờ thì có thức ăn cũng không ăn được. Không ăn, không uống và cũng không nói ra lời.

Tôi nghe cay xè nơi mắt, tôi cảm thấy mình thật sự thất bại khi không thể đảm đương nhiệm vụ của mình. Một người vợ sẵn sàng cho chồng đến nơi đến chốn. Tôi bó tay buông xuôi theo thực tế. Oan nghiệt như ngày xưa người lính nằm đây đã buông súng đầu hàng. Tôi đau đớn nhìn chồng nằm đó tội nghiệp. Miệng nói không thành lời. Tất cả như một nhát dao chém vào trái tim tôi đau nhói. Tôi đã thua cuộc. Mọi thứ như một vòng tròn định mệnh mà bàn tay nhỏ bé của con người không thể bẻ thẳng lại được.

.....

Ngày, tháng...

Hôm nay cuối tuần, hai đứa cháu ngoại theo mẹ và bà vào thăm ông ngoại. Tội nghiệp con gái tôi. Mấy tháng nay vất vả, mất ăn mất ngủ vì căn bệnh của ba. Đứa con gái đầu lòng tôi sinh ra không đúng thời điểm. Tôi có mang cháu vào thời gian nghỉ Tết lúc lên tiền đồn thăm chồng. Đồn lính hiu hắt nằm trên một ngọn đồi cao thuộc xã Quế Sơn - Đà Nẵng. Nhìn quanh chập chùng bốn bề rừng núi. Những vọng gác về đêm lẻ loi đáng sợ. Phòng chỉ huy là một hầm đào dưới lòng đất. Nấp hầm là những tấm tôn Mỹ hình vòng cung chắc chắn (tôi không nhớ thời đó gọi là gì). Bên trên là những bao cát được xếp chất chồng lên nhau. Căn hầm ngổn ngang súng ống, đạn dược và máy truyền tin. Muốn xuống làng phải đi bộ vòng vo dọc đồi nguy hiểm.

15 ngày trên núi, tôi về lại nhiệm sở và biết mình mang thai. Đó là thời điểm nóng bỏng nhất của chiến tranh. Theo lệnh mẹ chồng tôi phải chuyển chuyên ra Đà Nẵng để gia đình được sống gần nhau. Đêm từng đêm tôi mang bụng bầu chui hầm tránh pháo kích vào căn cứ không quân tại Phước Tường. Con tôi sinh ra trong thời điểm mọi người tìm cách vào tản cư vào Sài Gòn lánh nạn. Con tôi chưa được 3 tháng tuổi thì Đà Nẵng mất. Theo lệnh mẹ chồng, cả gia đình đùm tùm nhau về quê nhà Quảng Trị. 5 tháng tuổi chồng tôi đi tù Cộng Sản. Tôi vào hợp tác xã Nông Nghiệp. Mỗi ngày con tôi phải uống nước cháo thể sữa. Mỗi lần mẹ đi cấy đi cắt được ăn bữa lỡ hợp tác. Chén cháo trắng mẹ ăn, cục đường chén bằng ngón tay, mẹ đem về cho con làm quà.

Con tôi lớn lên èo uột ăn độn bo bo để sống, lý lịch "Con Ngụy Quân, Ngụy Quyền" làm hành trang vào đời... Người lính già trở về bó tay nhìn xã hội thay đổi. Nhìn để uất ức vì mình đã kiệt quệ hoàn toàn về thân xác sau bao nhiêu năm sống đói khát nhục nhằn. Tâm hồn đầy những ám ảnh tù tội và những quá khứ thương đau.

Bây giờ khi các em trai đã tung cánh bay vào vùng trời mơ ước. Chúng đi lính xa nhà, cha mẹ già cần được săn sóc. Con gái tôi đã đem chúng tôi về phụng dưỡng. Người lính ngày nào không che chở được gì cho con khi còn bé, bây giờ lại là một gánh nặng cho con khi sức khỏe đã cạn kiệt. Con tôi đã hết sức mình làm tròn chữ hiếu. Tội nghiệp con gái của tôi

.....

Tôi đẩy con trên chiếc xe lăn vì chân cháu bị bó bột do một tai nạn. Đi qua hành lang dài và rộng để bước vào phòng bệnh. Gài xe vào một góc phòng. Con gái tôi lò cò nhay từng bước lại bên giường của ba.

- Hi ba! Hôm nay ba thấy thế nào?

Chồng tôi mở miệng nói gì đó mà tôi nghe không rõ. Tôi lấy khăn giặt sạch để lau mặt, lau tay và massage chân cho anh.

Hai cháu đến thăm ông ngoại. Chúng bước lại gần và tìm bàn tay ông để nắm:

- Ông ngoại có nhớ con không? Con nhớ ông ngoại nhiều.

Chồng tôi cười ánh mắt thật vui. Hai đứa cháu ngoại ở chung nhà luôn quấn quít bên ông. Ngày xưa chúng còn bé, ông ẵm bồng tung tiu. Bây giờ chúng đã lớn chúng săn sóc lại cho ông. Mỗi khi ông cần đứng lên, hai đứa hai bên nâng ông đứng dậy. Khi ông cần lấy một vật gì đó là chúng vội vàng làm liền cho ông. Khi nước miếng ông nhiều ròn ròn. Chúng lấy khăn lau cho ông rồi gọi bà ngoại. Chúng thường dùng bong bóng để chơi với ông. Thật nhẹ, thật gần cho ông chụp. Chúng muốn tập cho tay ông hoạt động. Chúng muốn ông vui.

Nhà chỉ có hai đứa cháu ngoại, vậy mà tên chúng là gì ông cũng không nhớ được. Ông lại nhớ tên của những đứa cháu ở tận ngoài quê mà cả chục năm hơn ông không một lần gặp mặt.

- Chị em con hát cho ông ngoại nghe nhen.

Đứng bên giường ông ngoại, hai chị em đứng song song cùng cất tiếng hát. Tiếng hát của cháu dịu dàng đưa ông vào giấc ngủ. Mắt ông lim dim. Không biết ông có vui không, có hiểu không nhưng ít nhất ông đã ngủ. Giấc ngủ dịu dàng có tiếng hát của những đứa cháu thương yêu.

Mấy mẹ con, bà cháu rón rén khép cửa phòng ra về.

.....

Ngày tháng...

Hôm nay con gái lớn dẫn con vào thăm ba. Xe chỉ chở được 3 đứa cháu và bà ngoại. Con đường dường như dài ra vì sự nôn nóng của mọi người. Con tôi vừa lái xe vừa nói với tất cả ngậm ngùi:

- Tôi nghiệp ba. Đi thăm mà không mang gì cho ba ăn được hết.

Chồng tôi nằm đó, mắt mở to nhìn lên trần nhà. Đôi mắt không biểu lộ điều gì đang nghĩ trong đầu. Nhưng khi nghe tiếng con gái và cháu vào thăm, đôi mắt sinh động hẳn ra. Ông đảo tròn mắt và tìm hình bóng chúng.

Con gái cúi xuống, nắm lấy tay ba:

- Hi! Ông ngoại. Biết ai tới thăm không?

Môi ông mấp máy, nói không rõ lời. Nhưng đôi mắt vui mừng chứng tỏ ông đã biết người nào đang ở trước mặt.

Đây là đứa con gái do chồng tôi đem về và đưa lên đồn trú đóng những ngày binh lửa của mùa hè 72. Năm đó con tôi còn nhỏ xíu. Đứa con gái bụ bẫm, trắng trẻo xinh như con búp bê. Hai cha con ăn toàn đồ hộp của lính, đến nỗi khi tôi mang về nhà, cháu không hề biết ăn thức ăn VN. Khi nào cha đi hành quân. Máy bay bốc đi thì cháu ở lại tiền đồn với những người lính còn lại. Ba về, cháu ôm lấy chân ông mừng rỡ. Chiều chiều hai cha con đi xuống chân núi. Những cô nàng bán quán mặc sức lả lơi nói cười. Cháu được may đồ mới, được nhiều quà bánh. Nhất là được ba cõng trên lưng mỗi khi lên xuống dốc đi về..

Chồng tôi chụp hình con gái đứng trên chiếc xe Jeep và gửi về cho tôi:

- Con gái mình nè em. Hè này em ra thăm và mang con về nha. Hai mẹ con sẽ đi dạy chung. Đồ thẳng nào dám lém phéng chọc ghẹo vợ của anh.

Tôi đem con về và làm khai sinh cho nó. Ngày sinh được lấy cho con là ngày cưới của vợ chồng tôi. Đứa con gái thật dễ thương cho tôi được làm mẹ và quên đi nỗi nhớ nhưng người lính xa nhà.

Tôi giới thiệu với đồng nghiệp: "Đây là con gái của tôi." Họ cười lớn hiểu ý và ôm lấy cháu: "Hèn chi hai má con giống nhau ghê." Con tôi cười sung sướng nói giọng Đà Nẵng: "Reng mà không giống, hưa mẹ con ruột mà".

Bây giờ con gái là một phụ nữ trung niên, đã gần bước qua 50. Ông nhìn con để thấy thời gian qua nhanh. Mình đã đi gần cuối đoạn đường đời. Tôi ngắm hai cha con nói chuyện, những hình ảnh xưa hiện về như một khúc phim. Tạ ơn Trời đất đã cho tôi một gia đình hạnh phúc. Nhưng suy cho cùng có gì trong cuộc đời này là vĩnh cửu đâu.

Ba đưa cháu vào chào ông. Nắm lấy tay ông mân mê. Những giọt nước mắt long lanh trong mắt cháu. Bàn tay ông xương xẩu, xanh xao, gầy nhom được bàn tay ấm áp của cháu vuốt ve. Tôi hỏi:

- Ông có biết đứa này tên gì không?"

Ông không trả lời, cũng không lắc đầu. Ông đã quên rồi, hay ông đang lục trong ký ức mình tên của những đứa cháu mà ông rất mực yêu thương. Các cháu cười và nói tên từng đứa với ông. Nụ cười của cháu làm gian phòng như ấm ra và có thêm sinh khí.

Con gái ngồi hỏi thăm, nói chuyện và chọc ông cười. Chỉ có nó mới dám nói những câu chọc phá để ông mắng mỏ hay cười phì. Nhưng nụ cười của ông bây giờ không tươi tắn như xưa. Ông không còn hơi sức đâu để chửi hay tranh cãi. Ông chỉ cười, nụ cười yêu thương và chấp nhận.

Mấy tiếng đồng hồ thăm viếng, ông cũng mệt và đôi mắt dường như muốn nhắm lại nghỉ ngơi. Tôi đắp chăn cho chồng kín hơn, nâng đầu lên một chút và nhắm mắt nói các cháu thưa ông ngoại rồi về.

Ra tới cửa phòng cháu tôi hỏi mẹ:

- Mom! Tại sao ông ngoại bệnh vậy mà mẹ không khóc. Sao mẹ lại chọc ông ngoại? Con tôi trả lời, giọng như chìm trong nước mắt:

- Mẹ không khóc tại vì mẹ sợ ông ngoại sẽ buồn thêm. Mẹ thương ông ngoại nhiều nhưng mẹ không thể làm gì khác hơn được, ngoài việc chọc cho ông vui.

Tôi ra xe. Mang theo hình ảnh người chồng đang nằm trên giường cô độc. Dây nợ xung quanh và giấc ngủ chập chờn. Cây cầu bệnh đau nguy hiểm này ai cũng phải một hoặc nhiều lần bước qua. Tôi nhắm mắt lại và cầu nguyện trong lâm râm.

....

Ngày, tháng...

Hôm nay cuối tuần con trai được nghỉ. Cả gia đình về thăm ba.

À! Đây cũng là người lính. Người lính của quân đội Hoa Kỳ. Người lính trẻ đi thăm người lính già.

Tàu của cháu vẫn còn trong thời gian trùng tu nên cháu được làm việc trên bờ. Thằng Út nhà tôi mê làm lính thủy. Nó thích lênh đênh sông nước, biển khơi. Tôi đã từng mơn mõi đợi chồng, nên rất thương con dâu hiu quạnh khi tàu chiến ra khơi. Nhưng tình yêu đã vượt qua tất cả và cháu nội tôi đã hơn một tuổi.

- Hi Ba! Ba hôm nay có khỏe không?

Chồng tôi mở mắt ra và bắt gặp nụ cười của cháu nội

- Ông Nội. Ông Nội. Grandpa

Ông đưa bàn tay ra. Cháu tôi nắm lấy lắc mạnh và kéo ông đi.

- Down! Go Ông nội.

Tôi vội gỡ tay cháu ra và thay ông nội dẫn cháu đi chơi cho con tôi nói chuyện với ba. Tôi không biết hai cha con sẽ nói gì. Nhưng tôi biết ông vui lắm. Thằng Út là món quà on trên đã tặng cho chúng tôi khi tôi đã không còn trẻ. Sinh cháu dễ dàng, nuôi cháu dễ dàng. Cháu lớn lên bụ bẫm dễ thương dù kham khổ, đói nghèo. Đi đâu chồng tôi cũng mang cháu theo. Cháu lúc nào cũng vui vẻ và làm mọi người vui lây. Cháu di truyền sự hào phóng của cha. Mỗi tháng cháu đều đi hiến máu.

- Con máu O. Tặng cho người ta làm phước. Ăn hai ngày là máu con đầy lại. Má đừng lo. Tôi cười. Lo gì đâu. Máu là của nó. Biết nghĩ những điều tốt như vậy thì tôi mừng chứ sao lại phải lo. Nhưng khi nó quyết định đăng vào lính thì tôi lo thật. Nhưng biết làm sao vì nó đã trưởng thành.

Khi hai bà cháu bước vào phòng bệnh thì chồng tôi cũng đã lim dim ngủ. Cháu chồm người tìm bàn tay ông. Bàn tay nhỏ xíu nắm lấy bàn tay xanh xao ông nội. Ông mở mắt ra mỉm cười và gọi tên cháu. Lần này ông đã nhớ và gọi rõ ràng. Chắc là ông vui lắm. Con trai bé cháu lại gần cho ông nhìn và để cháu líu lo với ông. Hai mắt ông bắt đầu riu lại. Tôi nói:

- Chắc ba buồn ngủ rồi. Thôi chào ba rồi về đi. Đường còn xa lắm. Cháu sẽ mệt.

Tiến con ra xe, tôi quay lại nhìn chồng đang lơ mơ trong giấc ngủ. Hôm nay thêm một ngày ông vui. Trong giấc ngủ ông thấy gì? Chắc sẽ có hình ảnh thằng Út đang chân sáo chạy theo ông. Hay hình ảnh nó ra trường áo mũ chỉnh tề, nụ cười rạng rỡ. Mà chắc là không? Ông sẽ thấy lại mình trong bộ đồ sĩ quan VNCH bên cạnh

hai thằng con trai: một thằng không quân, một thằng hải quân của quân đội Hoa Kỳ. Ông sẽ cười thật tươi, thật vui, thật hạnh phúc.

.....

Ngày, tháng...

Tôi ôm cháu ngoại vào lòng. Tiếng khóc của nó vang lên trong phòng. Nó khóc tức tưởi, nước mắt ràn rụa. Rồi con chị nó cũng khóc. Mẹ nó bảo:

- Nín đi! Nín đi. Gì mà khóc dữ vậy. Ông ngoại không sao mà!

Đây là lần đầu tiên hai đứa cháu này vào thăm ông. Nhìn thấy dáng ông nằm và dây gắn Oxy ở mũi. Máy vô nước biển trên tay, cháu sợ ông không qua khỏi. Cháu khóc sợ mất ông.

Ông nhắm nghiền hai mắt và thở mệt nhọc. Ông không cười vì hôm nay ông mệt nhiều. Hôm qua ông mới bị chuyển đi cấp cứu một lần nữa. BS bảo rất kịp thời nếu không ông cũng khó qua. Tôi đã trực bên ông trong bệnh viện đến gần 2 giờ sáng. Giờ đây đầu tôi cũng còn bênh bồng vì quá mệt. Người bệnh là vậy. Chiều qua hai mẹ con tôi tới thăm ông còn khỏe. Y tá đang chuyển thức ăn cho ông. Ngồi mấy tiếng đồng hồ. Hai mẹ con ra về để còn đón cháu thi đấu Valleyball ở trường. Tới nhà, ăn cơm xong vừa bước vào phòng tắm thì y tá gọi bảo đã đưa ông đi cấp cứu. Trên đường đi tới bệnh viện, hai mẹ con quá lo không biết ông bây giờ thế nào. May quá cấp cứu kịp thời nên bây giờ ông vẫn còn nằm đây.

Hai đứa cháu theo mẹ ra về mà nước mắt vẫn còn ràn rụa. Tôi nghiệp cháu tôi. Hình ảnh của ông ngoại chắc sẽ theo cháu tôi vào giấc ngủ. Và cũng có thể là những kỷ niệm sau này.

Mong mọi việc bình an. Mong chồng tôi chóng hồi phục sức khỏe.

Ngày, tháng...

Có tiếng phone reo. Thì ra hôm nay cuối tuần thằng con gọi để được thăm ba. Tôi đưa phone trước mặt chồng, để hình ảnh hiện lên màn ảnh.

Cả gia đình con trai đang ngồi trước iphone và nói chuyện. Tôi hỏi:

- Ông nhìn ra ai không?

Thật lâu ông mới nói được tên thằng con. Còn dâu và cháu nội thì ông chịu thua không nhớ chúng tên gì. Ông cố nói và cố nhượng mắt để nhìn, mà dường như hình ảnh ông nhận không rõ ràng nên ông lại hướng tâm nhìn qua chỗ khác. Tôi nghiệp con tôi nhìn ba muốn khóc. Trong lần về phép cách đây hơn tháng, chính cháu đã quyết định, phải đem ba đi giải phẫu gắn ống đưa trực tiếp thức ăn vào bao tử. Biết rằng làm như vậy thì ông sẽ buồn vì nghĩ rằng mình vô dụng. Nhưng nếu càng nản nã, thì sức khỏe càng cạn kiệt.

Mấy đứa cháu nội nhìn ông nội hỏi những câu thật ngây thơ. Thật sự chúng chúng sinh ra và lớn lên theo những nơi con tôi công tác. Đời lính xa nhà, lại công tác nước ngoài, mỗi lần về phép một tuần sự gần gũi không là bao. Chúng chỉ biết mặt ông, bà. Còn sự thân mật quyến luyến thì rất giới hạn. Chúng nhìn ông nội nhưng thương yêu và cảm xúc thì giới hạn vì chúng còn quá nhỏ. Cảm giác mát mát chưa thành hình trong đầu óc chúng. Cứ mỗi tuần vào chiều thứ sáu là tôi lại Face Time để con được nói chuyện và thăm viếng ba qua màn ảnh. Múi giờ khác biệt nên chỉ khoảng thời gian này cháu mới có ở nhà để trực tiếp gặp ba.

Mỗi ngày tôi vào thăm chồng một hoặc hai lần, để được nói chuyện với anh, để nhìn anh và thấy mình bất lực. Anh như một thân cây đã hết nhựa sống và thả trôi số mạng của mình cho định mệnh. Mắt anh mở to nhìn vào khoảng không. Ở nơi trần nhà, trên vách có gì cho anh nhìn. Hay anh đang nhìn vào tâm thức của mình. Nhìn vào những hình ảnh mờ lung mà không có sự hiện diện của tôi.

Tôi nói nhỏ vào tai anh. Vừa đủ nghe và cũng thử xem anh có nhận ra tôi không?

- Ông mệt lắm phải không? Hãy nhắm mắt một chút đi cho đỡ mỏi.

Vẫn không có chút gì chuyển biến. Tôi lấy tay vuốt nhẹ đôi mắt chồng và nói thầm thì:

- Ngủ một chút đi ông!

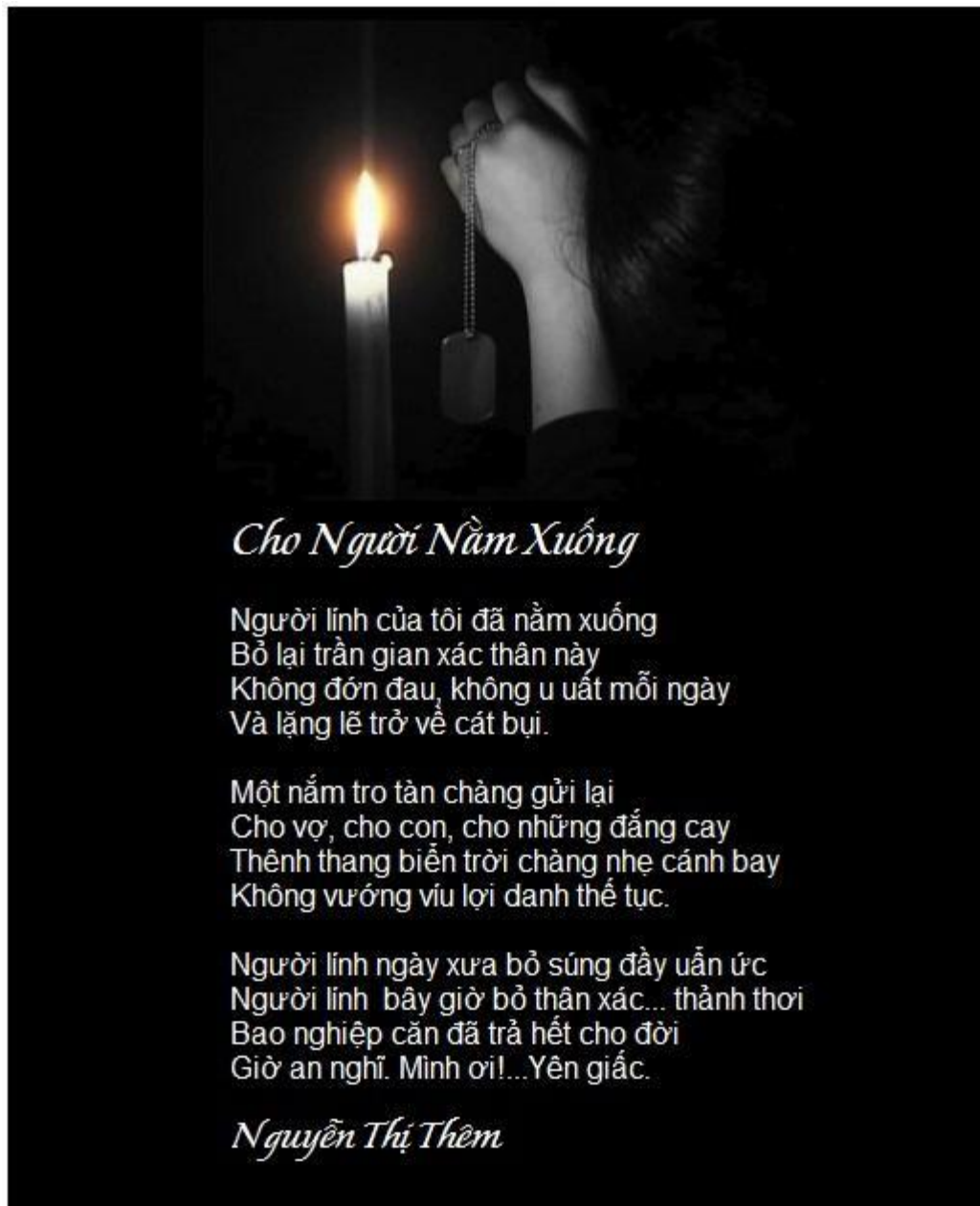
Dưới bàn tay tôi, đôi mắt ông khép nhẹ rồi lại mở to như cũ. Miệng há hốc, lại ho, lại sặc nước miếng. Tôi bấm máy và đưa cái ống vào miệng để hút đờm ra. Những chất dơ theo ống trôi vào cái bình to đặt ở một góc bàn đặt cạnh giường.

Người lính ngày nào đã bị đồng Minh bỏ rơi trong cuộc chiến. Khi hốt hoảng nhận lệnh buông súng. Anh đã lặn lội dẫn toán lính cuối cùng chạy về nhà. Trong đôi mắt anh sự trốn chạy nhục nhã còn đau đớn hơn là liều chết chiến đấu. Bao nhiêu năm sống tù đầy, trở về gia đình anh mang theo mình sự cô đơn và bị phản bội

Bây giờ anh nằm đây, thêm một lần chiến đấu quyết liệt cho sự sống, còn. Anh chắc cũng hoang mang và lo sợ nhiều lắm. Trận chiến sinh tử này chúng tôi không thể để anh chiến đấu một mình. Chúng tôi: cả gia đình, mẹ con, bà cháu, anh em cùng anh song hành. Chúng tôi không thể gánh vác sự đau đớn của anh. Nhưng chúng tôi sẽ ở bên cạnh anh để làm động lực giúp anh vượt qua.

Hãy gắng lên ông xã. Mọi việc rồi sẽ qua. Như cháu mình đã viết: "Người lính" không dễ dàng bị khuất phục. Hãy yên lòng điều trị. Gia đình sẽ ở bên ông xã. Yêu thương, quan tâm và săn sóc. Gắng lên. cả gia đình yêu ông nhiều lắm.

Nguyễn thị Thêm

Cho Người Nằm Xuống

Người lính của tôi đã nằm xuống
Bỏ lại trần gian xác thân này
Không đón đau, không u uất mỗi ngày
Và lặng lẽ trở về cát bụi.

Một nắm tro tàn chàng gửi lại
Cho vợ, cho con, cho những đắng cay
Thênh thang biển trời chàng nhẹ cánh bay
Không vướng víu lợi danh thế tục.

Người lính ngày xưa bỏ súng đầy uất ức
Người lính bây giờ bỏ thân xác... thành thơ
Bao nghiệp căn đã trả hết cho đời
Giờ an nghỉ. Minh ời!... Yên giấc.

Nguyễn Thị Thêm

MI THIÊN CỘNG?

Khoe khoang chi âm i?
Bạo chúa hay gian thần?
Tung hô phường Cộng phi
Đo độn đồ độ đàn?

Luật rừng, dân rơi lệ:
Đẻo, đục, đe, đốn, đòn...
Thích thao túng tiền tệ
Lén lục, lẩn, lẩn, lòn...

Lãnh đạo? Cung cách kém
Lầm lũi lầm lón lao
Nhác* làm, tiền thành thạo:
Bạo! Nhón nhác nháy nhau.

Cộng tăng thêm tuổi thọ
Nhờ mi theo thập thò
Dân nghèo, nhà nhỏ nhỏ
Nhà đảng to thật to.

Vờ dối mới nói lỏng
Để rồi siết chặt hơn
Trước viện trợ: thả bớt
Sau đó nhốt sạch trơn.

Dù lãnh đạo tôn giáo,
Hay "bloggers" thanh niên,
Dù tuổi trẻ tranh đấu,
Hay văn sĩ, sinh viên,

Cả nhạc sĩ, trí thức,
Dân yêu nước đều xiềng,
Nông dân cũng cưỡng bức
Quá rõ mặt bạo quyền!

Mộ phần dân oan ức
Gục chết còn trời gô
Ngươi say men ái mộ
Mân mê, mở máy mò?

Che cho chuyện chết chóc
Kể từ Bắc tràn vô
Mi nằm hang địa đạo
Hay hầm hố Marx mô?

Ý Nga, 29.4.2018

*Biếng nhác

THÁNG TƯ BẢO NHỚ

Ngoài biển mát anh đưa em đi dạo
Nắng rất hồng và cát mịn lòng chân
Ta tung tăng như tín đồ ngoan đạo,
Biển ngọt ngào không một vết đau thương.
Anh theo tàu tách xa bờ biển ấm
Em đứng nhìn khăn vẫy "hẹn mai về"
Con gió ngược dọc theo bờ biển vắng
Nỗi ngậm ngùi vùi trên tóc lê thê...
Rồi từ đó biển ngút ngàn thương nhớ
Mỗi chiều về, anh gửi gắm tình thư
Sáng biển vắng, em ngồi tay hót cát
Tùng sợi vàng rơi xuống kẽ hư vô
Và cứ thế biển xa dần vời vợi
Tháng Tư về gieo tan tác muôn nơi
Rồi buổi sáng trên bờ quen, bến cũ
Sóng gầm lên, khóc giận giữa trời bờ...
Rồi trưa đến mặt trời đen vân vũ
không anh dịu, em đập những hoang tàn
Thành phố mất, lửa cháy vùi hoang phế
Lũ khi người khát máu liếm lăm than
Thương con tàu đưa em đi ra biển,
Không còn xanh và sóng chằng bạc đầu
Biển ngập ngừng những bàn chân mát dệp
Tàu đi xa, xa mãi... biết về đâu...?

Rồi em đã mất anh từ dạo đó
Biển vùi chôn bao ước mộng trong em
Sài Gòn mất như tên người đã mất
Em mất anh như máu chẳng về tìm
Bốn mươi năm Biển ngoài xa vẫn sóng
Ngập tim em nghèn nghẹn mấy vãn thơ
Nỗi đau xót xóa cát vàng biển vắng
Đại dương xa còn sống mãi trong mơ?
Anh ở đâu? Chiều nay trên biển vắng?
Tóc màu mây sương trắng dưới mặt trời
Gió mê man vuốt ve từng sợi nhỏ
Biển vẫn buồn tan nước mắt... Anh ơi!

Linh Đắc

Tháng Tư Ra Biển

4/2018

NGẬM NGÙI

(Tuồng nhớ ngày 30 tháng Tư)

*Chiến tranh! Ăn cắp của tôi tuổi mộng mơ
Hoà bình! Nuốt trọn cuộc đời thời tươi trẻ
Bây giờ! Dốc hoàng hôn gập ghềnh ngập nghệ
Những tháng năm buồn làm kẻ ly hương*

MỎI MONG

Chờ nhau biết đến bao giờ
Bốn mươi năm lẻ lững lờ Hương giang
Những đêm Hà Nội hoang mang
Cửu Long con nước ngập tràn nỗi đau

Bao giờ voi bót nổi sào
Ngóng trông mòn mỏi canh thâu bẽ bàng
Bờ môi đã nhạt màu son
Bụi thời gian đã úa tàn tháng năm...

Có ai níu được thời gian
Cho lòng ấm lại, bàng hoàng giấc xưa
Cho đời là một giấc mơ
Chờ mong ngóng đợi hững hờ chiêm bao...

Phạm Thị Minh Hưng

DÂN ĐÓI, ĐÁNG SAY

Lộc nhung, chân gấu dân hầu
Việt gian, Việt cộng đêm thâu nhậu hoài
Cháo bào ngư? Ngán tận tai
Hải sâm, rượu “lạ” mấy “ngài” mới khen
Cao lương mỹ vị bõ bèn
Anh hùng, liệt “Sĩ” sống hèn rõ ra!
Ý Nga, 28.4.2018

*Mỗi độ xuân sang nhìn hoa cỏ trong vườn
Hoa tươi thắm sao lòng luôn buồn bã...
Trời vẫn xanh, mây hồng, hoa rơi lá
Có hoa nào tên gọi Ngụ Mỹ Nhân?**

*Ly rượu trong tay khăn vải lâm râm
Hoàng hậu Ngụ Cơ, mỹ nhân múa kiếm
Tên tuổi nàng, ngàn đời sau... kiêu diễm
Ly rượu này kính cẩn tặng Người đây!*

*Kỳ lạ thay! Từng ngọn cỏ lung lay
Thoáng như có hồn ai về chứng giám
Cai Hạ thành cái đêm nàng chết thắm
Máu thắm. Guom khua. Cờ đỏ. Thành hoang*

*Ba mươi tháng Tư, ta cũng như nàng
Nước mắt. Nhà tan. Cờ loang. Máu đỏ
Trăm vạn hùng binh... tan hàng, lệ nhỏ
Ngàn muôn tướng tài, tù ngục, gian nan...*

*Ngụ Cơ ơi! Người liệt nữ hiên ngang
Xem chết nhẹ, như vòng quay múa kiếm
Hai ngàn năm sau, gương xưa e thẹn
Ôi tháng Tư, ngập nước mắt... Ngậm ngùi!!!*

Kiều Mộng Hà

Bài Xướng: HUẾ VẪN CÒN ĐÂY

(Cảm xúc từ bức tranh *Journey*
của họa sĩ Mậu Đơn)

*Huế của ngày xưa, Huế mộng mơ
Nón nghiêng, tôn nữ đẹp như thơ
Sông Hương còn đó, đò đưa khách
Núi Ngự nằm đây, mây lừng lơ
Vỹ Dạ hàng cau sâu ngóng đợi
Kim Long một bóng dơi mong chờ
Chiều ngang thành nội mờ sương khói
Huế vẫn còn đây, Huế.... xác xơ!*

Kiều Mộng Hà

Bài Họa: HUẾ BÂY GIỜ

Thương về xứ Huế đẹp như mơ
Vẳng tiếng sơn ca, vượn ý thơ
Bên nó Hương Giang, dòng nước biếc
Bên ni núi Ngự, cò xanh lơ
Vân Lâu lặng lẽ, ai mong nhớ?
Bến Ngự đìu hiu, kẻ ngóng chờ
Loáng thoáng một thời vang bóng ấy
Vương triều, quý tộc đã... lơ xơ!

VI VÂN

Bài Họa: Nhớ Huế

Xa rồi xứ Huế, xứ ngàn mơ
Mái tóc nghiêng dài, dáng tiểu thơ
Bóng nhỏ, Trường Tiền, mờ áo trắng
Trúc xanh, Vỹ Dạ, nhạt màu lơ
Đường chiều Thành Nội còn ai nhớ?
Chợ sáng Đông Ba có kẻ chờ?
Nhắn gửi người về thăm xứ Huế
Rằng ta nhớ Huế, Huế tàn, xơ!

Tường Thúy

THÁNG TƯ TÌNH BUỒN

Tháng Tư trĩu nặng bờ vai,
Xót xa con nước chia hai lối về,
Chiều buồn mưa lạnh tứ bề,
Gió đêm buốt giá tái tê mặt hồ,

Tháng Tư thôi hết ước mơ,
Nắng gay gắt nắng, hững hờ mây bay,
Bâng khuâng mơ khúc sum vầy,
Long đong bèo dạt từ đây, tình đời,

Tháng Tư thân Hạc rã rời,
Bay xa tìm kiếm khung trời ước mong,
E gì sóng cả cuồng phong,
E gì biển mặn đôi dòng phân ly,

Tháng Tư tuổi mộng còn chi,
Tháng Tư lắng kính phân kỳ tình ta,
Tháng Tư nỗi nhớ nhạt nhòa,
Tháng Tư tình héo hắt xa mòi mòn,

Bao nhiêu mộng ước vùi chôn,
Tình ơi mơ phút tương phùng bên nhau
Tháng Tư ngày tháng xót đau,
Đường về xa quá còn đâu ước thề...!

Phạm Thị Minh-Hưng

HIỂU

Gần cả năm mới gặp lại em thiếu sinh Hương Đạo ngoan. Sau khi chào hỏi, con bé bắt đầu câu tâm sự thật là lạ:

- Đạo này em **trọc lóc** luôn đó Trường.

Nhìn con bé có vẻ xanh xao làm tôi giật cả mình, nhưng cũng cố gắng hỏi với giọng không bi quan:

- Sao vậy nè? Em bị rụng tóc nhiều quá phải không? Chẳng lẽ em đang đội tóc giả?

- Dạ hồng phải tóc mà **lóc**. **Trọc lóc** luôn!

Đến đây thì giọng nói của tôi đã bắt đầu run run xót xa:

- Sao mà đến nông nỗi trọc lóc? Em bệnh chi phải điều trị bằng thuốc mạnh lắm à?

- Dạ hồng phải luôn! Tại em "lân" qua, "lân lợi quài" mà hồng ngủ được.

Tôi định thần một chút mới vỡ lẽ:

- Chao ơi! Em làm trưởng muốn uống thuốc trợ tim luôn. Lăn hoài không ngủ được là TRẦN TROC chứ không phải TROC LỐC đâu.

Con bé ngôn ngôn:

- Dạ là TRẦN TROC đó, chữ nào cũng có TROC nên em nói sai “quài”. Dzậy sao hôm “hôm” ông Nội chữ: “**Mấy thằng Diệt Cộng**” là sai, **VIỆT CỘNG mới đúng** mà trưởng hồng sửa ông Nội?

- Trưởng không sửa vì không phải ông sai đâu, ông biết là VIỆT chứ, nhưng đó là cách phát âm của người miền Nam: tất cả các chữ V đều phát âm thành D. Không nên sửa cách phát âm vì đó là thói quen khó bỏ lắm! Nếu nói ông sai thì em cũng vừa mới nói sai nè: VẬY, HOÀI, HÔM ĐÓ chứ đâu phải DZẬY, QUÀI, HÔM. Với người Việt thì dù ông có nói sai, trưởng cũng không dám sửa, vì sửa thế là vô phép.

- Dạ em biết rồi! Nhưng tại sao ông Nội nói: “**Chữ dzậy Việt Cộng nó cũng không hiểu đâu cháu**”? Sao Việt Cộng ngu quá? Người ta chữ mà không biết?

Tôi trả lời em với cả nỗi buồn trong tim:

- Chúng mà... khôn thì chúng ta đâu có ở đây, dân Việt mình ở trong nước đâu khổ vậy!

- Dạ chuyện đó em hiểu.

Tôi thoáng ngạc nhiên:

- Em còn nhỏ mà đã... hiểu sao?

- Dạ hiểu chứ, năm nào nhà em cũng có bạn lính của ông Nội đến họp hành đông đủ để tổ chức lễ Tưởng Niệm Quốc Hận 30.4. Ai cũng chữ Việt Cộng ác quá “chờ chờ” luôn...

Thế rồi con bé kể huyền thiên bao nhiêu tội ác do VC gây ra mà nó đã thâm được vào đầu, qua ông bà, qua bạn bè nhà binh của ông, qua cha mẹ và họ hàng thân thuộc trong nhà... Tôi tha hồ được ngồi nghe... mẫn nhĩ một ngôn ngữ “Việt lai Mỹ”, nghe mà nhiều lúc cười chảy cả nước mắt. Niềm vui thấy trẻ còn nói tiếng Việt có lẽ là niềm vui duy nhất của một tháng Tư đầy bi lụy trong lòng một thuyền nhân xa xứ.

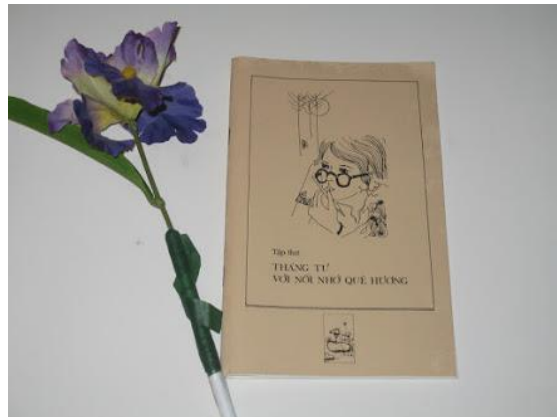
Chao ơi! Đứa trẻ mà còn nghe và hiểu nhiều về tội ác của VC, không hiểu sao bao nhiêu Việt gian lại không nghe bao giờ nhỉ? Hay là chúng nghe nhiều mà không hiểu như con bé?

Ý Nga

Calgary, 26.4.2018

Tháng Tư Đau Buồn Vẫn Còn Đó

Tôi đã nhiều lần ra ngắm biển ở Oregon. Đứng ở bờ bên này nhìn màu xanh tuyệt đẹp của biển ở xa xa, tôi lại nhớ đến bài thơ **Biển và Dân Việt** của tôi viết từ năm 1982 khi tôi mới đến Portland. Lúc đó, tôi mới rời xa quê mẹ, nên niềm thương nỗi nhớ về một quê hương mới vừa xa cách là niềm cảm hứng cho các bài thơ của tôi.

Tập thơ **Tháng Tư với Nỗi Nhớ Quê Hương** của tôi nói lên nỗi niềm tâm sự của một kẻ phải rời xa cha già mẹ yếu, gia đình thân yêu để đi lưu lạc nơi xứ người được ra đời năm 1982 nhờ sự thương mến, giúp đỡ của những người bạn tốt mà tôi mới quen biết ở trường Portland Community College. Tập thơ này được tái bản nhiều lần do sự ủng hộ tài chánh của những bạn bè đồng tâm sự như tôi.

Nhân đây, tôi cũng xin cảm ơn những người bạn trẻ sinh viên ngày nào (đặc biệt, anh Trần Văn Minh, chồng tôi và họa sĩ Huỳnh Lương Vinh, người đã vẽ hình bìa và các tranh ảnh trong các tuyển tập thơ của SL) đã cùng tôi thực hiện ước mơ giữ gìn tình tự dân tộc Việt Nam trong tháng ngày sống lưu lạc nơi

xứ người. Tôi cũng xin cảm ơn quý thân hữu, quý độc giả đã đọc, đã cảm thông và đã thương mến thơ văn của Sương Lam.

Biển và Dân Việt

Chiều biển vắng, một mình ngồi lặng lẽ
Nhìn xa xa chỉ thấy một màu xanh,
Gió êm êm mặt biển thật an lành
Nào ai biết, ấy mở chôn vĩ đại

Người dân Việt ra đi không quản ngại
Cái chết kề sóng bão giữa đại dương
Bao hiểm nguy gian khổ vẫn lên đường
Thoát ngục đỏ để tìm Tự Do bến

Người chỉ biết những con tàu đã đến
Còn bao nhiêu lạc nẻo hoặc chìm sâu
Giữa phong ba xanh thẳm chỉ một màu
Ai đếm được bao nhiêu mở giữa biển

Hết gió bão lại sa vào giặc biển
Cướp bạc tiền và cướp cả đời hoa
Biết làm sao cho thế giới hiểu là
Nỗi đau đớn người dân Nam gánh chịu

Trong sung sướng nào ai đâu có hiểu
Những con tàu lạc hoang đảo cô đơn
Hết cơm ăn, nước uống, chết dần mòn,
Sáng, trưa, tối, xác người thay lương thực

Nào những cánh đón đau thể thảm nhưt
Nhìn xác con nhè nhẹ lắng chìm sâu
Vợ nhìn chồng đang chơi với ngụy đầu
Giữa sóng biển, đưa tay chào vĩnh biệt

Ơi đất thắm, trời sâu khôn kể xiết
Ở quê nhà chịu kiếp sống già nhân
Thoát ra đi, lánh đau đớn vạn phần
Tội ác ấy! Người ơi, bày chi nhi?

Người đừng hỏi tại sao dân tôi chỉ
Nụ cười buồn và ánh mắt xa xăm
Hoặc nhiều khi đứng lặng lẽ âm thầm
Mắt ướt lệ, đáng đau buồn chẳng nói

Biển vẫn đẹp, vẫn hiền lành vô tội
Vẫn màu xanh trong nắng sớm long lanh
Nhưng buồn thay! Biển đẹp ấy lại thành
Vùng tử địa chôn bao người dân Việt!

Sương Lam

Linh thủy

Xin mời quý bạn nghe tâm sự của người viết qua vài đoạn thơ mà tôi rất thích nhất trong bài thơ **Biển và Dân Việt** như sau :

« ... Người chỉ biết những con tàu đã đến
Còn bao nhiêu lạc nẻo hoặc chìm sâu
Giữa phong ba xanh thẳm chỉ một màu
Ai đếm được bao nhiêu mở giữa biển

Hay là :

« Người đừng hỏi tại sao dân tôi chỉ
Nụ cười buồn và ánh mắt xa xăm
Hoặc nhiều khi đứng lặng lẽ âm thầm
Mắt ướt lệ, đáng đau buồn chẳng nói

Biển vẫn đẹp, vẫn hiền lành vô tội
Vẫn màu xanh trong nắng sớm long lanh
Nhưng buồn thay! Biển đẹp ấy lại thành
Vùng tử địa, chôn bao người dân Việt... »

Sương Lam

Người viết xin thành kính chia buồn cùng những gia đình có thân nhân hy sinh cho tổ quốc hay đã bỏ mình trên bước đường tìm tự do và cầu nguyện cho các hương linh người tử nạn sớm siêu thoát.

Gần đây, nhà thơ Thanh Thanh Lê Xuân Nhuận đã chuyển ngữ sang Anh Ngữ bài thơ **Hỏi Thăm Bạn** của người viết để giới thiệu đến những người bạn ngoại quốc và những bạn trẻ Việt Nam không thông thạo Việt Ngữ hiểu biết thế nào là tình cảm thân mến của con người tình cảm Việt Nam đối với bạn bè.

Gần 40 năm trước, các cô giáo thuộc chương trình song ngữ ESL của Sở Học Chánh Portland, Oregon cũng đã cảm thông và chia sẻ nỗi thống khổ bi thương, hãi hùng của những thuyền nhân Việt Nam trên bước đường tìm Tự Do nên đã chuyển ngữ giúp cho người viết bài thơ **Kiếp Thuyền Nhân** sang Anh Ngữ với tựa đề là **Boat People**. Bài thơ này đã được đăng trong tờ báo Mercury của trường Portland Community College năm 1982 để các sinh viên của trường đọc và hiểu về số phận của những kẻ thuyền nhân như chúng ta.

Xin cảm ơn giáo sư Bill, giáo sư Anh Ngữ trường Đại Học Cộng Đồng Portland (PCC); Mrs Sharon Chasko; Ms Liên Nguyễn, giáo sư ESL của Portland Public Schools đã cảm thông nỗi đau buồn của thuyền nhân Việt nên đã giúp đỡ chuyển ngữ sang Anh Ngữ, đăng tải, giới thiệu bài thơ **Kiếp Thuyền Nhân- Boat People** của người viết đến các sinh viên ngoại quốc và bạn bè người Mỹ của quý vị.
Kính mời quý bạn cùng đọc hai bài thơ này với người viết nhé. Xin cảm tạ.

Kiếp Thuyền Nhân

Có những bàn tay chơi với tìm
Chiếc phao, mảnh gỗ, để ngoi lên
Trời ơi! Sao lại là con nhĩ?
Và xác con yêu nhẹ nhẹ chìm

Có những đêm khuya thật hãi hùng
Tiếng van, tiếng khóc tận không trung
Hoa xuân đã lọt vào tay giặc
Thì hỏi còn gì đóa tuyết nhưng

Có những đau thương chất ngất trời
Lại chìm theo sóng nước trùng khơi
Máy nào thử hãy làm con toán
Để biết bao mồ ở biển khơi

Tất cả sinh ra cũng kiếp người
Sao Trời đầy đọa nước Nam tôi
Bao năm chinh chiến còn chưa đủ
Tạo bầy chi trò sống nổi trôi

Một kiếp thuyền nhân nổi đoạn trường
Một đời viễn xứ sống tha hương
TỰ DO! Hai chữ ! Ôi cao quý
Phải trả ngang bằng, máu, lệ, xương

Có những con thuyền thật mỏng manh
Lang thang cuối bãi đến đầu gành
Một cơn sóng lớn đưa thuyền đến
Địa ngục trần gian giữa biển xanh

Có những hôn mê dưới nắng trời
Chập chờn theo gió nổi mây trôi
Đói cơm, khát nước, bao già trẻ
Một thoáng "thiên đàng" đã đến nơi

Sương Lam

Cám ơn anh Trinh Huỳnh đã thực hiện 2 ảnh thơ rất đẹp.

Kiếp Thuyền Nhân

Có những con thuyền thật mỏng manh
Lang thang cuối bãi đến đầu gành
Một cơn sóng lớn đưa thuyền đến

Boat People

Small boats in big water
Wander from shore to shore;
Suddenly a violent wave comes,

Địa ngục trần gian giữa biển xanh

Có những hôn mê dưới nắng trời
Chập chờn theo gió nổi mây trôi
Đói cơm, khát nước, bao già trẻ
Một thoáng "thiên đàng" đã đến nơi

Có những bàn tay chới với tìm
Chiếc phao, mảnh gỗ, để ngoi lên
Trời ơi! Sao lại là con nhi?
Và xác con yêu nhẹ nhẹ chìm

Có những đêm khuya thật hãi hùng
Tiếng van, tiếng khóc tận không trung
Hoa xuân đã lọt vào tay giặc
Thì hỏi còn gì đóa tuyết nhưng

Có những đau thương chắt ngát trời
Lại chìm theo sóng nước trùng khơi
Máy nào thử hãy làm con toán
Để biết bao mồ ở biển khơi

Tất cả sinh ra cũng kiếp người
Sao Trời đầy đọa nước Nam tôi
Bao năm chinh chiến còn chưa đủ
Tạo bầy chi trò sống nổi trôi

Một kiếp thuyền nhân nổi đoạn trường
Một đời viễn xứ sống tha hương
TỰ DO! Hai chữ! Ôi cao quý
Phải trả ngang bằng, máu, lệ, xương.
Sương Lam

Hell in the blue sea core

Unconscious under the sun's rays
Flying along with wind and cloud
Hungry and thirsty, old and young
Dreaming of Heaven, they are proud

Hands raised for help - a lifebelt
A piece of wood, floating on the water
My God! Is it my child?
Slowly, slowly drowning, my daughter

Night after night, terrible
Full of beseeching, cries filling the air,
Innocent beautiful girls and cruel pirates,
Unlucky girls are caught and raped there

How many suffering lives
Are dead in the waves
Who could count them all
In the watery tombs only Buddha saves

A human being you are, I am
Why do Vietnamese have to suffer
Is the long war not enough
Why more drifting with no buffer

Unfortunate boat people
Separated from their beloved land ,alone
All for freedom, one word, invaluable
Paid for by blood, tears, and bones
Translate by Kim Liên Nguyễn

Mời quý bạn xem lại những hình ảnh thân thương của Sài Gòn ngày xưa mà suốt đời chúng ta vẫn nhớ mãi.

Youtube Sài Gòn Của Tôi (Saigon of Mine)

https://www.youtube.com/watch?v=uPBq_6bJ3MY

Thời gian lặng lẽ trôi, thoáng chốc mà gia đình người viết đã sống gần 40 năm nơi xứ lạ. Biết bao nhiêu là thay đổi, đổi thay trong cuộc đời của những kẻ thuyền nhân như chúng ta, nhưng nỗi đau thương vẫn còn đó.

Và cứ mỗi lần ngày 30 Tháng Tư đến là trái tim chúng ta lại se thắt nhớ đến chuyện ngày qua. Đau buồn thay!

Xin cầu nguyện cho thế giới an lành, chúng sinh an lạc, mọi người đều được sống tự do, hạnh phúc.

Mong lắm thay! Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi -MCTN 415-ORTB 830-42518)

BẠN HAY THÙ?

Các căn cứ hậu cần của Việt Cộng
Những mật khu “Bạn” còn nhớ hay không?
Xưa: Tây Ninh, Hậu Nghĩa và Bình Long,
Mõm Đầu Chó, Mõm Cầu, rồi Mõm Vệt*.

“*Trung Ương Cục Miền Nam*” rờ (R)* lăm lét
Nay Rờ ra hải ngoại khọt khọt loa
Khuyên “*Giải hòa*” xoén xoét: “*Để nữa ta...*”
Thói vờ vĩnh gốc con Nhà Vợ Vết.

Chúng chót choét giương cờ đỏ lòe loẹt
Miệng tuyên truyền những “*Nghị Quyết*” Kiếm Ăn
Vờ ân cần: “*Ruột-Ngàn-Dặm: trùm chần!*”
Vẽ rồng rắn, rít thêm chân vớ vẩn.

“Bạn” thuyền nhân! Mong “Bạn” đừng ngớ ngẩn
Bao bạn cùng “*Mẹ Chiến Sĩ*” trong kia,
Bao nằm vùng đã... liệt “*sĩ*” kia kia
Huân chương lăm, “*sĩ*” còn mà như chết!

Ai cũng biết chính, tà ã ã rõ rệt!
Ý Nga, 20.4.2018

*Theo NGUYỄN VĂN NAM:

“*Cuối năm 1970, Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn III liên tiếp mở các cuộc hành quân TOÀN THẮNG 41, 42, 43, 44, 45, 46 cấp CHIẾN ĐOÀN ĐẶC NHIỆM càn quét và phá tan các căn cứ hậu cần VC dọc theo biên giới VN-Kampuchea, thuộc các tỉnh HẬU NGHĨA, TÂY NINH, BÌNH LONG nhằm vào các mật khu BA THU, MỠ VẾT, LƯỜI CẦU, MỠM ĐẦU CHÓ.*”

*Cục R của VC

MỘT MÔI HẬN TRƯỜNG

(Cảm tác nhân đọc “*CHÚ RỂ, CÔ DÁU NGÀY XƯA*” của **PHẠM THỊ THU HƯƠNG**
Tuyển tập CÔ GÁI VIỆT 2018, #3: “CHÀNG & NÀNG”)

*

Để nhớ về thuyền nhân NGUYỄN THỊ CÚC

*

Cơm chan nước mắt, giỗ tàn
Di cư, di tản hai lần nhà tan:
Mười người, còn sáu gian nan (1954)
Chết năm, còn một ôm ngàn nỗi đau! (1979).

Cùng thuyền, chẳng giữ được nhau
Biển đen thăm thẳm một màu tang thương
Một mình nhìn lại cố hương
Lấy gì hạnh phúc? Hận trường thiên thu!
Ý Nga, 24.4.2018

(1954) Sau khi di cư từ Bắc vào Nam: gia đình chị 10 người chỉ còn 6 (4 người mất tích hoàn toàn)

(1979) Sau khi vượt biên: gia đình chị có 4 người chết trên biển và chồng chết trong trại “cải tạo” ngoài Bắc, chị là người duy nhất còn sống, nằm cùng bệnh viện Thái Lan với tác giả, nhưng đến lúc gặp nhau ở Đức mới biết.

Mai Về Tình Thơ Hôm Nay

Qua khung cửa sổ, mặt trời mới ló lên khỏi ngọn đồi phía xa. Những vạt nắng vàng nhẹ như tơ, dịu dàng như thì thầm với hoa, với lá rồi êm ả lướt nhẹ, mỉm cười với những cảnh vật nắng đi qua. Sau những tháng đông lạnh giá, qua vài cơn mưa xuân, trời đất như chuyển mình. Những đồi cỏ úa như được thay áo mới, đổi sang màu xanh mướt cỏ non. Cây cối bắt đầu đâm chồi, nảy lộc và những nụ trên cành đã chúm chím nở hoa.

Khuê vươn vai, nhìn sang ông chồng vẫn còn ngủ say, tiếng ngáy đều đều, mệt nhọc. Khuê chột mỉm cười nhớ lại hồi mới lấy nhau nàng thường trêu chọc Thiên, ví tiếng ngáy của chàng như tiếng đàn Violin du dương trầm bổng. Cây đàn đã chuyển thành xưởng cưa gỗ hồi nào Khuê chẳng rõ và bây giờ những cỗ máy cưa già

thỉnh thoảng lại lọc sọc như sắp rót bù loong! Không dám động mạnh sợ phá giấc ngủ của chàng, Khuê rón rén bước ra khỏi phòng.

Ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế mây ở vườn sau, hai tay nàng ử tách cà phê nóng. Buổi sáng thật êm đềm, đôi cô mệnh mông, những đường cong của sườn đồi uốn lượn nhẹ nhàng in lên bầu trời xanh trong, những cụm mây trắng nhẹ như bông lững lờ trôi làm hồn Khuê chơi vui trở về những ngày tháng cũ. Chuyện của gần 50 năm về trước, tưởng chừng như mới hôm qua.

Sau ngày cưới chàng và nàng đã có một tuần lễ thần tiên tại thành phố thơ mộng Đà Lạt. Khách sạn Mộng Đẹp nằm trên một con dốc, từ bao lơn phòng ngủ nhìn xuống bên trái là khu Hòa Bình, bên phải con đường dẫn đến hồ Xuân Hương. Sáng sáng hai người tay trong tay xuống phố, vào tiệm phở điểm tâm rồi ghé sang cà phê Tùng ngồi nhâm nhi tách cà phê bốc khói. Sau đó xuống khu chợ mới mua vài loại trái cây tươi và một ít đồ ăn vặt rồi tản bộ đi thăm những thắng cảnh gần hoặc ra bến xe đi chơi những nơi xa. Hình ảnh Đồi Cù và Thung Lũng Tình Yêu của Đà Lạt xa xưa như vẫn còn in đậm nét trong tâm trí Khuê. Không khí êm ả trong nắng vàng tươi, nàng đã sung sướng lẫn mình trên những thảm cỏ xanh ấy và chàng đã chụp rất nhiều hình cho nàng. Thiên đã kể nàng nghe về bức tranh của ông họa sĩ mà chàng rất thích. Bức tranh anh Duy Thanh cũng vẽ một thảm cỏ xanh dưới nắng, khung cảnh thật tĩnh lặng, an bình. Một chiếc xe thổ mộ ở gần góc của bức tranh như đang đi trên một con đường mòn nhỏ cắt ngang thảm cỏ, nhẹ nhàng như thơ, như mơ. Chàng đã tự nhủ lòng sẽ xin ông họa sĩ tác phẩm ấy sau buổi triển lãm của họa sĩ. Nào ngờ bức tranh đã được người mua ngay ngày đầu tiên với giá thật cao. Chàng còn nhớ sau khi anh Duy Thanh hoàn thành tác phẩm đó hai ông bạn thân là Mai Thảo và Thanh Tâm Tuyền cùng ngồi ngắm và ông Mai Thảo đã gật gù đặt tên cho bức vẽ: “Mai Về Tình Thơ Hôm Nay”. Ông TTT thì “Ước gì “mọi” được lẫn kèn trên thảm cỏ này”. Khuê rất mê vẽ Mai Thảo và nghe tên tranh ông đặt cũng không khỏi tò mò, tại sao lại “Mai Về Tình Thơ Hôm Nay”. Có dấu chấm hay dấu phẩy nào ở giữa không. Thiên trả lời là không có dấu gì hết, viết liền như vậy thôi và chàng nhớ là bức tranh đẹp lắm, màu nắng, màu cỏ như có sức thu hút lạ lùng. Khi biết bức tranh có người mua đem đi rồi chàng đã tiếc ngẩn tiếc ngơ. Hồi đó chưa có máy hình thông dụng như bây giờ nên cũng chưa kịp chụp để giữ làm kỷ niệm.

Những ngày kế tiếp hai người dắt nhau lang thang trong rừng vắng, tiếng thông reo vi vu, hai con tim cùng một nhịp đập của tình yêu. Đứng trước những cảnh thiên nhiên hùng vĩ của thác Prenne, thác Cam Ly hay thác Pongour hai người cảm thấy mình như nhỏ bé và muốn nép vào nhau hơn. Buổi tối cuối cùng, buổi tối trăng sáng trên cao, đi bên nhau dạo quanh bờ hồ Xuân Hương chàng đã âu yếm thủ thỉ bên tai nàng những lời mật ngọt, hứa hẹn một cuộc sống hạnh phúc bên nhau suốt đời.

Cuộc sống êm đềm vài năm, hai đứa trẻ ra đời thì tai ương ập đến. Ngày 30 Tháng Tư năm 75 đã thay đổi tất cả. Chậm chân, vụng tính nên Thiên, Khuê kẹt lại Việt Nam với trăm cay nghìn đắng. Chồng đi tù cải tạo, vợ phải bưng chài kiếm sống. Nghĩ về nhau để xót, để thương chứ còn thì giờ và tâm trạng nào để lãng mạn yêu đương. Rồi cũng đến ngày chàng ra tù và hai vợ chồng tìm đường vượt biển. Lênh đênh trên chiếc thuyền con cũng đến được bến bờ tự do. Sang xứ Mỹ phải làm lại từ đầu với hai bàn tay trắng. Từ từ gây dựng lại cơ nghiệp, cũng có khi lên voi cũng có lúc xuống chó. Mấy năm sau cho ra đời thêm một chú bé nữa vậy là hai vợ chồng có một gái, hai trai.

Bây giờ Khuê vừa qua sinh nhật bảy mươi, Thiên vừa tròn tám bó. Ba đứa con đã trưởng thành có gia đình riêng và ông bà đã có sáu đứa cháu nội ngoại xinh đẹp.

Khoảng thời gian gần năm chục năm trải qua với bao nhiêu biến cố, vui buồn theo hoàn cảnh, theo vận nước nổi trôi. Bây giờ còn hai vợ chồng già chăm chút cho nhau, thỉnh thoảng con cháu về chơi hay hai ông bà khăn gói đi thăm chúng nó.

- Bà uống thuốc buổi sáng chưa?

Tiếng Thiên lôi Khuê về thực tại.

- Thấy Ông ngủ ngon quá nên Bà không nỡ đánh thức Ông.

Gọi nhau từ tiếng Anh, Em đến Bố, Mẹ rồi bây giờ quen xưng hô Ông với Bà theo lũ trẻ.

- Trời đẹp quá, Bà mặc thêm áo ấm, mình đi bộ đi!

Trên con đường nhỏ dành cho khách bộ hành, một bên là đồi cỏ xanh một bên là rặng hoa đào, ông già tóc bạc

trông còn trắng kiện và lưng còn thẳng, người đàn bà đi bên cạnh dáng đi chậm chạp. Ông khẽ nắm tay bà, tay trong tay vẫn ấm và hai người thong dong, khoan thai đi bên nhau trong buổi sáng mùa xuân, nắng vàng đẹp, gió nhẹ hây hây, hoa reo vui, lá reo vui trong không gian thật êm đềm. Tiếng chim ríu rít trên cành. Nhìn lên đồi cỏ xanh có mấy con bò đang khoan thai gặm cỏ, Khuê bất giác nghĩ đến bức tranh “Mai Về Tình Thơ Hôm Nay” của anh Duy Thanh. Ông Mai Thảo, người đặt tên cho tác phẩm ấy không còn nữa. Khuê định bụng đến Mừng Một sang chúc Tết anh chị Duy Thanh sẽ hỏi cho rõ về ý nghĩa của bức tranh, mặc dù biết là ông anh nghệ sĩ sẽ trả lời “Cô muốn hiểu sao thì hiểu!”

Phải chăng bây giờ là MAI mà “chàng và nàng” đang trở VỀ với TÌNH THƠ HÔM NAY của ngày tháng xa xưa ấy.

Đỗ Dung

THUYỀN NHÂN TỶ NẠN CHÍNH TRỊ

Thương dân, yêu nước. Rõ ràng:
Lấy chính nghĩa làm cẩm nang
Dù bao nhiêu năm vẫn thế
Chúng tôi đi dưới Cờ Vàng!

Xót xa nỗi niềm băn khoăn
Khi thấy dân chịu nhục nhằn
Trong tay những người cộng sản
Không làm, bắt dân nuôi ăn.

Kết nối anh em xa gần
Nhắc nhau Tiên Tổ tri ân,
Chống phường Cộng nô vong bản,
Quyết cảnh giác trò my dân!

Dù cho mọi gỏi, chồn chân
Vẫn cương quyết chống vô thần.
Chống Cộng đòi hỏi kiên nhẫn
Và lòng tự nguyện dân thân.

Nhìn về quê hương điêu tàn
Dân chúng đói rách, lầm than
Xót xa trước lời ta thán
Chúng tôi sá gì gian nan!
Ý Nga, 19.4.2018

THÁNG TƯ NHÌN LẠI

(Cảm tác nhân đọc lại ca dao sau cơn QUỐC HẬN

1975

(những câu nghiêng)

*

VÔ... VĂN HÓA!

“*Thầy giáo, lương lãnh ba đồng
Làm sao sống nổi mà không đi thỏ?*”

Tháo giày, thi đó, thi đồ

Đa bông nghề nghiệp, thành đô thành... hô*!

Thành Hồ lăm nước ngập vô

ÔI NIỀM ĐAU QUỐC HẬN!

Tìm mọi cách ăn tiền, ghiền vợ vét
Mặc tình dân có oán ghét hay thương
Biển lan tràn cá, mực thối, tôm ương;
Núi: ma túy, gái mại dâm nhan nhản.

Từ Bảo Lộc, Mặc Cần Dung, Gia Nghĩa
Đến Pleiku, Phan Rí, Chảo Cà Dao...
Hết phá rừng đến “bauxite” đất đào
Loài Quỷ Dữ ăn không từ mọi thứ.

Mua bằng giả, Bí Thư, Thứ Trưởng... như
Nhưng bán Nhà thì đảng rất... thật thà
Dem hết ra bán tuốt luốt làm quà
Hiệu quả nhỏ, lo chi? **Phong bì... lớn!**

Để như bỡn mà lòng dân đau đớn
Thương Tha La, Cà Bê Ngọt, Lấp Vò;
Xót Kontum, Sa Đéc... dự án to
To xé... nhỏ! Ôi Lâm Viên, Đà Lạt...

Em thương: núi, biển, rừng, sông, ghềnh, thác...
Vinashin tốn mấy tỷ Mỹ kim?
Vinaline ngón mấy tỷ tiền ghim
Mà biệt thự “Cán” mọc lên như nấm?

Nhà Nước xé san hà ra thê thảm
Mở hòa đàm, giặc dò dẫm tham lam,
Mở... cửa tù, Cộng bắt hết tổng giam
Dân yêu nước Bắc, Nam, Trung tranh đấu.

Đảng bạn nhậu, sai “Côn” An, Dầu Gầu:
“*Khi về châu phải tiền trăm, hậu tâu*”
Dân ta ơi! Hãy làm lại từ đầu
Cứu Tổ Quốc thoát niềm đau Quốc Hận!
Ý Nga, 23.4.2018

MÀU BUỒN

Mà sao **Nước mắt? Tam Vô** lặn mà!

Dân rơi **nước mắt** ngập Nhà,
Phải chi hạn Hán* độc, tà khó sinh,
Xô Liên*, **Xô lịch** linh bình,
Đảng **xô**, dân **lết**, phụ tình thầy cô,
“Nhiều thầy phải **đạp xích lô**
Làm sao xây dựng tiên đồ học sinh?”

ĐÂU RỒI ẢO NAM QUAN?

“Dân tình **thất đảo, bát diên**
Đảng viên mặc sức vung tiền vui chơi.”
Cháu “**bác**” diên: “**Đất thảo? Hời!**”
Tung Viên*, sặc mức gọi mời: “*Nam Quan!*”
Bao giờ Vô Sản nghèo nàn?
Vãn diên, sấm hồi Việt gian? Dân nhờ!

XÂY NHÀ SAO BÁN ĐẤT?

“**Nhà ai** giàu bằng **nhà cán bộ?**
Hộ nào sang bằng **hộ đảng viên?**”
Giặc **hồ, đảng viên** trợ liên.
Hán: “**À! Nhai** tuốt! Bưng biển chờ chi!”

LÍNH CỘNG HÒA

“**Năm đồng đổi lấy** một xu
Thằng **Khôn** đi học, **thằng ngu** làm thầy”
Đâm nông, nhốt hết, trói tay
Yêu dân? **Lỗi** **đầy** đảng này không tha!

DÂN OAN

“**Vẻ vang** thay **lãnh tụ** ta
Dem dân xuất khẩu bán ra nước ngoài”
Nhà ai **tủ lạnh** dương oai,
Nhà dân **lạnh tủ**, sản khoai cơ hàn.
Nhà ai **ve vãn** bạc, vàng
Nhà dân: “*Nhà... Nước*” cướp càn, phá tan.
Tha hồ khiêu kiện dân oan
Màn trời, chiếu đất miên man xếp hàng.

ĐỪNG CHĂM CHĂM* MÓM TRIỀU ĐẠI ĐỒ

“Ngày đi, đảng gọi **Việt gian**
Ngày về thì đảng chuyển sang **Việt kiều.**”
Thả cao Nghị-Quyết-**Diệt**-“**Kiều**”
Điều bay đỏ sắc, **kiệt**, **điều** đứt dây.
Việt gian? Diệt! Van chi bây,
Ai mong đôi chủ, thay thầy ngoa, điêu?

Tôi bước vội khi hoàng hôn buông chậm
Và bên kia là buổi sáng bình minh
Con chim nhỏ ngủ ngoan trong tổ ấm
Hồn tôi bay, đậu xuống, mặt trời chìm

Bên kia biển mây sà bay lơ lửng
Gió sang mùa còn lẩn quẩn bên anh?
Trời chớm thu nắng có vàng như trứng
Và hồn anh có phẳng lặng như tranh?

Cọ lướt nhẹ theo màu trời xanh nhạt
Trong những màu có màu mắt lệ tuôn?
Bên giá vẽ kỷ niệm nào ghi khắc
Có màu nào mang tên gọi màu buồn!

Bên này biển nhìn mây chiều xuống thấp
Sóng nhấp nhô từng lượn nhỏ lư thưa
Gió thổi nhẹ, sao hồn trôi thẳng tắp
Có tìm về gặp lại cố nhân xưa?

Tôi đứng lặng nhìn mặt trời di chuyển
Bóng tối bên này, buổi sáng bên kia
Ồi! Định mệnh thâm sâu như lòng biển
Giăng đôi bờ cho nắng nhớ mưa khuya.
Kiều Mộng Hà

ĐỪNG ĐẾN ĐỒ

(Cảm tác nhân đọc “TÌNH TRÊN MẠNG” của
NGỌC HẠNH
(Tuyển tập **CÔ GÁI VIỆT** 2018, #3: “**CHÀNG & NÀNG**”))

*

Từ Nam, tay xách bộn bàng
Hành trang ra Bắc thăm chàng, xốn xang
Qua đèo, đèo lán mưa đàng
Vượt sông, lội suối, lang thang cật nhờ.

Chạnh lòng thương nhớ con thơ
Mẹ già chăm sóc, ngày chờ đêm trông
Lạ đường hiu hắt mệnh mông
Đêm khuya rừng Bắc mùi lòng cuồng phong.

Anh ơi vận Nước suy vong
Tam tòng, tứ đức long chong một mình
Tiếc công người lính hy sinh
Mà sao Việt Cộng “thái bình” nhốt nhau?

“Chưa đi: **phản động trăm chiêu**
Đi rồi: thành **khúc ruột yêu** ngàn trùng.”

Mỹ, Âu, Phi, Úc...: **ruột khêu**

Phạng cùm, **đồng** miệng, túi nhiều đô la

Đăm chiêu, trăm tình đi mà

Chiêu trăm? Đòi vạn! Ói... a... **chăm “Triều”?**

MỘT XU CŨNG BÁN!

“Ngày xưa giặc **Pháp mô phu**

Ngày nay **đảng bán** dân ngu lấy tiền”

Sao không **bán đảng** ấy liền?

Lòng dân **mô phụ** tài hiền vùng lên!

Đuôi Tàu, **báng*** **đảng** thì nên

Một xu cũng **bán!** Trùm mền chờ ai?

Ý Nga, 22.4.2018

*”Hò” **viết hoa**: Hồ Chí Minh [Sài Gòn bị đổi thành HCM]

*”hò” **không viết hoa**: mĩa mai theo 2 nghĩa:

1-Vũng nước sâu và rộng > ngập lụt liên miên vì VC xây dựng bừa bãi mà không biết cách quy hoạch trong việc đô thị hóa.

2-**bầu rượu** > cả nước được khuyến khích nhậu nhẹt, ăn chơi mà quên bảo vệ lãnh thổ.

*VIÊN: ranh giới, đường biên giữa 2 nước Việt-Tàu

*CHĂM CHĂM: Chăm chú

*hạn HÁN: không giặc Hán (Hạn: kỳ, chừng, thời kỳ có tai ách dở trong số tiền định) > “*Năm xung, tháng hạn*”

*BÁNG: báng bổ, lật đổ

***NÓI LÁI & LÁY CHỮ**:

Thầy giáo > *Tháo giày, ba đồng* > Đa bồng, *đi thỏ* > thi đồ, thành: hò > Thành Hồ, nước vô > Tam Vô > Nước mát > nước mắt, *xích lô* > xô lích > Xô

Liên: liên bang Xô Viết

thất đảo, bát diên > *bác*” diên, *Đất thảo, Đảng viên mặc sức vung tiền* > Văn diên, sặc mức, Tung Viên, *Nhà ai* > À! Nhai, *hộ đảng viên* > hô, đảng viên

Năm đồng đổi lấy > Đâm nông, *lỗi đây, Vẻ vang* > ve vãn, *lãnh tụ* > tù lạnh > lạnh tù, *Việt kiều* > Diệt “Kiều” > kiệt diều, Việt gian? Diệt! Van

phản động trăm chiêu > Phạng, đồng, chiêu, trăm, *Chiêu trăm, chăm “Triều”?*, *khúc ruột yêu* > Úc...: ruột khêu, *mô phu* > mô phụ, *đảng bán* > bán đảng > báng* đảng

Rõ ra cộng sản thế nào?

Rõ ra tẩm máu đồng bào thế sao?

Đỏ giăng biểu ngữ hô hào,

Đỏ tay cán bộ quơ quào thật nhanh.

*

Ai ngờ em chẳng gặp anh

Nén hương thấp, vái... loanh quanh... núi rừng

Tin gì cũng kín bung bung

Trừ tin bị bắn bởi trùng trĩ ra.

Chúc anh được ngủ ngon nha!

Một người Lính Trẻ xa nhà vẫn... xa

Em về học chữ “tê gia”

Mẹ già, em đại... biết mà về đâu?

Ý Nga, 23.4.2018

AI MUỐN PHÒ CỘNG?

(Phương ngữ: “*Cóc chết bao thuở ếch sâu
Ếnh ương lớn tiếng, nhái bầu dựa hơi*”)

*

Bị đày đọa khổ sai trong lao động

Cộng trả thù tàn bạo lính miền Nam

Chữ nhân quyền đảng đoạt thỏa lòng tham

Ai đói khát, vượt tù chưa chết bệnh

Đều bị giết dã man theo mệnh lệnh.

Thả lính về, gia cảnh đều tang thương:

Đảng cướp nhà, không cho trẻ đến trường,

Rồi từ Bắc tung bừa vào vợ vệt.

Dân? Vượt biển, vượt biên, thà liêu chết

Tìm tự do, giá phải trả cam go

Người chết rừng, chết biển... đầy rũi ro

Gì cũng bỏ! Quyết không phò cộng sản!

Ý Nga, 21.4.2018

Thêm Một Tuổi

(*Thân tặng tất cả những chị em nào đã, đang, và sẽ thêm một tuổi trong năm nay.*)

Thêm một tuổi, sao bỗng dưng thấy trẻ

Này bạn bè thuở mười mấy đôi mươi

THÂN CÒ VỢ LÍNH

Vào cái thuở đất bằng nổi sóng
Phận má đào chèo chống nuôi con
Chồng đi tù vạn dặm đầu non
Mạng treo sợi tóc, thâm sơn núi ngàn
Con thơ dại, mẹ đang già yếu
Nghĩa vợ chồng, trọn hiếu làm dâu
Cơm độn khoai, nuốt được đâu
Bo bo trọn trạo, đi cầu chẳng thông
Nuốt nước mắt, vào lòng cảm nín
Xuyên Tâm Liên, đau bệnh mẹ dùng
Nửa đêm quỳ giữa không trung
Tâm thành khẩn nguyện, lạy cùng tứ phương
Cho chồng được về cùng đoàn tụ
Cho mẹ chồng qua lúc bệnh đau
Con thơ có bữa cháo rau
Bán buôn sông sển, thân nào quản chi
Được giấy phép, tới kỳ thăm viếng
Lại nhịn ăn, nhịn mặc lo toan
Cá kho, thịt chấy, muối rang
Gạo, thuốc, mì gói, tay mang lưng gùi
Vượt sông, suối vạn dặm núi đồi.
5 phút gặp mặt, chia phôi não lòng
Ra khỏi công, nước mắt tuôn dòng
Thân anh xơ xác, ra không con người
Nhủ lòng mình dành dụm thăm nuôi
Dù cho khốn khó, con tôi đói lòng
Miếng ngon, bỏ dưỡng cho chồng
Mẹ con ăn độn, tình không đổi đời

.....

43 năm đã qua rồi
Tháng tư lại đến, riêng tôi một mình
Mẹ đã theo cuộc tử sinh.
Mồ yên mã đẹp, nghĩa tình con dâu
Thương anh năm xuống không lâu
Bỏ thân tứ đại, trả câu vợ chồng
Rung rung, nước mắt lưng tròng
Hương trầm em đốt, thỉnh không anh về
Chúng cho phu phụ trọn thề,
Hương linh siêu thoát, đường về Tây Phương.

Nguyễn Thị Thêm

*Vẫn “tao”, “mày”, riu rít đùa vui
Tình thân ái như ngày xưa còn bé.*

*Thêm một tuổi, sao bỗng dựng thấy khoẻ
Mộng hải hồ áp ủ thuở còn thơ
Này đèn đài, sông núi của ước mơ
Nay dần bước ta lên đường đây nhé!*

*Thêm một tuổi, chợt thấy lòng thanh thản
Này ưu tư, phiền muộn tháng ngày qua
Này giận hờn, cay đắng, xót xa
Xin giữ sạch, xin từ đây buông thả!*

*Thêm một tuổi, thêm tình yêu mới lạ
Yêu con người, yêu đất nước bao la
Ta yêu đời thì đời cũng yêu ta ⁽¹⁾
Tình ấm ấp nồng nàn từng hơi thở.*

*Thêm một tuổi, thêm nụ cười hóm hờ
Tiếng chim gù rúc rích sáng mờ sương
Viên kẹo gừng, chén chè thơm ngát hương
Bài nhạc nhẹ, câu thơ tình vạn thuở.*

*Thêm một tuổi, có chi mà buồn khổ?
Nắng vẫn hồng trên áo lụa thướt tha
Tình vẫn nồng trong điệu vũ kiều sa
Và năm, tháng, tuổi, cũng chỉ là con số!*

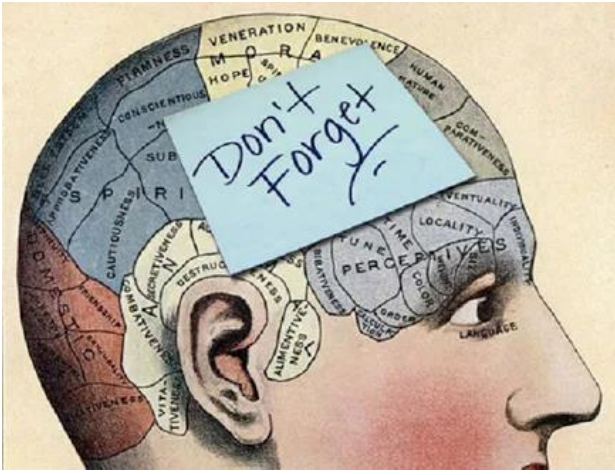
*Không thêm tuổi là bước vào ngày mới
Ta ung dung về lại chốn quê xưa
Cả cuộc đời tựa một giấc mơ
Có nhớ chẳng chút tình xưa ngày cũ.*

ThúyM & Thanh Vân

Lại Quên Nữa Rồi

Thứ Năm vừa qua vợ chồng chúng tôi đi họp với Nhóm Sinh Hoạt Người Việt Portland ở Trung Tâm Y Tế và Dịch Vụ Á Châu (AHSC) đường Powell.

Chúng tôi được chơi trò chơi “Rèn Luyện Tăng Cường Trí Nhớ Với Trò Chơi” do cô Hoa Trần, nhân viên của AHSC phụ trách. Có nhiều trò chơi được cô Hoa Trần trình bày để thử xem trí nhớ của quý vị cao niên tuổi “không còn trẻ nữa” như chúng tôi tốt như thế nào?

Một trò chơi được trình bày là hãy nhìn 20 hình đồ vật được xếp lẫn lộn với nhau trong một slide đang chiếu trước mặt trong vòng một phút rồi cô tắt slide đó. Các vị cao niên sẽ viết xuống giấy tên các đồ vật đã thấy xem nhớ được bao nhiêu hình? Đây là trò chơi "Memory Game" mà các học trò Lớp Mẫu Giáo thường chơi để kiểm tra sự chú ý và trí nhớ của trẻ như thế nào? Bây giờ trò chơi này được áp dụng để kiểm tra trí nhớ của quý cụ cao niên trong Nhóm.

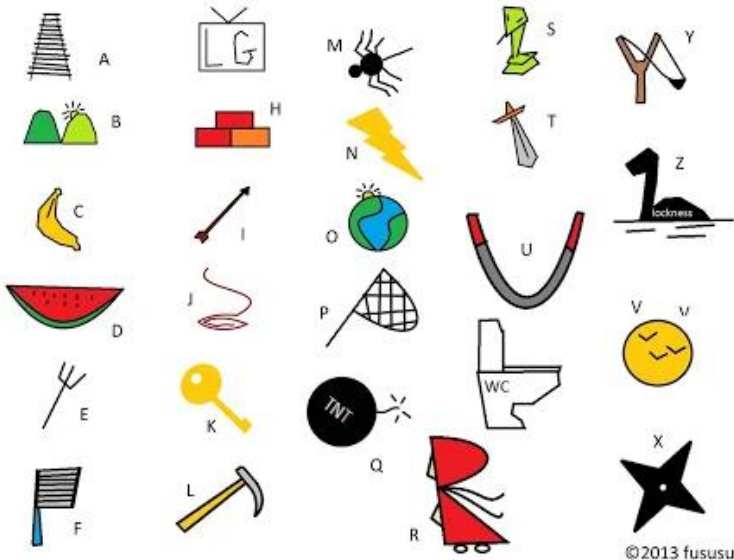
Úi chào! Cả nhóm đều hết hồn khi chẳng có ai nhớ hết các đồ vật mình đã vừa xem qua. Có người chỉ nhớ 7 món, có người chỉ nhớ 10 món. Không ai nhớ đến 15 món cả. Cả nhóm cười lên một cách "bẽn lẽn", trong đó có người viết. Smile!

Người điều khiển trò chơi chỉ cách luyện trí nhớ là phải liên kết các món đồ vật đi chung với nhau ví dụ nhớ hình đôi giày thì phải liên kết với hình đôi dép, xe đạp, xe gắn máy vì chúng cùng chung một loại liên quan đến sự di chuyển. Nhớ hình cái nồi thì liên kết với cái chén, cái thìa, đôi đũa vì cùng là vật dụng trong nhà bếp, v. v. Cám ơn cô Hoa Trần nhé. Smile!

Nói là nói thế chứ quý vị cao niên quên thì cứ quên vì với những "người không còn trẻ nữa" trên dưới 60-80 tuổi, nếu nói rằng "tôi không hay quên" thì thật là "chuyện lạ bốn phương", nếu không muốn nói là anh hay chị đã "tự dối lòng" với "trái tim không ngủ yên" của mình rồi.

Ngay chính bản thân người viết, nhiều khi tự bảo sẽ làm một chuyện gì đó ví dụ như bỏ thịt cá ra xả đá để nấu ăn, thế mà khi lên internet tìm tài liệu viết bài, tôi mê lướt internet đến nỗi quên bống việc này. Đến khi gần tới giờ ăn, tôi xuống bếp định nấu một nồi canh thì hỡi ơi, cục thịt kia vẫn còn nằm an ổn trong ngăn đá tủ lạnh. Thế là ngày hôm đó, tôi phải "tự biên tự diễn" thay đổi thực đơn một cách nhanh chóng kẻo ông xã đói bụng thì mệt lắm.

Tôi cũng thường nói đùa với bạn bè rằng: "*Thiên tài thường hay dãng trí*" để tự bào chữa cho mình mỗi khi tôi quên một chuyện gì. Đó chỉ là để đùa cho vui mà thôi chứ mỗi khi quên một chuyện gì là tôi thấy mắc cỡ và cũng buồn bã lắm vì biết mình đã "không còn trẻ nữa" rồi nên mới hay quên như thế.

Còn phụ quân của tôi, thì khỏi nói rồi, chàng thuộc chữ "Quên" nhiều hơn chữ "Nhớ". Đôi khi chàng vẫn thường lạc đường đi lối về dù con đường đó "đã bao lần đôi ta cùng chung bước, đôi ta đi chung đường."

Bây giờ, tuổi càng ngày càng cao, chàng càng ngày càng quên nhiều hơn nữa, Nếu "boss" không quên đóng cửa thì "boss" lại quên tắt đèn, nếu "boss" không nhớ hôm nay là ngày nào trong tuần thì "boss" lại quên giờ hẹn làm răng với nha sĩ, v. v. Tự nhiên, người viết lại có "job" làm "bí thư" cho chàng. "He is my boss", tôi thường nói thế với bạn của tôi. Tôi nhắc nhở lịch trình hôm nay "boss" có hẹn đi bác sĩ khám mắt khám răng, tôi nhắc nhở "boss" nhớ uống thuốc buổi trưa sau khi ăn cơm trưa, nhắc nhở "boss" nhớ uống thuốc

buổi chiều sau khi ăn cơm chiều, v. v.

Ngày xưa, chàng và tôi thường hay cười nhạo một ông bạn lớn tuổi hơn chúng tôi sao cứ ghi ghi chép chép những việc phải làm trong ngày trong một tờ giấy dài như "sớ táo quân", rồi xoá xoá bỏ bỏ những việc đã làm trong danh sách này. Bây giờ tôi lại bắt chước y chang ông bạn này cũng ghi ghi chép chép những việc cần làm trong ngày trong một tờ giấy và "step by step" giải quyết mọi chuyện theo thứ tự ưu tiên. Nhờ thế mà tôi ít quên hay bỏ sót việc mình cần nên làm.

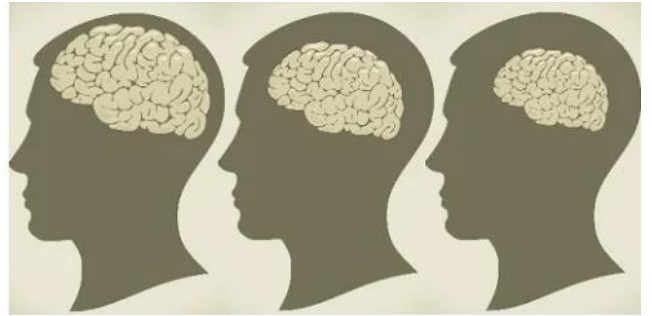
Cám ơn ông bạn PNT nhé. Ông là thầy giáo dạy ESL các trường trung học tại Portland ngày xưa cũng là thầy giáo dạy cho người viết bài học "luyện trí nhớ" ngày nay. Tôi đã học được một điều tốt từ nơi ông bạn này. Việc gì hay thì nên học và bắt chước theo để làm việc có kết quả tốt đẹp hơn, không có gì đáng mắc cỡ, tự ái "hỗn" cả. Ngay cả với đứa bé ba tuổi, chúng ta cũng phải học từ các cô cậu tí hon này tính chân thật, hiền lành, vô tư của bé nữa đấy. Bạn có đồng ý với tôi không? Tôi có khuyên chàng cũng nên làm như thế nhưng chàng chẳng chịu làm vì đã có tôi là "thư ký riêng" lo hết mọi việc cho chàng rồi! Phê re!

Có thể là người viết còn trẻ hơn chàng hay là tại vì tôi thích vận dụng trí óc đi tìm tòi tài liệu về viết bài cho bà con đọc cho vui cho nên tôi vẫn còn "nhớ nhớ" nhiều chuyện hơn là giống chàng "quên quên" nhiều chuyện chẳng? Thế mới biết chúng ta cần phải để cho trí não hoạt động nhiều hơn, tích cực hơn mới được, nếu không, bộ óc của ta bị "teo nhỏ" lại thì phiền lắm đấy nhé. Viết đến đây người viết nhớ đã có đọc một tài liệu nói về "bộ óc bị teo nhỏ" gọi tắt là "Teo Não" xin được chia sẻ cùng quý bạn nhé.

Bệnh teo não là gì?

Teo não là một phần tự nhiên của quá trình lão hóa. Có nhiều bệnh ảnh hưởng đến sự tồn tại và hoạt động bình thường cũng như kích thước của não. Phần lớn trên phim XQ sọ thẳng nghiêng teo não cho hình ảnh trên phim là sự nhỏ đi của não trong hộp sọ, trên phim cộng hưởng từ thì thấy thêm hình ảnh mô não thưa, các rãnh não giãn rộng.

Bệnh teo não là một bệnh nặng của các tế bào thần kinh trung ương. Một đặc điểm chung của bệnh này là sự mất dần của các tế bào thần kinh hoặc mất kết nối giữa các tế bào thần kinh trong não.

A, Triệu chứng của bệnh teo não

Một số dấu hiệu mắc bệnh teo não như sau:

Mất trí nhớ: là triệu chứng đầu tiên và xuất hiện rất sớm, ngày càng nặng và không hồi phục. Bệnh nhân thường mất trí nhớ gần (quên những sự vật mới xảy ra). Dần dần họ quên ngày, tháng, quên tên vợ con mình. Khi ra khỏi nhà thì quên đường về, quên rửa mặt, quên cài cúc áo, quên mặt vợ (hoặc chồng) của mình.

Rối loạn ngôn ngữ: biểu hiện sớm và khó tìm từ để biểu hiện ý tưởng. Họ khó phát âm, nói không trôi chảy sau đó mất dần khả năng ngôn ngữ.

Rối loạn phối hợp động tác: bệnh nhân không chú ý đến trang phục, mặc quần áo rất khó khăn, khó thực hiện những công việc hằng ngày. Bệnh nhân yếu cơ, run, hay bị chuột rút vì vậy ảnh hưởng đến các công việc vệ sinh cá nhân như tắm, rửa, thay quần áo, v.v.

Rối loạn chức năng nhận thức: rối loạn trí nhớ dẫn đến rối loạn khả năng nhận thức, người bệnh dần không có khả năng định hướng không gian, thời gian, không tính được các phép toán đơn giản...

Trầm cảm: thường xuất hiện ở giai đoạn sớm, có 25.85% bệnh nhân có trầm cảm. Tuy nhiên các triệu chứng trầm cảm là không ổn định. Có lúc bệnh nhân có ý định tự sát, nhưng sau đó lại xuất hiện khoái cảm.

Các triệu chứng loạn thần gặp ở 10.30% số bệnh nhân. Thường gặp là hoang tưởng bị hại, nhưng đôi khi cũng có ảo thị giác với các hình ảnh kỳ quái.

B, Nguyên nhân mắc bệnh teo não?

Đối tượng có nguy cơ cao mắc bệnh teo não thường là những người cao tuổi. Ngoài ra, bệnh teo não có nhiều nguyên nhân có thể do di truyền, do các bệnh của hệ thống mạch máu nuôi dưỡng não như hẹp động mạch cảnh, dị dạng mạch máu hay xơ vữa động mạch. Các mô hình và tốc độ tiến triển của teo não phụ thuộc vào các bệnh có thể là nguyên nhân như sau:

- Chấn thương sọ não
- Sử dụng steroid thường xuyên
- Bệnh Alzheimer

- Bại não
 - Người già mất trí nhớ, sa sút trí tuệ do xơ vữa mạch máu
 - Bệnh pick, gây ra sự phá hủy dần các tế bào thần kinh trong não
 - Bệnh Huntington
 - Leukodystrophy, bệnh Krabbe
 - Bệnh đa xơ cứng, gây viêm, tổn thương myelin, và tổn thương trong mô não
 - Bệnh động kinh
 - Tiểu Đường loại II
 - Encephalomyopathies ty lạp thể, chẳng hạn như hội chứng Kearns-Sayre
 - Viêm não, viêm cấp tính ở não
 - Nhiễm trùng trong não hoặc tủy sống
 - AIDS và bệnh của hệ thống miễn dịch
- (Nguồn: teonao.vn)

Vì giới hạn của trang viết trên ORTB nên người viết hẹn sẽ viết tiếp thêm về việc quên quên nhớ nhớ này trong một bài viết khác, bạn nhé. Xin nhớ đón đọc.

Chúc bạn luôn an lạc nhé. Smile!

Tuy nhiên, đôi lúc chúng ta cũng cần phải học cách quên đi những sự buồn phiền xảy ra trong gia đình, ngoài xã hội thì mới có thể sống vui sống khỏe được. Tôi vẫn nhớ câu nói của một bậc hiền trí nào đó mà tôi không biết tên để làm châm ngôn cho cuộc sống của mình: ***“Nhớ những cái cần nhớ, quên những cái nên quên, sống cuộc sống cởi mở, trong lòng không vướng mắc thì cuộc sống này sẽ thật tươi đẹp.”***

Cuộc sống con người nơi trần thế quên quên nhớ nhớ là thế đấy!

Xin mời quý bạn thưởng thức youtube Cuộc Đời Trần Thế, thơ Sương Lam, nhạc sĩ Võ Tá Hân phổ nhạc và trình bày qua tiếng đàn guitar réo rắt và tiếng hát trầm ấm của ông. Xin cảm ơn nhạc sĩ Võ Tá Hân rất nhiều.

Cuộc Đời Trần Thế

Nếu cuộc đời chỉ là quán trọ
Khách trần gian lui tới rộn ràng
Bạn hiền ơi! quãng gánh đa mang
Mà vui sống câu kinh phổ độ

Nếu cuộc đời chỉ là bể khổ
Bến tử sinh một cõi đi về
Bạn hiền ơi! Hãy dứt cơn mê,
Tìm nghĩa sống thương yêu thân ái

Nếu cuộc đời văng mây tụ tán
Thoáng hợp tan, sáng nắng chiều mưa
Bạn hiền ơi! Thương mấy cho vừa,
Kỷ niệm cũ, ân tình xưa đó

Nếu cuộc đời trắng khuya mờ tỏ
Làm đổi thay, thay đổi đất trời
Bạn hiền ơi! lưu lạc muôn nơi,
Đêm thanh vắng, nhìn trăng nhớ bạn

Nếu cuộc đời tuyết sương chuyển hoá
Lạnh trên cao, đổ tuyết trần gian
Bạn hiền ơi! khắc phục gian nan,
Vững nghị lực, giúp ta giúp bạn

Nếu cuộc đời như hoa buổi sáng
Đóa phù dung sớm nở tối tàn
Bạn hiền ơi! làm đẹp nhân gian,
Bằng ánh mắt tình thương diễm tuyệt

Ôi! “mây tản, tuyết tan, hoa tàn, nguyệt khuyết” *
Cuộc đời ta khó tránh chuyện hợp tan
Hãy thương yêu, cho dầu có muộn màng
Qua bến đò, ta khó mong gặp lại!

Sương Lam

* trích trong Tài ứng đối thứ ba _ Mạc đình Chi (www.vi.wikipedia.org)

CUỘC ĐỜI TRẦN THẾ - Nhạc: Võ Tá Hân - Thơ: Sương Lam - YouTube

▶ 4:59

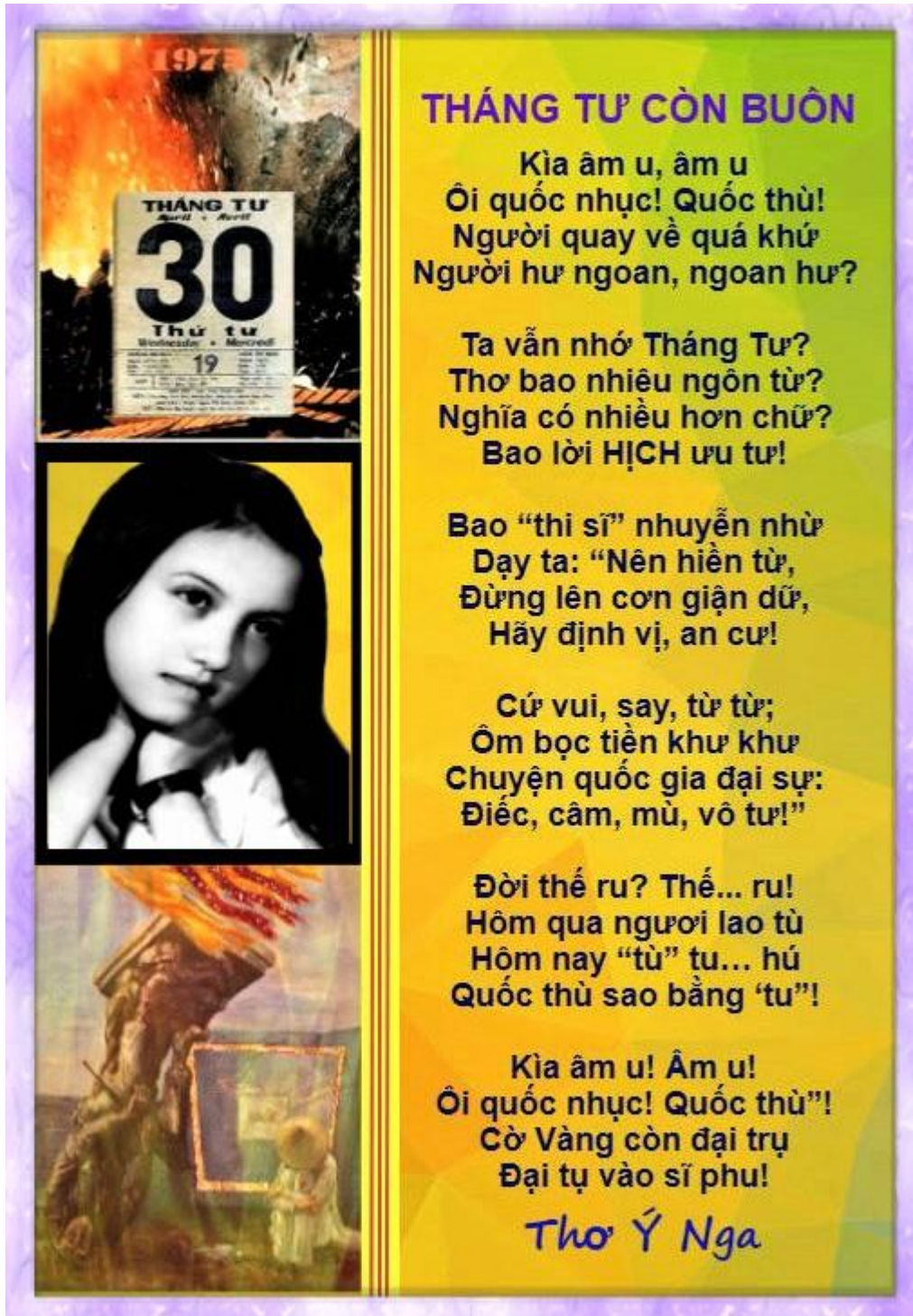
<https://www.youtube.com/watch?v=8GZNP8AC074>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 414-ORTB 829-41818)

THÁNG TƯ CÒN BUỒN

Kìa âm u, âm u
Ôi quốc nhục! Quốc thù!
Người quay về quá khứ
Người hư ngoan, ngoan hư?

Ta vẫn nhớ Tháng Tư?
Thơ bao nhiêu ngôn từ?
Nghĩa có nhiều hơn chữ?
Bao lời HỊCH ưu tư!

Bao “thi sĩ” nhuyển như
Dạy ta: “Nên hiền từ,
Đừng lên cơn giận dữ,
Hãy định vị, an cư!

Cứ vui, say, từ từ;
Ôm bọc tiền khứ khứ
Chuyện quốc gia đại sự:
Điếc, câm, mù, vô tư!”

Đời thế ru? Thế... ru!
Hôm qua người lao tù
Hôm nay “tù” tu... hú
Quốc thù sao bằng ‘tu’!

Kìa âm u! Âm u!
Ôi quốc nhục! Quốc thù”!
Cờ Vàng còn đại trụ
Đại tụ vào sĩ phu!

Thơ Ý Nga

THÁNG TƯ NÀO ĐƯỢC VỖ VÈ?

Cánh đồng loang loáng nước mưa
Lúa xanh mơn mớn giữa trưa... đâu rồi?
Ồ trong ký ức của người
Tha hương mây xứ, trông vời cổ hương!

Nhớ âm thanh đục ênh ương
Uềnh oang inh ỏi chẳng nhường nhin ai
Nên em xa vắng đường dài
Cái tâm không thể nào phai hương nồng.

Mùa khô lúa chín vàng đồng,
Ban mai diu diu cái ngồng Mẹ khen,
Hoa sen tỏa nhẹ hương quen
Gần chum vại nước lóng phèn của cô...

Buồn man mác, nhớ mơ hồ
Bao giờ đẹp hết Cộng nô tê tê?
Tháng Tư nào được vỗ về
Thuyền nhân chết hận, nã nê tâm thương?

Thương dân sống với bất lương
Theo lời gọi: “*Tiến!*”, thiên đường vẫn... xa
Gần chẳng là bọn Hán tà
Xâm lăng đã rồi! Đảng ta cứ lùi!

**“Tiến lên! Toàn thắng...” Sao lui?
Giặc tràn lãnh thổ, đảng chui đâu rồi?
Ý Nga, 19.4.2018**

NGƯỜI LÍNH VÌ DÂN

(*Thành kính tri ân: tất cả các QUÂN, BINH CHŨNG; toàn thể QUÂN, DÂN, CÁN, CHÍNH và LỰC LƯỢNG CẢNH SÁT VIỆT NAM CỘNG HÒA đã và đang chiến đấu cho một VIỆT NAM KHÔNG CỘNG SẢN (kể cả nữ quân nhân).

*Cảm tác nhân đọc ĐA HIỆU, #109, 2017: “*LỰC LƯỢNG XUNG KÍCH QUÂN ĐOÀN III TRONG CUỘC HÀNH QUÂN TOÀN THẮNG 1/71 TRÊN LÃNH THỔ KAMPUCHEA*” của **NGUYỄN VĂN NAM**, Khóa 20 VBĐL)

*

Đổ nhiều xương máu cứu dân
Khe Sanh, Bình Long, An Lộc...
Quyết cố thủ Tổng Lê Chân,
Lam Sơn 719.

NGƯỜI LÍNH VÌ DÂN

(*Thành kính tri ân: tất cả các QUÂN, BINH CHŨNG; toàn thể QUÂN, DÂN, CÁN, CHÍNH và LỰC LƯỢNG CẢNH SÁT VIỆT NAM CỘNG HÒA

đã và đang chiến đấu cho một VIỆT NAM KHÔNG CỘNG SẢN (kể cả nữ quân nhân).

*Cảm tác nhân đọc ĐA HIỆU, #109, 2017: “*LỰC LƯỢNG XUNG KÍCH QUÂN ĐOÀN III TRONG CUỘC HÀNH QUÂN TOÀN THẮNG 1/71 TRÊN LÃNH THỔ KAMPUCHEA*” của **NGUYỄN VĂN NAM**, Khóa 20 VBĐL)

*

Đổ nhiều xương máu cứu dân
Khe Sanh, Bình Long, An Lộc...
Quyết cố thủ Tổng Lê Chân,
Lam Sơn 719.

Chiến binh chưa hề nghỉ ngơi
Quân phục tác chiến, mũ sắt
Bám theo đơn vị chẳng rời
Hàng chuỗi bất an chờ đợi.

Không màng sống chết, các Anh
Tái chiếm cố thành Quảng Trị
Hải, Lục, Không Quân, các ngành
Sẵn sàng lao vào trận đánh.

Đóng quân, tiếp tế, tản thương
Giữa súng đạn, lửa... mù mịt
Máu các Anh đầm chiến trường
Xung trận không quyền chọn lựa.

Ngày đi, đêm chẳng nghỉ chân
Vi lệnh hành quân thân tóc
Giữa rừng già lòng địch quân
Đói, khát, chờ nhận tiếp tế.

Xuất hiện đúng lúc, kịp thời
Không Quân lập bao thành tích
Linh hoạt yểm trợ mọi nơi
Trực thăng vận khi cần thiết.

Những phi tuần bay bao vùng
Khi nghỉ binh, lúc đánh thẳng
Lia từng loạt giặc giữa rừng
Giải vây anh em đồng đội.

Nhỏ chót, tiếp tục tiến lên,
Dừng lại tại chỗ chờ giặc,

Chiến binh chưa hề nghỉ ngơi
Quân phục tác chiến, mũ sắt
Bám theo đơn vị chẳng rời
Hàng chuỗi bất an chờ đợi.

Không màng sống chết, các Anh
Tái chiếm cố thành Quảng Trị
Hải, Lục, Không Quân, các ngành
Sẵn sàng lao vào trận đánh.

Đóng quân, tiếp tế, tản thương
Giữa súng đạn, lửa... mù mịt
Máu các Anh đầm chiến trường
Xung trận không quyền chọn lựa.

Ngày đi, đêm chẳng nghỉ chân
Vì lệnh hành quân thần tốc
Giữa rừng già lòng địch quân
Đói, khát, chờ nhận tiếp tế.

Xuất hiện đúng lúc, kịp thời
Không Quân lập bao thành tích
Linh hoạt yểm trợ mọi nơi
Trực thăng vận khi cần thiết.

Những phi tuần bay bao vùng
Khi nghỉ binh, lúc đánh thắng
Lia từng loạt giặc giữa rừng
Giải vây anh em đồng đội.

Nhỏ chót, tiếp tục tiến lên,
Dừng lại tại chỗ chờ giặc,
Khi thì chạm địch thường xuyên
Lúc lo bình định, phát triển.

Bộ Binh, Thiết Giáp cùng sân
Những cuộc hành quân Nhị Thức
Địa thế hiểm trở muôn phần
Phối hợp tác chiến hiệu quả.

Trả hoài không hết nghĩa ân
Các cuộc hành quân Toàn Thắng*
Khúc Khải Hoàn nào từng ngân?

Khi thì chạm địch thường xuyên
Lúc lo bình định, phát triển.

Bộ Binh, Thiết Giáp cùng sân
Những cuộc hành quân Nhị Thức
Địa thế hiểm trở muôn phần
Phối hợp tác chiến hiệu quả.

Trả hoài không hết nghĩa ân
Các cuộc hành quân Toàn Thắng*
Khúc Khải Hoàn nào từng ngân?
Nốt kiêu hùng ai ca tụng?

Nhớ con khi di chuyển đêm,
Thương vợ, thư từ theo dõi:
“*Vì lo, Mẹ có hom hem*
Thương anh, bạc đầu mong mãi?”

Vào những giờ phút cuối cùng
Chung số phận với vận Nước
Các Anh vẫn rất hào hùng
Can trường chu toàn nhiệm vụ.

Ơn lớn làm sao đáp đền
Tấm lòng vì dân, vì Nước?
Không một ai bị lãng quên
Dù viết thiên kinh, vạn quyển!
Ý Nga, 18.4.2018

*Theo NGUYỄN VĂN NAM:

“*Cuối năm 1970, Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn III liên tiếp mở các cuộc hành quân TOÀN THẮNG 41, 42, 43, 44, 45, 46 cấp CHIẾN ĐOÀN ĐẶC NHIỆM càn quét và phá tan các căn cứ hậu cần VC dọc theo biên giới VN-Kampuchea, thuộc các tỉnh HẬU NGHĨA, TÂY NINH, BÌNH LONG nhằm vào các mật khu BA THU, MỒ VỆT, LƯỠI CÁU, MỒM ĐẦU CHÓ.*”

ĐẢNG CÓ KHIẾU “BÁN HẾT”!

Năng **kiểu** nhiều, hữu dụng khắp ba miền
Cộng tiến chiếm hóa thành Thời-**Bó-Kiểu**.
Gì **cũng biểu!** “**Cúng sống**” phùng-khó-**biểu**
Đâu phong bì gói thủ-tục-đầu-tiền?

Đầu tiên chuyễn vào tay Đảng-Khoái-Ôm?
Những “**Đầy Tớ Nhân Dân**” không **khó biểu!**
Nhưng **biểu khó!** **Tiền đâu** đem ra **biểu?**
Loa om sòm: “*Giải phóng*”? Gì cũng chôm!

Nốt kiêu hùng ai ca tụng?

Nhớ con khi di chuyển đêm,
Thương vợ, thư từ theo dõi:
“*Vì lo, Mẹ có hom hem*
Thương anh, bạc đầu mong mới?”

Vào những giờ phút cuối cùng
Chung số phận với vận Nước
Các Anh vẫn rất hào hùng
Can trường chu toàn nhiệm vụ.

Ớn lớn làm sao đáp đền
Tấm lòng vì dân, vì Nước?
Không một ai bị lãng quên
Dù viết thiên kinh, vạn quyển!
Ý Nga, 18.4.2018

*Theo NGUYỄN VĂN NAM:

“*Cuối năm 1970, Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn III liên tiếp mở các cuộc hành quân TOÀN THẮNG 41, 42, 43, 44, 45, 46 cấp CHIẾN ĐOÀN ĐẶC NHIỆM càn quét và phá tan các căn cứ hậu cần VC dọc theo biên giới VN-Kampuchea, thuộc các tỉnh HẬU NGHĨA, TÂY NINH, BÌNH LONG nhằm vào các mật khu BA THU, MỖ VET, LƯỠI CÁU, MỖM ĐẦU CHÓ*”

TỘI NGHIỆP QUÁ!

Ông kia ăn uống nhồm nhòam
Tiết canh đồ chói ngòm ngoàm đồ răng
Bụng như bong bóng phồng căng
Thêm đường, nhiều mỡ, thịt tăng... trâm trồ.

Hầu ăn phát ớn đĩa to
Đói bao ngày? Chẳng biết no? Tội tình!
Ông về hành hạ dân mình
Quay phim, chụp ảnh linh đình khoe khoang.

Nói năng tục tĩu, sỗ sàng
Râu ria bóng loáng mỡ màng, huênh hoang
Về, đi, quý lụy nhênh nhàng
Điệu đàng vạn trạng, lệ làng làm ăn.

Cần chi nghiên cứu tiền căn
Thấy ngay hậu vận đảng chần “Việt kiều”:
Tiền vô túi, đảng sẽ chiều

“*Chữ*” **bong, phi***, lao động **chà-đồ-nhôm,**
Bông con cái, **chôm-đồ-nhà,** ló ngó
Không chỉ “*Mợ*”*: anh, ông **phi** ra chợ,
Bao tiểu thư hết đứng ngó lại dòm.

Khấp nhà nhà cảnh **mua lại, bán qua!**
Đảng âm ý: “*Đẹp quán bar đòi trụ*
Ta nhất trí đẹp tàn dư Mỹ, Ngụy
Tiền thiếu gì! Nào: may lụa, bán... “Hoa”!”

Bán hết “Hoa” thì ta lại... bán Nhà
Tình hữu nghị Việt-Hoa luôn bền vững!
Hán ngụ, hi* đảng ta càng hào hứng
Bán hết thôi cho... trống trải san hà!
Ý Nga, 17.4.2018

*

NÓI LÁI & LÁY CHỮ:

Bó khiêu > biêu khó > khó biêu > khó... biêu.
Cúng, biêu > cũng biêu
Phong bì > bông, phi > bong, phi: trầy trụa, sung tấy

Mua lại, bán qua > may lụa, bán... Hoa

Bán qua (hoa) > quán bar > bán Nhà

Hữu nghị > ngụ, hi: vui.

*Chữ quen thuộc của đồng bào miền Nam sau 1975:

“*chà-đồ-nhôm*” > *chôm-đồ-nhà,*

Đầu tiên > đầu-tiên > tiên đầu”

*Tục ngữ: “*Không mợ thì chợ cũng đông!*”

Xa Lạ

Quê hương tôi với ngày xưa thanh nhã
Ngày trở về phố phường sao xa lạ
Giờ đâu rồi hình ảnh chỉ trong tim
Tôi tìm tôi... ký ức bỗng nhạt nhoà.

Con phố cũ tôi nhìn... không nhận diện
Căn nhà xưa chỉ còn trong trí nhớ
Nền gạch cũ đổi màu như thu nhỏ
Nhà cửa xây san sát thiếu hoa viên.

Tôi ghé qua trường cũ một buổi chiều...
Trường xa lạ sau bao năm cách biệt
Ngày bỏ đi đâu dám khóc nhớ nhiều
Ngày trở về... nước mắt... nắng cạn khô!

Chiều thả bộ trên con phố ngày xưa
Chân chưa mỏi nhưng lòng sao rời rã
Xe chằng chịt ngổ ngang người qua lại
Nắng vẫn vàng... gió ấy... hết nên thơ!

Nuôi cho mập mập mới liều hiền dưng
Tay quơ bạc, miệng bốc tâng
Sai đâu chạy đó, dạ vâng ăn mầy.

Chọc cười dân-ngâm-đăng-cay?
Toát mồ hôi chạy có ngày nát thân
Đồ luồn đó, bạc lót đây
Phong bì quá mỏng? Đăng bày: **mạng toi!**
Ý Nga, 16.4.2018

Phạm Thị Thu Hương
(mùa hè 2010)

NGÃ RỄ CỦA MỘT DÒNG SÔNG

Bác sĩ Lương ngồi sau cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trời đã về chiều, đường phố vắng tanh. Hình như sắp có bão, không khí nặng những hơi nước, nhiều cơn gió xoáy làm lá khô và cát bụi bay mù mịt, chim chóc xao xác đua nhau bay về tổ. Bầu trời xám xịt, vẩn vù những mây, thỉnh thoảng lại loé lên vài tia chớp sáng lòa, tiếp theo là những tiếng sấm nổ âm âm, làm rung chuyển cả không gian. Ông nhìn đồng hồ, đã hơn 7 giờ rồi, phố xá vừa mới lên đèn. Ánh đèn vàng vọt soi lờ mờ con phố vắng dài hun hút, không một bóng người qua lại, vài giọt mưa bắt đầu rơi lác đác, rồi mưa rơi nặng hạt, mỗi lúc một mau. Ông sốt ruột lắm bậm:

- Trời đã tối, lại gió bão thế này, không hiểu cô ấy đi đâu chưa chịu về?

Ông đang mong vợ, và lo lắng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, mà mấy tuần nay vợ ông có vẻ buồn bã khác thường. Hiền không lảng xãng nói cười líu lo như trước đây, cả đến đứa con hai tuổi, nàng cũng không buồn ngó ngang đến. Suốt ngày nàng có vẻ đắm chiêu suy nghĩ, và thỉnh thoảng lại thờ dài. Một lần ông bất chợt thấy nàng mắt đỏ hoe, hình như nàng vừa mới khóc. Ông đau lòng tự hỏi hay là ông đã làm điều gì cho nàng buồn lòng? Nhưng khi ông hỏi, thì nàng đáp:

- Không! Chẳng có gì hết.

Biết là vợ không muốn nói, nhưng ông không ép. Ông tự nhủ sẽ phải tìm hiểu, bởi vì ông không muốn vợ ông phải đau khổ. Ông chỉ muốn nàng luôn luôn sung sướng, ông đã làm hết cách để nàng được sung sướng, để bù lại những hy sinh của nàng khi lấy ông. Năm nay, bác sĩ Lương đã gần bảy chục tuổi rồi, còn vợ ông chỉ mới hai mươi tám. Ông biết là ông đã già quá, lại xấu xí, chẳng có gì để hấp dẫn bọn phụ nữ cả, mái tóc muối tiêu bạc hơn phân nửa, thân hình cao gầy như que củi, đã thế lại còn cái chân đi khập khểnh do một tai nạn xe cộ - tai nạn đã làm thiệt mạng người vợ trước của ông cách đây hơn mười năm - làm ông trông càng thảm hại hơn. Trong khi đó Hiền, vợ của ông trông xinh tươi, mon mon như một nụ hồng, nàng sánh với ông, dù ai có lịch sự cách mấy cũng không thể nói là đẹp đôi được. Ông hiểu rõ điều đó hơn ai hết, và không có một chút ảo tưởng nào cả, ông còn biết rõ một điều là nàng không hề yêu ông, nàng lấy ông chỉ vì cảm ân nghĩa.

Ba năm trước đây, ông là bác sĩ trong phái đoàn thiện nguyện từ Hoa Kỳ về Việt Nam giải phẫu và chữa bệnh miễn phí cho người nghèo. Ông đã gặp Hiền tại bệnh viện, khi nàng chờ mẹ nàng tới cấp cứu. Bà ta bị bệnh ung thư bao tử đã tới giai đoạn chót, nên mặc dù ông và các bác sĩ khác trong bệnh viện đã tận tình cứu chữa, nhưng bà vẫn qua đời mấy tháng sau đó. Gia đình Hiền nghèo lắm, và ông đã bỏ tiền ra giúp Hiền lo tang ma cho mẹ nàng. Thật tình lúc đó ông không hề có ý định lợi dụng Hiền, ông giúp đỡ nàng hoàn toàn chỉ vì lòng nhân đạo.

Sáu tháng sau, Hiền tới tìm ông tại bệnh viện, buồn bã nói:

- Hôm nay em đến để giã từ bác sĩ, em sắp phải đi xa...

- Vậy à, nhưng cô đi đâu vậy?

- Em sẽ đi xa, thật xa, chắc lâu lắm mới có ngày về... Nàng thờ dài, em sắp phải đi lấy chồng.

- Ồ nếu thế thì có gì lạ đâu? Ông vui vẻ nói, là con gái, ai chẳng phải lấy chồng, đó là một tin mừng chứ, có gì mà phải buồn?

- Không, bác sĩ ạ... Nàng cắn môi, cúi mặt xuống có nén tiếng khóc, khi ngẩng lên mắt nàng đã ngập đầy lệ, em không biết phải nói thế nào...

- Có chuyện gì vậy? Ông ôn tồn, nếu cô không cho là tôi tò mò, cô có thể kể cho tôi nghe, để xem tôi có thể giúp gì cho cô được không? Tại sao cô lại có vẻ buồn thế? Cô bị ép duyên à? Cô không yêu anh ta?
- Em không biết một tí gì về người chồng sắp cưới của em cả, nói chi đến chuyện yêu đương? Em không biết mặt ông ta, ngay cả một tấm hình cũng không có, tên tuổi, nghề nghiệp cũng không, em không biết một tí gì cả...
- Ai làm mai mối mà kỳ cục vậy? Gia đình cô ép gả à?
- Không! Trái lại là khác, cha em thương em lắm, ông ngăn cản, nhưng em không nghe, chính em tự nguyện.
- Trời! Cô càng nói tôi càng không hiểu gì cả.
- Thật ra cũng chẳng có gì khó hiểu đâu, nhưng bác sĩ khó mà tưởng tượng...

Hiền ngậm ngừng một lúc rồi mới nói tiếp:

- Gia đình em lâm vào đường cùng rồi, em phải làm nàng Kiều bán mình. Em đã ghi tên với một Văn Phòng Giới Thiệu Hôn Nhân và đã được giấy gọi... Ở đây, họ chỉ tuyển các cô gái trẻ, để mai mối cho các người ngoại quốc, Tàu hoặc Đại Hàn. Những người này bỏ ra một số tiền và tha hồ lựa chọn, còn bọn em phải nhắm mắt vâng lời, không được quyền có ý kiến...
- Trời! Ông kêu lên xúng sốt, đó là dịch vụ mua bán người, chứ đâu phải là dịch vụ hôn nhân?
- Đúng vậy bác sĩ ạ, họ bỏ tiền ra mua một người đàn bà, và tha hồ sử dụng cho vừa với ý muốn và mục đích của họ. Đôi khi có những ý muốn vô cùng quái gở, cũng như có những mục đích vô cùng tàn bạo...
- Xem ra cô cũng hiểu rành rẽ lắm.

Hiền lắc đầu:

- Có sống trong cuộc mới hiểu thấu đáo từng chi tiết, còn em chỉ biết sơ qua. Thật ra cũng có một vài trường hợp may mắn hiếm hoi, còn đại đa số đều gặp những rủi ro, bất trắc, không lường trước được.

Nàng ngừng lại một lúc rồi mới thở ra buồn bã:

- Bọn em không phải là không biết tủi nhục, nhưng vẫn phải liều nhắm mắt đưa chân, vì không còn con đường nào khác.

Bác sĩ Lương nhìn người con gái tội nghiệp đang đứng trước mặt, cô ta trông hiền lành, chất phác thế kia mà sắp phải dấn thân vào con đường phiêu lưu nguy hiểm, và cuối đường là vực thẳm đang chờ đón. Ông cảm thấy bất nhẫn và thương xót không thể tả. Ông nghĩ ngợi bâng khuâng, cuộc đời ngắn ngủi có là bao, mà sao lắm khổ đau. Từ dạo vợ ông chết đi, ông vẫn ở vậy không nghĩ đến việc tục huyền, vì ông vẫn chưa quên được bà, và ông vẫn mang mặc cảm tội lỗi là đã gây ra cái chết của vợ, cho dù đó chỉ là một tai nạn, và chính ông cũng bị thương. Thời gian trôi qua, ông cũng nguôi ngoai dần, chợt ngoảnh lại thấy mình đã già, sáu mươi lăm tuổi rồi, ông cũng cần được hưởng chút ít hạnh phúc trong những năm tháng cuối cùng của cuộc đời chứ? Trước đây, mãi mê làm việc, ông không để ý đến thời gian, nhưng bây giờ hưu trí rồi, công việc thiện nguyện không chiếm của ông mất nhiều thì giờ, ông cảm thấy cuộc sống sao tẻ nhạt và trống rỗng quá, còn thời gian sao mà dài lê thê. Ông thấy cô đơn vô cùng, chưa bao giờ ông thấy cần thiết có một người bạn đời bằng lúc này, để cùng ông chia sẻ những vui buồn trong cuộc sống. Ông thở dài bần khoăn, cô gái này nếu bị bán sang Đài Loan, có thể bị rơi vào những ổ điếm, hoặc sa vào tay những tên bạo dâm và sẽ bị ngược đãi. Không, ông không thể để mặc nàng, ông sẽ cứu vớt nàng, nhưng bằng cách nào đây? Giúp nàng một số tiền? điều này thì ông sẵn lòng, nhưng ông cũng không giàu có chi nhiều, còn Hiền sau khi xài hết số tiền, và khi ông về Mỹ rồi, đời nàng sẽ ra sao? Chắc chắn nàng sẽ đi trở lại con đường cũ. Ông còn đang phân vân chưa biết tính sao, thì Hiền bỗng bật lên khóc:

- Thấy gương những người đi trước, em rùng mình... Em sợ lắm, em sợ không có can đảm.

Ông gật đầu:

- Đúng vậy, cô không nên liều lĩnh, đến một đất nước xa lạ không biết tiếng nói, không người thân thích, lỡ có chuyện gì, biết cầu cứu ai?

Hiền ngò im cắn móng tay hồi lâu, rồi mới ngậm ngừng nói ra cái lý do nàng tới tìm ông hôm nay, nhưng nàng chỉ nói bóng, nói gió cho ông hiểu rằng ông có thể cứu vớt đời nàng, nếu ông hứa sẽ giúp đỡ gia đình

nàng cho qua cơn bế tắc hiện nay, và để đền ơn, nàng sẽ tình nguyện làm vợ của ông. Thốt xong câu nói khó khăn đó, Hiền xấu hổ cúi gầm mặt xuống, ông thương cảm nhìn nàng, từ tốn nói:

- Không được đâu cô Hiền ạ, tôi già quá, sánh với cô sao được?
- Có hề gì, miễn ông không chê em quê mùa, Hiền nói, mặt đỏ như gấc, làm vợ một người tử tế như ông, chẳng hơn là làm nô lệ cho một người nước ngoài, không rõ thân thế, không thấy mặt mũi, biết đâu lại chẳng là một ông già tàn phế, câm điếc? Hoặc tệ hơn là sa chân vào ổ điếm...

Ông nhìn nàng, nghĩ ngợi một lúc rồi mới dịu dàng nói:

- Thôi được rồi, để thông thả chúng ta sẽ bàn tính lại.

Như thế đó, cuộc tình của họ lúc đầu đơn thuần chỉ là một cuộc trao đổi, một bên cần nương dựa vào vật chất, một bên vì lòng trắc ẩn và sự cô đơn. Nhưng khi lấy nhau rồi, một tình cảm mới mẻ đã nảy sinh giữa đôi vợ chồng chênh lệch tuổi tác đó. Ông thương yêu, săn sóc, chiều chuộng Hiền đủ thứ, để nàng được sung sướng. Hiền cảm ân tình của chồng đối với mình và gia đình mình, nên cư xử với ông rất ân cần, tử tế. Ông cảm thấy sung sướng được hưởng cái thú gia đình, cái hạnh phúc ngọt ngào ông mới tìm được sau hơn mười năm vắng bóng. Căn nhà của ông từ dạo có Hiền, trở nên ấm cúng, linh hoạt hẳn lên với những tiếng nói cười trong trẻo, dịu dàng của nàng. Cô gái nhà nghèo, lam lũ bấy giờ được sống trong nhung lụa, đã thay đổi và trở nên xinh đẹp lạ lùng, làn da nâu xạm vì rám nắng trở nên trắng nõn, mái tóc khô cháy bấy giờ óng ả mượt mà, quần áo sang trọng, phấn son tô điểm càng làm cô thêm xinh đẹp. Hiền như lột xác từ cô bé Lọ Lem trở thành một nàng công chúa diễm lệ. Nhưng trên khuôn mặt đẹp như hoa kia lúc nào cũng phảng phất một nét buồn kín đáo. Nhìn vợ, ông hiểu và ngầm thông cảm, là người từng trải, ông hiểu rằng tiền tài, vật chất không đủ để đem lại hạnh phúc cho một cô gái trẻ trung, xinh đẹp như nàng. Vì vậy, ông đã làm hết cách để vợ ông được vui vẻ, thoải mái, và không cảm thấy bức bối khi phải sống chung với người chồng lớn tuổi.

Khi Hiền ngỏ ý muốn đi làm cho vui, ông đồng ý ngay, ông đưa vợ vào bệnh viện, giới thiệu Hiền với một nhóm y tá, và sinh viên y khoa dưới quyền ông, nhờ họ chỉ dẫn, huấn luyện cho nàng trở thành một người y tá phụ. Nhóm này gồm cả nam lẫn nữ, đa số đều trẻ trung và vui nhộn, trong đó có một anh sinh viên thông minh ưu tú mà ông rất thương mến, chàng trai tên Hùng này con nhà nghèo, nhưng học giỏi nên vẫn được ông nâng đỡ.

Ông bận rộn suốt ngày với công việc giải phẫu, những lần họp hội chẩn, những buổi thuyết trình... Nhưng khi về nhà, ông được nghỉ ngơi thoải mái, ông sung sướng thấy vợ ông vui tươi hơn hờ, nói cười luôn miệng, chứ không âu sầu, ủ dột như trước đây. Căn nhà nhỏ nhưng sạch sẽ, ngăn nắp, và bếp lửa ấm cúng làm cho ông cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Thời gian trôi nhanh lắm, thâm thoát đã ba năm, bấy giờ trong gia đình ông đã có thêm một đứa trẻ hai tuổi. Chú bé mới đẻ thương làm sao, mắt tròn như hai hòn bi, má lúm đồng tiền và cái miệng giống y hệt mẹ nó. Đứa bé chỉ có mái tóc thưa thưa là giống ông, ngoài ra nó chẳng mang một nét nào của ông cả, nhưng hề gì, giống mẹ nó càng đẹp, chẳng hơn là xấu xí giống ông hay sao? Ông cưng nó hơn cục vàng, đi làm thì chớ, về nhà là ông ẵm bế, nô rờn với nó, làm đủ mọi trò hề chọc cho nó cười.

Nhà có tiếng trẻ mới ẵm áp, vui vẻ biết bao, cả đời ông chỉ ao ước có một đứa con, nhưng người vợ trước của ông mắc bệnh tắc buồng trứng, nên không sanh đẻ gì được, ông cũng chẳng bao giờ phàn nàn, tính ông vốn hiền lành, không muốn làm đau lòng người khác. Bấy giờ được làm cha đứa bé này đây, còn sung sướng nào bằng? Dù thế nào đi nữa, ông vẫn thầm cảm ơn vợ đã cho ông được hưởng cái hạnh phúc mới mẻ này.

Ông chỉ khổ tâm một điều là mỗi khi phải đi ra ngoài với đứa bé, một ông già đầu bạc bồng một đứa bé hai tuổi trên tay, nó bi bô gọi ông bằng bố, ông thấy xấu hổ làm sao. Giá nó gọi ông là ông ngoại, chắc ông sẽ cảm thấy thoải mái, dễ chịu hơn nhiều, khỏi phải ngượng ngùng trước những ánh mắt chế diễu. Có những kẻ thô lỗ, còn chỉ trỏ bàn tán và nói rõ to cho ông nghe thấy:

- Nhìn coi thằng nhỏ giống ba nó ghê chưa?

Một tràng cười sặc sụa tiếp theo:

- Con quạ nuôi con tu hú!

Hoặc tàn nhẫn hơn:

- Thằng chả chỉ trắng men thôi, hết xiu quách rồi, đúc cốt thể mẹ nào được?

Những khi đó, ông chỉ muốn nhào tới đám cho mấy tên mất dạy mỗi đứa mấy đám thật mạnh vào mặt. Nhưng ông không thể làm được việc đó, vì vậy mà ông đành khổ tâm mà lờ đi, cũng như ông đã khổ tâm mà lờ đi nhiều việc khác. Chưa bao giờ ông ngăn cản, cấm đoán vợ làm những điều nàng thích, bởi vì ông chỉ muốn vợ ông sung sướng, để bù lại những thiệt thòi mà nàng đã chịu khi phải làm vợ một người lớn tuổi như ông. Nhốt một con chim non vào lồng là một điều tàn nhẫn, cho dù có là lồng sơn đi nữa.

Thiên hạ làm sao hiểu được tình cảm của ông đối với người đàn bà trẻ này? nó không đơn thuần chỉ là tình yêu nam nữ, mà còn pha một chút tình cha con, vì nàng chỉ đáng tuổi con ông thôi, cũng như cậu sinh viên khoa ưu tú kia vậy, ông hết lòng chỉ dạy, giúp đỡ và cũng coi cậu ta như con. Những kẻ xấu miệng thường hay xì xầm bàn tán, và chế diễu ông, họ nói ông là một lão già mù quáng và ngu ngốc. Ông nghe thấy hết, nhưng chẳng buồn để ý, bởi vì ông thấy họ tầm thường quá, làm sao họ hiểu được tầm lòng cao cả của ông? Cứu vớt một người đàn bà, không phải là để hưởng sự trả ơn, như thế có khác gì một cuộc mua bán, dùng tiền bạc để mua lấy những thú vui ích kỷ của mình, lợi dụng quyền làm chồng để giam hãm vợ vào cái ngục do mình tạo ra là đã man. Ông không đến nỗi hèn hạ và ác độc như một số những ông già Đài Loan hay Đại Hàn, bỏ tiền ra mua một người đàn bà, để vừa làm vợ, vừa làm đầy tớ.

Muốn vợ được sung sướng, ông đã chiều theo tất cả mọi ý muốn của nàng. Hết hạn ba năm, phái đoàn y tế thiện nguyện về Mỹ cả, mình ông ở lại, chỉ vì Hiền muốn ông ở lại, Hiền nói nàng không muốn xa lìa quê hương, xa lìa nơi chôn nhau cắt rốn, nàng quỳn luyến gia đình, bạn bè... Nàng cũng không muốn cắt đứt công việc mà nàng đang rất thích thú tại bệnh viện, thích thú tới nỗi có khi đi làm mà nàng lại bông theo đứa bé, ông cũng không ngăn cản, mặc dù bệnh viện là nơi có nhiều người đau ốm, dễ bị nhiễm trùng. Ông chỉ căn dặn nàng cách phòng ngừa lây bệnh cho đứa bé, và chỉ nên cho nó ở chơi trong chốc lát, Hiền vui vẻ nghe theo.

Không hiểu sao mấy tuần nay Hiền có vẻ buồn bã, ít nói, ít cười, mỗi khi đi đâu về, nàng có vẻ buồn hơn, hoặc giận dữ bỏ vào phòng riêng đóng cửa lại.

Hôm qua Hiền kêu nhưc đầu và bỏ bữa ăn chiều, nàng đang ốm rồi... Đã xảy ra chuyện gì? Ông lo lắng lắm lắm:

- Lại cãi nhau chắc? Lần này thì có vẻ nặng... Anh chàng tệt thì thôi, làm đàn ông thì phải độ lượng chứ, ai lại đi tranh chấp với đàn bà? Hùng không biết là hắn đã làm nàng khổ đến thế nào ư? Giá mình có thể khuyên hắn một câu nhỉ...

Khổ nỗi làm sao ông dám ra mặt? Mọi người vẫn tưởng rằng ông không biết gì hết, và câu chuyện vẫn còn ở trong bóng tối, nay ông ra mặt, mọi người lại tưởng ông ghen. Không đâu, ông đâu có tầm thường như họ nghĩ, mấy lúc gần đây ông thấy sức khoẻ yếu kém, ông chỉ muốn yên tĩnh và tiếp tục được hưởng những ngày êm đềm, vui vẻ trong những năm tháng cuối đời. Hạnh phúc của ông là được nhìn thấy hạnh phúc của những người mà ông thương yêu, đó là đứa bé, người vợ trẻ của ông và anh chàng sinh viên nghèo mà ông vẫn giúp đỡ. Ông chỉ muốn họ sung sướng, và ông đã làm tất cả những gì ông có thể làm, để họ được sung sướng. Anh chàng sinh viên kia, hắn đã sung sướng vì không phải bỏ học nửa chừng do thiếu tiền. Còn vợ ông, ông chỉ muốn được nhìn thấy nàng vui tươi, ca hát suốt ngày như con chim sơn ca, lảnh xăng đi lại trong nhà, nói với ông những lời dịu dàng... Những buổi sáng êm đềm, cùng ngồi bên ông nhắm nháp những cái bánh ngọt, bên ly cà phê thơm ngát, và những buổi tối đẹp trời cùng ông đi dạo ngoài vườn, ngắm trăng.

Ông chỉ cần có thế, và còn đứa bé nữa chứ, nó là nguồn an ủi vô biên của ông, những lời nói ngây thơ của nó thường làm ông phì cười. Ông ghìen hít ngửi làn da mát mịn, thơm mùi sữa của nó, cọ mặt ông vào mái tóc tơ mềm mại, để mặc cho những bàn tay nhỏ xíu, mũm mĩm của nó kéo gọng kính của ông tẽ xuống mũi, và cười như nắc nẻ, ông cũng cười theo nó. Ôi trẻ thơ, thiên thần của hạnh phúc! Những giây phút ấy ông sung sướng vô kể, ông chẳng mong gì hơn nữa, ông bằng lòng với cái hạnh phúc giản dị đó.

Nhưng mấy tuần nay, vắng tiếng cười của vợ, cả thằng bé cũng ngần ngại, không còn nô rồn, chắc nó cũng cảm thấy sự khác lạ, vì mẹ nó không thèm để ý đến nó, không săn sóc, không cả bế bồng, và hôn nó trước khi đi ngủ. Nhà cửa sao lạnh lẽo quá chừng, ông quyết định sẽ phải làm một cái gì đó để cứu vãn, không thể để tình trạng như thế này kéo dài mãi, vợ ông sẽ héo úa mà chết.

Sáng hôm sau là chủ nhật, ông tìm đến Hùng tại nhà riêng của hắn. Mọi người trong nhà Hùng đều đi vắng cả, thật vô cùng thuận lợi. Bật tay chào hỏi xong, ông kín đáo quan sát nét mặt bơ phờ hốc hác của anh ta, và thân mật hỏi:

- Nay anh bạn trẻ! Đạo này học hành ra sao?
- Vẫn bình thường, thưa bác sĩ.

- Thế còn mọi chuyện khác cũng bình thường cả chứ?

Anh ta có vẻ bối rối, cố tránh tia nhìn của ông:

- Những chuyện khác là chuyện gì kia ạ?
- Chuyện tình cảm ấy mà.

Hùng giật mình, ngồi thẳng người lên, sợ hãi lộ ra nét mặt, ông mỉm cười hiền lành, ôn tồn nói:

- Đừng ngại gì cả, tôi chỉ có thiện chí muốn giúp đỡ. Cứ kể cho tôi nghe giữa hai người đã xảy ra chuyện gì? Mấy tuần nay cô ấy không được vui.

Hùng đứng im, nét mặt biến chuyển rất nhanh, có lúc đỏ bừng lên rồi chuyển sang tái trắng, rồi lại đỏ bừng...

Sau cùng, anh ta quì sụp xuống đất, dáng điệu trông thật là thảm hại:

- Xin bác sĩ tha tội cho tôi, vì việc này mà tôi khổ sở hết sức. Tôi không xứng với sự tin tưởng của bác sĩ, tôi đã trả ơn bác sĩ bằng sự phản bội. Tôi bị lương tâm cắn rứt, và tôi hối hận lắm, tôi thề sẽ chấm dứt, tôi vừa nói với cô ấy là tôi sẽ cắt đứt mọi liên hệ, và tôi sắp cưới vợ...
- Cưới vợ à? Ông nhảy nhồm lên như người bị điện giật, đâu có thể chấm dứt mọi việc một cách dễ dàng như thế? Anh đã nói với cô ấy như vậy rồi à? Đồ vô lương tâm! Anh không biết những lời nói của anh đã làm tan nát tim gan cô ấy, cô ta không còn thiết sống nữa. Tội nghiệp! mấy hôm nay cô ta đã ốm rồi...
- Nhưng tôi không còn cách nào khác, không thể để một sự việc đáng xấu hổ như vậy tiếp tục mãi, tôi không thể chịu được sự đàm tiếu của thiên hạ.
- À thì ra anh sợ dư luận? Nếu thế, thì lúc trước anh không nên làm điều đó, nhưng anh đã làm rồi... Tôi hiểu tuổi trẻ bồng bột, và tôi không trách anh, vì tôi đã tha thứ cho anh. Nhưng anh phải có trách nhiệm với người đàn bà đã yêu anh và sanh con cho anh chứ?

Hùng ôm mặt rên rỉ:

- Trời ơi! Việc này, việc này...
- Phải! Ông ngắt lời, việc này tôi cũng biết, nhưng tôi nói ra không phải là để trách anh...
- Tôi thật là một đứa khốn nạn, trời sẽ hại tôi... Van bác sĩ đừng nói nữa!
- Không, tôi phải nói. Ông vẫn tiếp tục. Để anh hiểu rõ trách nhiệm và bổn phận, tôi không thể yên tâm với ý nghĩ rồi đây hai mẹ con họ sẽ bơ vơ. Tôi còn sống ngày nào, tôi sẽ che chở, bảo bọc hai mẹ con họ. Nhưng tôi già rồi, sức khoẻ suy yếu, chẳng bao lâu nữa, tôi sẽ chết đi, mẹ con họ sẽ ra sao? Nhất là đứa bé vô tội, nó còn non nớt quá, nó cần một người cha. Anh phải có trách nhiệm với mẹ con họ.
- Tôi phải làm thế nào bây giờ?
- Cưới cô ấy, đem mẹ con cô ấy về sống với anh. Tôi sẽ lo chu toàn cho hai người.

Hùng kêu lên xùng xốt:

- Làm như thế còn ra cái thể thống gì nữa? Bác sĩ không sợ thiên hạ sẽ chê cười à? Còn danh dự của bác sĩ nữa...
- Danh dự của tôi cũng không bằng hạnh phúc của hai mẹ con người đàn bà đáng thương đó. Ông thở dài, tôi đã làm một điều lầm lẫn khi cưới một người vợ quá trẻ, chỉ đáng tuổi con mình, tôi ân hận và đã làm hết cách để đền bù cho cô ấy. Hiền không hề yêu tôi, ép cô ấy phải sống chung với tôi suốt đời, thật quả là một điều ác độc. Tôi biết tôi phải rút lui để trả tự do cho cô ấy, đó là điều hợp với đạo lý, tôi không nghĩ rằng thiên hạ sẽ chê cười.

Ông cúi xuống kéo Hùng đứng lên, thông thả nói tiếp:

- Ở đời, người nào cũng có đôi lúc phạm phải những điều không nên làm, nhưng phải biết dừng lại đúng lúc, tiếp tục đi sâu vào con đường sai lầm mới là điều nên tránh. Anh cũng vậy, không nên làm thêm một điều lầm lỗi nữa, là phủ nhận hậu quả anh đã gây ra, phải tay với trách nhiệm. Anh còn trẻ, tương lai còn dài, hãy bắt đầu lại từ đầu, hãy sống với con tim của mình, tạo dựng hạnh phúc cho mình và người mình yêu. Anh yêu cô ta phải không? Và cô ta cũng yêu anh lắm, cô ấy không thể sống thiếu anh. Các người hãy đem nhau đi, tạo lập một gia đình riêng, sống với nhau, đem hạnh phúc cho nhau.
- Nhưng còn bác sĩ sẽ ra sao?
- Đừng lo cho tôi, lão già này đã gần bảy chục tuổi rồi, đâu còn sống được bao lâu nữa? Tôi chỉ muốn sau khi tôi chết đi, những người mà tôi thương yêu vẫn sống yên vui, hạnh phúc bên nhau.

Hùng cảm động quá, hấn lại quỳ xụp xuống chân ông, khóc nức nở:

- Lòng bác sĩ bao la như biển rộng, tôi biết nói gì đây để tỏ lòng tri ân? Chỉ xin bác sĩ nhận cho một lay này, và cho phép tôi được gọi bác sĩ bằng cha.

Ông vỗ nhẹ vào vai chàng, mỉm cười nhưng cặp mắt ướt rướt:

- Đứng lên đi! Thế anh không biết là từ bao lâu nay tôi vẫn coi anh như con hay sao? Hãy hứa với tôi một điều là anh sẽ thương yêu, chăm sóc cho mẹ con cô ấy suốt đời, đó là cách anh trả ơn tôi đây.
- Vâng, con xin hứa!
- Tốt lắm, con trai ta ạ. Ông nhìn chàng trai bằng một cái nhìn trìu mến, bây giờ thì ta có thể yên tâm được rồi, không còn gì phải lo lắng nữa. Cám ơn con đã hứa cho ta được sống an vui, thanh thản những năm tháng cuối cùng của cuộc đời.

Từ già Hùng, ông về nhà với một tâm trạng vui buồn lẫn lộn. Ông bồng đứa bé lên tay, hôn tro trát khắp mặt mũi, đầu cổ của nó, nước mắt chảy ròng ròng, ông nói với nó như nói với một người lớn:

- Con biết không? Phải xa con và mẹ con, lòng ta đau đớn như thế nào? Nhưng ta không thể ích kỷ mãi, ta không muốn vì ta mà cha con phải tiếp tục chịu những đau khổ dằn vặt, còn mẹ con thì âu sầu, ủ rũ như chiếc lá héo. Ta đã già quá rồi, thời gian còn lại chẳng còn là bao, trước khi đi vào cõi chết, ta muốn làm một điều tốt, đó là đem hạnh phúc đến cho các người.

Đứa bé nhìn ông ngỡ ngác, thấy ông khóc, nó cũng bệu bạo, rồi òa lên khóc. Ông chợt hiểu là đã làm cho nó sợ, vội vã ông lau nước mắt, bế nó đặt ngồi lên đùi ông, rồi vừa vuốt ve nó, vừa dỗ dành:

- Ngoan nào, đừng khóc!

Và ông cười với nó, nói vài câu bông đùa cho nó hết sợ. Thế rồi sau khi sửa lại quần áo đứa bé cho thoáng thơm, ông nắm lấy bàn tay bé xíu của nó dắt đến trước cửa phòng của mẹ nó, ông gõ cửa nhẹ...

Trước đám cưới một tháng, ông âm thầm trở về Mỹ một mình, cho đôi trẻ được tự nhiên thoải mái, khỏi phải áy náy vì sự có mặt của ông. Sau khi thu xếp xong công việc, ông làm chúc thư để lại hết tài sản cho đôi vợ chồng mới cưới và đứa con của họ. Bảo rằng lòng ông không đau, là không đúng, nhưng thôi, ông biết bên nước đục không thể lưu mãi con đò. Nhịp cầu nay đã lở, ông nhìn bóng con thuyền nhỏ tách bến ra đi, với vẻ ngậm ngùi. Đường đời cũng giống như dòng sông, chia đôi ba nhánh, ông và nàng đã đi chung một đoạn đường êm đềm, không sóng gió. Đến đây là ngã rẽ, là lúc chia tay, nàng qua đò khác, còn ông trở về bến xưa, sống những ngày thanh thoi, an nhàn, cùng dăm ba người bạn già vui thú đánh cờ, đàn sáo, ngâm thơ... Tâm hồn ông rất thanh thản, chẳng còn vương vịn bụi trần. Nhớ lại quãng đường đã qua, ông có cảm tưởng như vừa trải qua một giấc mơ, cuộc đời chẳng qua cũng chỉ là những giấc mơ thôi.

PHƯƠNG - LAN

(Trích trong tác phẩm 40 năm cuộc tình, nhà sách Tự Lực phát hành)

Cho Tôi Nhắc...

Đâu ngọn lửa cho sinh tồn tộc Việt?
Bao năm qua còn âm ỉ trong lòng?
Đã bùng lên trong những lúc oán hờn,
Rồi mau chóng lụi dần theo năm tháng!
Xin chớ quên! Người ơi, **cho tôi nhắc:**
Ái Nam Quan đã dời đất sang Tàu.
Cột mốc nơi biên giới đã lùi sâu,
Đất tổ mất đâu? Hận sâu, lệ đổ.
Hiệp ước Thành Đô chịu bao thua lỗ,
Nhượng đất, biển, rừng,... đau khổ dân Nam.

Cho tôi nhắc: Tàu nham hiểm xâm lăng,
Giết tộc Việt bằng muôn ngàn kế độc.

Cho tôi nhắc: Việt cộng vai nô bộc,
Muốn đổi thay quốc ngữ thật gớm ghê.
Cách phát âm rất u ám, nặng nề,
Giai đoạn chót trao nước về Trung cộng.

Cho tôi nhắc: tiếng Việt còn, còn nòi giống,
Đừng thờ ơ trước quốc biến, dân ơi!
Mau tiến lên, mau giải cứu kịp thời,
Đồng lòng đánh, đem mảnh đời báo đáp.

Cho tôi nhắc: lửa tự do bùng cháy,
Tusinia, Egypt, cả Yemen.
Độc tài đổ, quốc gia chuyển số phận,
Tương lai đất nước do dân tự chủ.
Tôi cầu trời, dân không thờ ơ nữa,
Nói gương ai khơi ngọn lửa đấu tranh.
Đập tan chế độ Cộng sản hôi tanh,
Gỡ vòng xiềng xích trói tay, giam hãm.
Bên này đại dương tôi mong lắm,
Tiếng trống khua của Hội Nghị Diên Hồng.
Tiếng “Không hàng!”... Tiếng chân bước đập dồn...
Giờ đã điếm, lửa nung hồn ái quốc.
Gió độc lập sẽ thổi bùng ngọn đuốc,
Nói vòng tay, mạnh dạn chằng ngại ngần.
Tôi bên này thao thức đợi mùa Xuân,
Đang thờ, sống cùng toàn dân trong nước.

Cho tôi nhắc: máu xương bồi lý tưởng,
Tự do, dân chủ: phần thưởng của hy sinh!

Nguyễn P. Thúy, 4/15/2018

Ai Cập Tự Do

Trước sự chống đối mãnh liệt của dân chúng
Ai Cập, Hosni Mubarak phải từ chức vào ngày
11 tháng 2, 2011, sau 30 năm độc quyền làm
Tổng Thống.

Vang trời những tiếng reo hò,
Công trường Chiến Thắng rừng cờ phất cao. (*)
Bao ngày giận dữ hô hào,
“Free Egypt” tiếng gào dội vang.
Khí hùng như sóng dâng tràn,
Vì dân chủ: quyết không màng hy sinh.
Kết đoàn: sức mạnh vô hình,
Độc tài phải đổ, chuyển mình vươn lên.
30 năm uất ức chèn,
Khát khao dân chủ đã lên cao rồi.
Không dùng lực, chỉ kêu đòi:
“Tương lai đất nước giao người dân đen”.
18 ngày, chí vững bền,
Độc tài đã đổ, bao niềm hân hoan.
Thành công rực rỡ, vinh quang,
Nền trời Ai Cập ngập tràn pháo bông.
Tôi mừng dân chủ thành công,
Mong làn gió mới thổi bùng Việt Nam.
Tân niên Cộng Sản phải tan,
Kỷ nguyên 21 thuộc toàn dân thời.
Đứng lên... mau đứng dân ơi!
Đập tan xiềng xích trói đời bấy lâu.
Nghe chẳng tiếng gọi khẩn cầu?
Đáp lời sông núi, ngẩng đầu tiến lên.

Nguyễn P. Thúy, 2/11/2011

*Tahrir Square

TAY ĐẢNG TANH MÁU MẬU THÂN

Huế tang chế không u mê nhẹ dạ
Hồn oan xưa chưa siêu thoát, chịu lừa?
Mậu Tuất này vẫn nhớ Mậu Thân xưa
Cộng mấy đũa lừa bảy ngàn sinh mạng?

Trò bịp bợm tuyên truyền đánh bóng đảng
Huế, Sài Gòn... bao thê thảm kinh hoàng
Còn bàng hoàng hốt hoảng cảnh tan hoang
Bàn tay đảng rõ ràng tanh vạ trạng!
Ý Nga, 15.4.2018

HỌA

Đêm cặm cùi mảng thử màu trên vải,
Ngày tiếp ngày, hăng hái ngự trên vai
Say “**chí trai yêu Tổ Quốc**”, khô hoài
Tay mạnh nét ngắn dài vì lẽ phải.

Nét Nghệ Thuật Vị Nhân Sinh tự tại
Lính yêu ai? Toàn dân phải nhớ hoài!
Tay nữ nhi, ý họa thê: hèn, oai?
Hỡi nam tử chỉ ăn chơi chí khoái?

Người Họa Sĩ trông dịu dàng khả ái
Cọ khoan thai nét mềm mại, trở tài
Vinh danh Anh đã chiến đấu miệt mài
Tranh chuyên Lửa: LÊ THÚY VINH lưu lại.
Ý Nga, 14.4.2018

Lê Thúy Vinh

NGỌN ĐÈN

Người phải bụi, tôi hóa thành nùi giẻ
Người làm thơ, tôi giọt mực thủy chung

Đảng Là Nhứt... Cấp

Sinh nhật Đảng ta? Nhục thấy bà
Đảng già đáng tuổi: nội, ông, cha
Nói năng láo khoác như con điếm
Mở miệng du côn tựa gã ba *
Diện mạo “trẻ trâu” khoe tiến sĩ
Tư phong “thiến lợn” lộ sai nha
Đảng sinh toàn lũ: gà, heo, chó
Chả trách từ người xuống thú a!

Kiều Mộng Hà

* Ba hoa chích chòe còn có nghĩa khác “Ba Đuẩn

30 THÁNG TƯ

30 tháng tư lại thấy bồi hồi,
Những con số vô tình mà đau quá,
Tôi không hẹn một ngày trong quá khứ,
Tôi không chờ mà kỷ niệm về đây.

Có một tháng tư trời trắng màu mây,
Khăn tang trắng cho bao người nằm xuống,
Miền nam Việt Nam trở thành thua cuộc,
Giọt nước mắt nào khóc cho quê hương.

Tôi thấy người lính trong thành phố buồn,
Anh chưa buông súng đầu hàng số phận,
Trong tuyệt vọng anh vẫn là người lính,
Bảo vệ miền Nam dân chủ tự do.

Anh vừa trở về từ chiến trường xa?
Những chiến hào, những đôn canh bỏ ngõ,
Anh lạc bầy như chim chiều bạt gió,
Đường về nhà không biết ở nơi đâu.

Người ta hoảng loạn chạy đi tìm nhau,
Những xác chết đang nằm trên đường phố,
Bên cạnh đồng rác còn đang cháy dở,
Rác và xác người. Ôi quá xót xa.

Trời đất bơ vơ, người dân bơ vơ,
Thành phố của mình sao mà xa lạ,
Người di tản, những căn nhà đóng cửa,
Tháng tư ngoài kia như kẻ tội tình.

30 tháng tư qua biết bao lần,
Vẫn còn lại một tháng tư năm ấy,
Đau thương này viết bao nhiêu trang giấy,
Và ngàn đời không thể đốt thành tro.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(April, 13, 2018)

Đôi diện bên người mãi là con bé
Thuở học trò tên lên bảng, chân run.

Mỗi buổi sáng tôi biến thành vệt nắng
Lẽo đẽo theo người nhịp bước chân quen
Người khe khẽ... tôi thành bài hát ngắn
Niềm vui tràn, quên đóng cửa cài then.

Trưa mệt mỏi, người kiếm tìm chất đắng
Tôi-cà-phê từng giọt rót vào ly
Chiếc sandwich kèm miếng hem trắng trắng
Cũng từ tôi nhồi-ướp thịt, vui chi.

Chiều nắng tắt, tôi vàng mây lãng đãng
Theo buồn/vui, mây tím biến ra hồng
Rồi đôi lúc người thông dong nhân tản
Hồn mộng mơ... tôi hóa lá ra bông.

Đêm yên tĩnh, người ngồi bên lò sưởi
Tôi vội nhanh thành ánh lửa reo vui
Người đọc sách, tôi trở thành con chữ
Chuyện tình nào không bóng dáng ngâm ngùi!

Người an giấc, tôi hóa thành cơn mộng
Theo người vào dạo khắp cõi chiêm bao
Rồi gặp lại thuở ươm tình bong bóng
Chưa trọn thề, sao thề! Lại xa nhau.

Bừng tỉnh giấc, ngây say trong cõi mộng
Chao ôi! Đồi đầu khác dấu đêm đen
Bấm tay nhắm... còn gì? Ngoài chiếc bóng!
Người quên tôi? Trong góc tối ngọn đèn.
Kiều Mộng Hà

Cảm nghĩ về TT2018

1) PHU THÊ BÊN CHÀNG

Đàn bà nói ghét là yêu
Nói thương là hận, gọi miêu là gà*
Gọi chàng âu yếm...thằng cha
Đêm qua có nhẽ... đậm đà mí nhau!!!
Nhìn trắng thì lại nhớ sao
Ngắm hoa lại nhớ ai trao câu thề
Đêm về nửa tỉnh nửa mê
Chìm trong mộng đẹp phu thê bên chàng.

Kiều Mộng Hà

*gợi ý từ câu” mèo mã gà đồng

ĐỪNG NHI NỮ TÂM THƯỜNG!

Thêm cà phê nữa nè!
Tháng Tư thơ nên nói
Dù nói biết ai nghe
Thơ cũng cần khơi Lửa.

Cứ gió ngược mà đi
Bao nhiêu năm bên bể
Tìm chưa gặp cố tri
Chưa ra bạn gần bó.

**Lửa chuyện chị, chuyện em
Mình cùng đi tới “sáng”
Gần tàn phải khơi thêm
Đức Thiêng ngồi chính nghĩa!**

Cà phê Ý thật thơm
Uống hoài không muốn cạn
Thảo nào thảo thức đêm
Vi nhâm nhi men đắng.

Ai có lòng chẳng thương?
Ai có tim không nhói?
**Đừng nhi nữ tâm thường
Đi sai Đường, lạc Bước.**

Em ưa đắng, thích cay
Mà chẳng ai ngon ngọt
Thấy tội và buồn thay!
Bởi vậy tìm đường khó?

**Nhìn dân tộc, quê hương
Trong màn đêm tăm tối
Phải đi đến tận đường
Chắc chắn không tuyệt lối!**
Ý Nga, 13.4.2018

HỒ VÒN THỎ ĐẾ

(Trích tuyển tập BIẾM THI CHÍNH TRỊ sẽ xuất bản.)

*

Hồ Hán cứ vòn thỏ Việt
Đuổi chạy vòng vòng xem chơi
Bầy Thỏ học hành lệt đệt
Chạy thề mà vẫn lăm lòi:

Toàn những “*anh hùng bất diệt!*”
Khẩu hiệu phá sản ngôn từ.

2) Ôn Chàng!

Chị Em tâm sự về Chàng,
Niềm đau, nỗi nhớ, ... vô vàn yêu thương.
Tình theo năm tháng mãi vương,
Bên nhau vui cuộc đời thường âm êm.
Có khi lẻ bóng bên thềm,
Như đò lỡ chuyến, trăng xiên nửa vàng...
Mặc cho con tạo xoay vần,
Ôn Chàng cuộc sống thêm phần thặng hoa.

PThúy

3) Tuổi Nào

Tuổi nào tươi thắm như hoa
Tuổi nào hạnh phúc chan hòa trên môi
Tuổi nào bỗng bỏ cuộc chơi
Tuổi nào nấc nghẹn nuôi người tù lao
Tuổi nào tần tảo lao đao
Quê người lập nghiệp xanh xao mỗi mòn
Tuổi nào rũ sạch đau buồn
Bên chàng thong thả bước đường rong chơi.

ThúyM

Chạy đến sức tàn, cạn kiệt
Còn tung hô Hồ nhuyền như.

Tháo chạy, mồm hô, miệng hét,
Chém giết dân, không chần chừ
Bầy đàn rõ ràng nát bét
Chỉ tài nói dóc tổ sư!

Móng Hồ thò lò muôn mặt
Vây mà nhân tài, sĩ phu
Đảng bắt cúi đầu, im bật
Chân Thỏ sao óc lù đù?

Hèn chi dân phong:

- *Thỏ đế!*

Ý Nga, 12.4.2018

Việt Nam Oi, Đợi Đến Bao Giờ?

*Ly hương đạo ấy vẫn sầu thương
Nước mắt nào vơi nỗi đoạn trường
Mỗi nhục hằn ghi câu quốc phá
Gia vong tan tác biệt ngàn phương.*

*Quá bốn mươi năm: mòn ước vọng
Nhật nhòa cảnh cũ, lạ phố phường
Bao giờ? Đợi đến bao giờ nhỉ?
Được đón Xuân về chốn cố hương!*

Nguyễn Phương Thúy

2/14/2018

<http://nguyenpthuy.jigsy.com>

Quán Thế Âm Bồ Tát

Tại các chùa đều có hình tượng Đức Quán Thế Âm Bồ Tát với gương mặt và nụ cười từ bi đứng trên tòa sen ban phước lành cho tất cả Phật tử đến viếng chùa.

Khi bị trọng bệnh, bị tai nạn nguy hiểm hay khi gặp phải những điều phiền muộn trong cuộc đời, đa số chúng ta thường niệm danh hiệu Quán Thế Âm Bồ Tát để cầu xin được cứu giúp.

Người viết chỉ là một cư sĩ nhỏ bé tầm thường nên chỉ có thể chia sẻ với quý thân hữu một vài nét quan trọng về đức Quán Thế Âm Bồ Tát mà thôi. Phân thuyết pháp về công hạnh của Ngài phải do các tăng sĩ phụ trách mới đủ uy lực thuyết giảng.

Kính mời thưởng thức Youtube

[Niệm Quán Thế Âm Bồ Tát - Võ Tá Hân Phổ Nhạc Rất Hay \(Viết Sub ...](#)

▶ 5:46

<https://www.youtube.com/watch?v=oudlUom82QE>

Xin cảm niệm công đức của nhạc sĩ Võ Tá Hân.

Người viết sưu tầm được tài liệu về Đức Quán Thế Âm Bồ Tát dưới đây xin được chia sẻ cùng quý thân hữu muốn tìm hiểu về Ngài qua kinh sách.

[Hành Trạng Bồ Tát Quán Thế Âm](#)

Thích Phước Sơn

Nói đến Phật giáo, người ta nghĩ ngay đến đạo Từ bi cứu khổ. Mà hình ảnh cứu khổ tiêu biểu tuyệt vời nhất thiết tưởng không ai khác hơn là đức Bồ tát Quán Thế Âm, hay Mẹ hiền Quán Âm. Vì vị Bồ tát này có đầy đủ phẩm chất của một người mẹ trong tất cả những người mẹ. Hình như trong mọi trái tim của những người con Phật thuần thành nhất là giới Phật tử bình dân không ai là không có hình ảnh đáng tôn kính của vị Bồ tát giàu lòng bi mẫn này. Mỗi khi nói về Ngài, tựa hồ chúng ta ai cũng biết, nhưng có lẽ không ai dám cho là mình đã hiểu biết đầy đủ tất cả. Thế nên, trong bài này người viết xin giới thiệu cụ thể đôi nét chân dung của Bồ tát một lần nữa, để giúp đại chúng quan chiêm.

Trước hết hãy nói về danh hiệu của Bồ tát. Thông thường các Kinh điển kể về 8 danh hiệu của Ngài như sau:

1. Quán Thế Âm Bồ tát;
2. Quán Tự Tại Bồ tát;
3. Quán Thế Tự Tại Bồ tát;
4. Quán Thế Âm Tự Tại Bồ tát;
5. Hiện Âm Thanh Bồ tát;
6. Quán Âm (*) Bồ tát;
7. Cứu Thế Bồ tát;
8. Quán Âm Đại Sĩ.

Trên đây là những danh hiệu phổ biến mà nhiều người thường biết đối với vị Bồ tát này. Thế thì có những Kinh điển chủ yếu nào đề cập đến xuất xứ, vị trí và những hoạt động của Ngài?

* Chúng ta thấy đại khái hành trạng của Bồ tát qua các Kinh:

1) Theo Kinh Đại A Di Đà thì Ngài là Thị vệ bên trái, còn Bồ tát Đại Thế Chí là Thị vệ bên phải của đức Phật A Di Đà lo việc cứu độ chúng sinh trong thế giới Ta bà. Cả 3 vị được gọi chung là Tây phương Tam Thánh (3 vị Thánh ở phương Tây). Và trú xứ chính thức của các Ngài là cõi Tây phương Tịnh độ. Phạm khi chúng sinh gặp tai nạn mà chỉ thành niệm danh hiệu Quán Âm Bồ tát, thì lập tức Ngài đến nơi cứu giúp. Do thế mà Ngài được đức hiệu là Quán Thế Âm Bồ tát (Vị Bồ tát chuyên lắng nghe âm thanh cầu cứu của thế gian).

2) Theo Kinh Pháp Hoa, phẩm Phổ Môn thì Ngài có 33 hóa thân, từ thân Phật, Độc giác... đến thân đồng nam, đồng nữ. Ngài thường vận dụng 14 năng lực vô úy để cứu vớt chúng sinh thoát khỏi ách nạn, hoặc đáp ứng những yêu cầu chính đáng khi nào chúng sinh thành tâm niệm đến danh hiệu của Ngài.

3) Theo Kinh Thủ Lăng Nghiêm thì pháp môn tu của vị Bồ tát này là Nhĩ Căn Viên Thông, nghĩa là tai Ngài có thể được sử dụng như năm căn khác. Ngài phát tâm tu hành nơi pháp hội của đức Phật Quán Thế Âm, và đức Phật này đã thọ ký cho Ngài khi thành Phật sẽ có Phật hiệu giống như mình. Do đó mà Ngài có hiệu là Quán Thế Âm. Đồng thời vị Bồ tát này cũng có 32 ứng thân giống như Kinh Pháp Hoa đã mô tả. Chỗ khác nhau là Kinh Pháp Hoa kể đến 33 ứng thân, còn Kinh Lăng Nghiêm thì liệt kê 32 ứng thân. Ngoài ra, hai Kinh này còn giống nhau một điểm nữa là cùng mô tả về 14 đức vô úy của vị Bồ tát này. Số lượng và nội dung của các đức vô úy này gần y hệt như nhau.

4) Theo Kinh Thiên Thủ Thiên Nhãn Đại Bi Tâm Đà La Ni thì Ngài đã thành Phật từ đời quá khứ cách nay vô lượng kiếp, hiệu là Chánh Pháp Minh Như Lai, nhưng vì nguyện lực Đại bi, muốn làm lợi ích cho chúng sinh nên Ngài hiện thân Bồ tát để dễ dàng hoàn thành đại nguyện. Thế nên, ngoài danh hiệu Bồ tát Quán Âm như chúng ta thường nghe, có đôi chỗ còn gọi là Phật Quán Âm là vì vậy.

5) Theo Kinh Nhất Thiết Công Đức Trang Nghiêm Vương thì Ngài là Thị vệ của đức Phật Thích Ca.

6) Theo Mật giáo thì Ngài là hóa thân của đức Phật A Di Đà.

7) Theo Kinh Hoa Nghiêm thì đạo tràng của Ngài ở núi Bồ Đà Lạc trên biển Nam Hải. Đó là đôi nét sơ lược về hành trạng của Bồ tát Quán Âm mà các Kinh đã đề cập đến..."

(Nguồn: Trích bài viết của Thầy Thích Phước Sơn - Tu Viện Quảng Đức)

Chúng ta cũng thường niệm danh hiệu Ngài là Quán Thế Âm Bồ Tát.

"Quán Thế Âm có nghĩa là quán chiếu, suy xét, lắng nghe âm thanh của thế gian. Theo Phẩm Phổ môn trong [Kinh Diệu Pháp Liên Hoa](#), sở dĩ Ngài mang tên gọi như vậy là do hạnh nguyện từ bi cứu khổ nạn, mỗi khi chúng sanh bị khổ ách, nguy cấp liền nhất tâm niệm danh hiệu của Bồ tát, Ngài liền quán xét âm thanh đó, lập tức cứu họ thoát khỏi tai ách.

Trong [Bát Nhã Tâm Kinh](#), vị Bồ-tát này mang tên là Quán Tự Tại dựa trên pháp môn tu tập của Ngài. Khi quán chiếu thâm sâu vào chính mình, Ngài nhận thấy năm uẩn không có tự tính và đều là giả tạm, ngộ ra được điều đó, ngài vượt thoát tất cả mọi khổ đau ách nạn."

(Nguồn: trích trong Wikipedia)

Phật tử nào cũng muốn tìm đọc 12 Lời Nguyện Của Quán Thế Âm Bồ Tát xin mời thường thức youtube 12 Lời Nguyện của Bồ Tát Quán Thế Âm qua link dưới đây:

[12 Lời Nguyện của Bồ Tát Quán Thế Âm - YouTube](#)

▶ 8:52

<https://youtu.be/-aknBM1oegM>

12 Lời Nguyện Quán Âm Bồ Tát:

Nguyện thứ nhất:

"Khi hành bồ tát, danh hiệu Tôi Tự Tại Quán Âm. Liên tâm, thanh tịnh canh trần, nơi nào đau khổ tâm thanh cứu liền". Nam mô Quán Thế Âm Bồ Tát

Nguyện thứ hai:

"Không nài gian khổ, quyết một lòng cứu độ chúng sinh, luôn luôn thị hiện biển Đông, vớt người chìm đắm khi giông gió nhiều". Nam mô Quán Thế Âm Bồ Tát

Nguyện thứ ba:

"Ta bà ứng nghiệm, chốn u minh nhiều chuyện khổ đau, oan gia tương báo hại nhau, nghe tiếng than thở mau mau cứu liền". Nam mô Quán Thế Âm Bồ Tát

Nguyện thứ tư:

"Thanh trừ yêu quái, bao nhiêu loài ma quỷ gớm ghê, độ cho chúng hết u mê, giúp trừ nguy hiểm không trừ nhiều nhưong". Nam mô Quán Thế Âm Bồ Tát

Nguyện thứ năm:

"Tay cầm dương liễu, nước cam lồ rưới mát nhân, Thiên, chúng sanh điên đảo, đảo điên, an vui mát mẻ ru phiền tiêu tan". Nam mô Quán Thế Âm Bồ Tát

Nguyện thứ sáu:

"Thường hành bình đẳng, lòng từ bi thương xót chúng sanh, hỷ xả tất cả lỗi lầm, không còn phân biệt sân thâm mọi loài". Nam mô Quán Thế Âm Bồ Tát

Nguyện thứ bảy:

"Đứt ba đường dữ, chốn ngục hình, ngục quỷ, súc sanh, cạp beo thú dữ vây quanh, Quán Âm thị hiện chúng sanh thoát nạn". Nam mô Quán Thế Âm Bồ Tát

Nguyện thứ tám:

"Tội nhân bị trói, hành hình rồi lại khảo tra, thành tâm lễ bái thiết tha, Quán Âm phù hộ thoát ra nhẹ nhàng". Nam mô Quán Thế Âm Bồ Tát

Nguyện thứ chín:

"Làm thuyền cứu vớt, giúp cho người vượt khúc lênh đênh, bốn bề biển khổ chông chênh, Quán Âm độ hết an vui Niết bàn". Nam mô Quán Thế Âm Bồ Tát

Nguyện thứ mười:

"Tây Phương tiếp dẫn, vòng hoa thơm, kỷ nhạc, lộng vàng, tràng phang bảo cái trang hoàng, Quán Âm cứu độ đưa đường về Tây". Nam mô Quán Thế Âm Bồ Tát

Nguyện thứ mười một:

"Di Đà thọ ký, cảnh Tây phương tuổi thọ không lường, chúng sanh muốn sống niên trường, Quán Âm nhớ niệm Tây Phương mau về". Nam mô Quán Thế Âm Bồ Tát

Nguyện thứ mười hai:

"Tu hành tinh tấn, dù thân này tan nát cũng đành, thành tâm nỗ lực thực hành, mười hai tôn nguyện độ sanh đời đời". Nam mô Quán Thế Âm Bồ Tát

Người viết xin được tu tập hạnh lành từ bi của Đức Quán Thế Âm Bồ Tát được thể hiện qua bài thơ và youtube dưới đây:

Sông Cho Biển Nhận

Xin hãy cho như dòng sông quê ngoại
Cứu Long giang bù đắp những phù sa
Như bạn bè, bao kỷ niệm ngọc ngà
Theo năm tháng đắp bồi thêm tươi thắm
Muôn sông nhỏ đổ vào lòng biển thẳm
Cho biển kia dồn dập sóng trùng dương
Máu về tim, nơi phát xuất yêu thương
Sông về biển, nơi dưỡng sinh vạn vật.

Xin hãy nhận như đại dương bát ngát

*Những dòng sông muôn ngã chảy về đây
Như bạn xưa về ca khúc sum vầy
Cùng hội ngộ trong biển tình thân mến.*

*Sông cần biển để có nơi chảy đến
Biển cần sông để cho biển thăm sâu
Người cần người vì có những nhiệm màu
Của tình cảm, của yêu thương, vương vấn.*

*Xin hãy cho, xin hãy vui đón nhận
Những yêu thương, những thương mến ngọt ngào
Vì ngày mai nào ai biết ra sao?
Thì hiện tại, hãy yêu thương, vui sống.*

*Trí thanh thần đừng để tâm vọng động
Trước những gì đồ kỳ với hồn ghen
Như trăng kia vẫn sáng đẹp hơn đèn
Yêu thương vẫn đẹp hơn là oán hận.*

*Xin chúc Bạn: Thiện Tâm luôn tinh tấn
Xin nguyện cầu: Nhân Ái trái muôn phương
Để mọi người sống An Lạc, Yêu Thương
Thì trần thế sẽ thiên đường, hạnh phúc.*

Sương Lam

Mời thưởng thức Youtube Sông Cho Biển Nhận dưới đây do nhạc sĩ Mai Đăng phổ thơ Sương Lam qua tiếng hát của ca sĩ Tâm Thu.

Xin thành thật cảm ơn quý nghệ sĩ đã giúp đỡ và cùng với người viết học tập, thực hành hạnh từ bi của Đức Quán Thế Âm Bồ Tát.

Youtube [Sông Cho Biển Nhận-Thơ Sương Lam-Nhạc Mai Đăng ... - YouTube](#)

▶ 7:24

https://www.youtube.com/watch?v=az_4fBvI314

Nam Mô Quán Thế Âm Bồ Tát

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTN 413-ORTB 41118)

HỌP TỔ DÂN PHỐ

Chiều nay chị Bông ăn cơm sớm để đi họp tổ dân phố, ban trưa ông tổ trưởng đã đi rào qua từng nhà để mời họp, ông tổ trưởng dân phố vừa khó tính vừa đầy nhiệt huyết, thuộc loại “ăn theo cách mạng” mà người ta gọi là “Cách mạng 30 tháng tư” nên không ai dám lơ là bỏ họp nếu không có lý do cụ thể chính đáng.

Rửa bát xong xuôi đã gần 7 giờ chiều. Chị Bông đi ngang qua nhà chị Bích cô bạn hàng xóm ngay bên cạnh tiện thể ghé vào gọi:

- Bích ơi, đi họp tổ dân phố.

Bích từ trong nhà đi ra, nàng mặc đồ bộ hở tay hở nách:

- Xong việc rồi. Nào đi, cứ mặc thế này cho mát mẻ.

- Tao cũng mặc bộ đồ cộc cạch trông như con dờ hơi, tổ dân phố toàn là hàng xóm mình mà.

Cả hai đi qua nhà chị Ngân thì thấy mẹ chị Ngân cũng vừa lắp ló ngoài cửa nên dùng chân đợi bà luôn. Tiếng chị Ngân nói như hét lên với mẹ:

- Khoan, mẹ đợi con một chút, mẹ ngồi họp thành thoi bé thằng cu Tí theo với.

Bà tai điếc nhưng nhờ con gái hét to chắc cũng nghe lọt. Bà một tay cầm cái quạt giấy, tay kia cắp thằng cháu nội 1 tuổi. Thế là một buổi đi họp tổ dân phố chẳng phí phạm thời gian và nhân lực tí nào.

Những buổi họp tổ dân phố không còn quan trọng như thời gian đầu mới “giải phóng” nữa mà trở nên nhàm chán. Người ta đi họp cho có lệ để khỏi bị tổ trưởng và tập thể phê bình, chủ hộ đi họp hoặc cho thành viên trong nhà đại diện đi giùm, nhà thì cho đứa con mới 13 tuổi đến dự phiên họp làm như họp mặt thiếu niên nhi đồng, nhà thì cho ông già bà cả cứ làm như đi họp bô lão, mẹ chị Ngân vừa già vừa điếc thì làm sao mà nghe đầy đủ nội dung cuộc họp, đã thế bà còn kiêm luôn việc trông cháu. Nhà bác Hồng lại còn độc đáo hơn cho thằng con tàn tật bị què một chân đi họp. Toàn là những sức lao động dư thừa, sức lao động ế không xử dụng đến. Họ dự buổi họp tổ dân phố cho có mặt để ông tổ trưởng điêm danh.

Còn những chủ hộ như chị Bông, chị Bích thì đi họp cũng là dịp gặp nhau tán dóc...giết thì giờ. Trong lúc chờ đợi giờ họp hai chị tha hồ lòi đủ thứ chuyện vặt, chuyện đời ra kể cho nhau nghe.

Địa điểm họp là nhà bà Nhiều, nhà bà có phòng khách rộng lát đá hoa, bà tình nguyện cho mượn làm nơi hội họp coi như có tinh thần tập thể nên luôn được anh công an khu vực ngợi khen

Chị Bông và Bích bước vào nhà bà Nhiều, sàn nhà đã được lau chùi nên mọi người ngồi bệt xuống thoải mái, dù cái quạt trần đang quay nhưng vài bà già vẫn mang theo quạt để phe phẩy cho mát mẻ thêm. Bà mẹ chị Ngân bế cháu ngồi xuống cạnh chị Bông, bà than thở:

- Buổi trưa ngồi nhặt một mâm gạo toàn bông cỏ và sạn lớn sạn nhỏ mới cả lung bây giờ lại ngồi họp.

- Nhà nào chẳng thế, phải đồ gạo ra mâm nhặt bông cỏ nhặt sạn cả giờ mới có gạo sạch nấu cơm. Thế sao bà không để chị Ngân đi họp?

- Nói thế thôi, tôi đi họp vẫn hơn. Ở nhà nó còn bao nhiêu việc phải làm.

Thằng cháu nội của bà ngồi im trong lòng bà, hy vọng nó đã ăn no bú say không khóc ré lên trong buổi họp như mấy lần trước.

Chị Bông và Bích chơi thân nhau, ngoài tình hàng xóm còn đồng cảnh ngộ chồng đi “học tập cải tạo” và đứa con lớn bằng tuổi nhau học cùng lớp cùng trường..

- Này Bông mày đã mua mấy cục gạch cho thằng Tèo chưa? Lớp học của con chúng mình đang có phong trào “Mỗi trò một cục gạch cho kế hoạch nhỏ” đấy.

- Nhà trường cần xây sửa lại cái phòng học bị lở bị nứt bắt mỗi em học sinh phải nộp gạch chẳng khác nào moi tiền trong túi người ta, có đứa phải nhịn ăn để mua gạch. Bóc lột đến thế là cùng!

- Con tao cứ đòi mua cho nó mấy cục gạch, càng nhiều càng tốt để nó giao nộp cho trường.

Chị Bông cương quyết:

- Không, mày cứ mua cho nó 1 cục gạch đủ tiêu chuẩn tối thiểu thôi, tao cũng thế, gạch cũng là tiền. Thà kế hoạch nhỏ nộp giấy vụn, nộp lon ve chai thì tao còn ráng vợ vét cho con nó thi đua.

Hai bà ngồi trước mặt chị Bông cũng đang tâm sự đầy vui:

- Thằng con em vừa mới có giấy báo trúng tuyển nghĩa vụ quân sự, nhưng em đã giải quyết tốt đẹp

- Biết rồi, chạy tiền chứ gì...

- Chính thế, phường đội bao giờ cũng gọi nhiều người đi nghĩa vụ để phòng hờ trừ hao kẻ bỏ trốn và nhất là để ăn hối lộ. Thế là số người lên đường vẫn đủ chỉ tiêu, vẫn đạt thành tích. Phường đội vừa được ăn hối lộ vừa được khen.

Đến lượt bà kia kể chuyện nhà mình:

- Chị xem, căn nhà của bố chồng em muốn sang tên cho chồng em thế mà phường xía vào, vì bố em có hai con đi nước ngoài từ năm 1975, phường nói “nhà nước” sẽ quản lý phần tài sản của hai người “phần động” đó, nhà em chỉ được hưởng một phần ba trị giá căn nhà. Tóm lại sẽ mất toi hai phần căn nhà.

- Nhưng “nhà nước” là ai? Là thằng cha căng chú kiết nào? Hay tiền lại vào túi những đứa “nhà nước” chuyện hà hiệp và bóc lột của dân này?

Chị Bông chồm lên góp chuyện:

- Hai bác ơi, nhà nước quản lý chúng ta đủ mọi thứ, từ cái bao tử đến chuyện nhà cửa tiền bạc là chuyện thường tình.

Giọng một bà chua cay:

- Tức lắm cô Bông ạ, nhà tôi 2 người ở nước ngoài họ còn có có; Nhà bà Hào thằng con đi vượt biên mất tích, căn nhà bà bán đi để chia phần cho 3 đứa con còn lại để yên tâm tuổi già khi bà nhắm mắt lia đời cũng bị “nhà nước” quản lý phần đứa con mất tích ấy thế có đau đớn cho bà Hào không, hở!

Lác đác có thêm vài người đến, ông tổ trưởng vẫn chưa khai mạc vì chưa đủ người dù giờ họp đã quá. Một bà chép miệng phê phán:

- Tôi đã trừ hao đi trễ 10 phút mà vẫn phải đợi. Sao lại có người bê trễ giờ giấc, không biết tôn trọng tập thể đến thế cơ chứ.

Chị Bông và chị Bích lại thêm chuyện:

- Hôm nay hình như ông tổ trưởng sẽ phổ biến thông báo của phường gọi đi làm thủy lợi và không ai được miễn cả.

- Thông tin ở vợ ông tổ trưởng rò rỉ ra phải không? May mà chồng bà chỉ làm tổ trưởng dân phố chứ làm việc đại sự quốc gia thì bà vợ này chỉ giỏi hại chồng. Tao đi làm thủy lợi một lần, nhớ lại mà còn ớn, nước con kinh đen thui đặc quánh những rác rưởi lâu năm đã phân hủy nồng nặc mùi hôi thối thế mà người phải lội xuống đó nạo vét khai thông bằng tay. Chi được dầm ba tháng đâu lại vào đấy “con kinh ta đào” nước vẫn đen thui.

- Chẳng cần tới đào kinh làm thủy lợi, hôm chúng mình đi làm lao động trên đất mà cũng nhớ đời nè, mệt oi là mệt.

Chị Bông suy nghĩ:

- À, cái hôm cả tổ dân phố đi lao động làm sạch vành đai hàng rào phi trường Tân Sơn Nhất chứ gì?

Chị Bông hào hứng tiếp:

- Ban đầu tao cứ cảm tưởng như cả tổ dân phố được đi dã ngoại, hôm ấy là buổi xuất quân đầu tiên nên có cán bộ phường, cán bộ hội phụ nữ nữa mới oai. Họ dẫn chúng ta đi qua chợ Hạnh Thông Tây, qua chùa Huỳnh Kim đến một xóm nghèo mộc mạc, chúng ta ở cùng quận huyện mà chẳng có dịp nào đi sâu đi sát vào tận xóm làng đến thế.

Chị Bích tiếp:

- Rồi chúng ta băng qua bên kia đường đến một nơi vắng vẻ giáp ranh với hàng rào đầy những bụi bờ lùm cây cách ngăn phi trường Tân Sơn Nhất, có lều tều chực nóc nhà với bãi tha ma, có những ngôi mộ đã được bốc dỡ, có những ngôi mộ vô chủ nằm bơ vơ chờ nhà nước “càn quét” san bằng thấy mà thương.

Chính quyền địa phương di dời mấy hộ dân đi nơi khác, giải toả những ngôi mộ và bắt những tổ dân phố lần lượt “khai hoang” chặt cây thu gom rác rưởi làm sạch mặt bằng mục đích làm thoáng để giữ an ninh khu vực phi trường.

Hôm ấy chị Bông và chị Bích cùng “tung tăng” thích thú chạy đi chỗ nọ chỗ kia vì lạ cảnh, những bụi cây mây mọc san sát nhau cao hơn đầu người chỉ chít những chùm quả xanh, hai người hái.. ăn thử vừa chua vừa chát.

Những cành mây dài và cong vút đâm ra tua tua chắc là cành mây này dùng làm roi mây đây.

Đến những lùm cây hoa dại màu vàng màu đỏ xinh xinh mọc bên một gò đất khô cằn.

Chị Bông thích quả vừa hái một hoa thì bà Năm Dung trưởng chi hội phụ nữ của phường ở đâu le te đi đến, bà mát mẻ:

- Chỗ này không phải để các chị hái hoa bắt bướm đâu nhé

Chị Bông chống đỡ:

- Em đang định hái xem nó là hoa gì để hỏi ý chị là có nên phạt phăng bụi hoa lạ này hay là... để hoa cho đời thêm đẹp hả chị?

Bà hội trưởng hội phụ nữ lên mặt giảng giải:

- Các chị ở thành phố quen phố quen đèn làm gì biết có những loại hoa lạ như những chiến sĩ xẻ dọc Trường Sơn chúng tôi. Thời chiến tranh ở trong rừng tôi thấy bao nhiêu là hoa đẹp thì giờ đâu mà mộng mơ hoa bướm, phải chiến đấu mới có ngày đại thắng hôm nay. Tóm lại các chị cứ cuộc hết mấy bụi hoa vớ vẩn này cho tôi.

Thẳng tay phũ phàng cuộc bụi hoa đẹp vô tội xong chị Bông và chị Bích cùng vài người khác ra cuộc nhổ những cây khoai mì trồng gần những nấm mồ đã được bốc dỡ, cánh đàn ông bới lên những củ khoai mì to tướng như cái bắp chân. Một ông nói:

- Các chị em phụ nữ thu gom củ vào một đồng chốc nữa chia nhau bồi dưỡng. Cán bộ đã cho phép rồi

- Sao củ khoai mì to và tươi tốt thế nhỉ?

Ông kia đang đào bới dùng tay giải thích chẳng biết đùa hay thật:

- Cây trồng cạnh mồ mà thì tươi tốt nhờ người chết chứ sao, về làng quê cứ nhìn những mồ mà ngay trong vườn hay bên cạnh ruộng lúa tốt tươi cũng đủ biết. Các bà đi chợ mua cá trê mà có biết là cá trê bắt trong hang cạnh những gò mà xụp lờ không. Chúng ta đang được nuôi sống từ cõi chết, từ sự luân hồi của thiên nhiên tạo hoá.

Một bà suyt xoa:

- Có thật là cá trê chui rúc trong hang cạnh mồ mà không hả chú?

Ông kia vờ thêm:

- Tôi còn nghe kể có người bóc mồ đã bắt được mấy con cá trê đen bóng to tướng trong quan tài sũng nước của người chết kia.

Các phụ nữ kêu rú lên và không ai muốn chia phần cái đồng khoai mì vừa thu hoạch cạnh mồ mà nữa.

Chị Bông và Bích ngừng nói chuyện ở đây vì ông tổ trưởng đang đằng hắng lên cao giọng:

- Yêu cầu bà con yên lặng nghe điểm danh. Hộ Nguyễn Văn Chính có mặt không?

Ông Chính hớn hờ khoe:

- Có Chính đây, tôi đến đúng giờ từ lúc sớm, đợi họp dài cả cổ.

Ông tổ trưởng tiếp tục điểm danh từng hộ:

- Hộ Trần Thị Tơ.

Tiếng rụt rè cất lên:

- Có ạ.

Ông tổ trưởng nhìn về hướng ấy, phàn nàn:

- Khổ quá, lần nào bà Tơ cũng “phái” con bé con mười mấy tuổi này đi họp, nó tiếp thu được gì!

Con bé cãi:

- Cháu hiểu chứ ạ

- Thế mẹ cháu đâu không đi họp?

- Mẹ cháu bị ốm...

- Lần nào họp bà Tơ cũng ốm. Thế là thế nào? Hộ chị Lê Thị Ngân có mặt không?

Chị Bông sợ bà không nghe liền hích tay vào mẹ chị Ngân, bà vội vàng lên tiếng:

- Tôi là hộ Lê Thị Ngân đây

Lần này là bà già thì ông tổ trưởng không thể phàn nàn chưa đủ tuổi khôn lớn tiếp thu buổi họp, nhưng ông vẫn có lý:

- Bà Ngân đã khỏi điếc tai chưa mà đi họp nhỉ?

May quá bà nghe được câu này nên đáp ngay:

- Dù câu được câu mất nhưng nói chung là tôi hiểu được nội dung chính buổi họp.

Xong màn điểm danh ông tổ trưởng quét mắt nhìn một lượt mọi người và nhắc nhở:

- Yêu cầu chị Hưng nghiêm chỉnh không bắt chấy rận cho người bên cạnh nữa. Buổi họp bắt đầu.

Chị Hưng ngồi cạnh ai là đòi bắt chấy cho người ấy, bắt được con chấy hay tuốt được cái trứng mẩy nào là chị đưa lên miệng cắn thú vị như người ta cắn hạt dưa ngày tết.

Bích nói nhỏ vào tai chị Bông:

- Hôm nay còn đỡ hơn kỳ họp trước, bà Hà đi họp tử tế không cho thằng em dờ hơi đến ngồi dự, toàn hỏi những câu trên trời dưới đất mất cả thì giờ.

Ông tổ trưởng dân phố đang nghiêm giọng:

- Hôm nay tôi thông báo đến các hộ chương trình thủy lợi đợt hai ở vùng Thành Ông Năm Hóc Môn.

Chúng ta sẽ đi làm vài lần, tất cả các hộ dân đều được khuyến khích tham gia, không có chế độ ưu tiên tạm hoãn, vậy bà con nào nhiệt tình đăng ký đi trước thì giờ tay lên để tôi ghi tên vào danh sách “Người tốt việc tốt” của tổ dân phố mình. Theo ngày giờ ấn định chúng ta sẽ tập kết ở ủy ban phường và có xe chở đến nơi làm thủy lợi ở Thành Ông Năm Hóc Môn.

Một bà gờ tay góp ý:

- Xin ông tổ trưởng giải thích “Tập kết” là gì?

- “Tập kết” là “tập trung” có thể mà bà cũng không hiểu.

- Tôi chưa quen dùng từ của miền Bắc, chúng ta sống ở miền Nam ông tổ trưởng lần sau nói từ miền Nam cho dễ nghe.

Ông tổ trưởng khó chịu:

- Miền nào cũng là tiếng Việt Nam cả, đất nước ta đã thống nhất bà còn phân biệt Nam Bắc à. Thôi, ai đăng ký đi thủy lợi nào?

Người nọ nhìn người kia chẳng ai buồn gợn tay, rồi có vài tiếng thở than:

- Lúc này nhà tôi bận nhiều chuyện lắm cơ.
- Nhà em cũng thế, hết mẹ chồng ốm đến mẹ ruột đau không dám rời nhà nửa bước...
- Còn tôi, chính bản thân đang bị đau lưng, đứng lên ngồi xuống còn khó khăn nữa là...
- Chưa khổ bằng tôi, đang bị suy nhược cơ thể vì suy dinh dưỡng có giấy chứng nhận của bác sĩ đang hoảng...

Cả phòng họp đang căng thẳng thế thì bỗng một tiếng trẻ con khóc ré lên làm mọi người không ai bảo ai cùng hướng về phía bà Ngân.

Thằng cháu nội nãy giờ ngồi trong lòng bà chắc nó chán rồi, khóc phản đối để thoát ra cảnh tù túng.

Ngồi trong một góc nhà đằng kia chị Sa đang ung dung vạch áo cho thằng con mấy tháng tuổi bú, chị nhanh nhẩu nói với bà mẹ Ngân:

- Lần sau bà để chị Ngân đi họp, con có khóc thì chị giải quyết cho nó bú ngay tại chỗ như cháu đây, chứ bà lấy gì cho nó bú?

Tiếng ai đó phản đối:

- Ô, cái cô Sa này ăn nói chẳng ý tứ gì cả.

Chị Sa chẳng chịu thua:

- Em chỉ nói điều thực tế chứ không có ý gì. Thử hỏi các ông các bà trong buổi họp mà thằng bé khóc ré lên mấy lần thì còn họp hành gì, ai cũng muốn họp xong về còn lo chuyện nhà chuyện cửa.

Ông tổ trưởng vội giữ gìn trật tự:

- Thôi, chúng ta trở về buổi họp, nếu không có ai tình nguyện đăng ký đi thủy lợi trước thì chúng ta sẽ bắt thăm cho công bằng...

Vài tiếng rên rỉ to nhỏ:

- Lỡ nhà tôi trúng thăm đi thủy lợi chẳng khác nào trúng... gió, rước họa vào thân.

- Nhà em đi thủy lợi một ngày về đau bệnh ba bốn ngày bác ạ, lợi nhà nước mà hại nhân dân. “Thủy hại” chứ “Thủy lợi” gì!

- Gạo bán tiêu chuẩn mỗi tháng 9 ký một đầu người ăn không đủ no còn phải đi làm thủy lợi không công...

- Cả hai vợ chồng tôi cùng đau bao tử vì ăn bo bo nhiều hơn cơm gạo, đi khám y tế phường cho uống thuốc Xuyên Tâm Liên trường kỳ mà vẫn không khỏi sức đau mà thủy lợi.

Mặc cho những tiếng xì xầm than van ông tổ trưởng đang lái nhai bước sang các vấn đề khác như giữ gìn khu phố sạch đẹp, khu phố văn hoá, mọi người đang xuống tinh thần, lo lắng vì cái vụ thủy lợi đợt hai như một bóng ma đang ám ảnh họ. Nhưng một câu nói của ông tổ trưởng đã làm cả phòng họp lấy lại tinh thần:

- Để kết thúc buổi họp dân phố hôm nay tôi thông báo đến các hộ là sáng ngày kia đến lượt tổ chúng ta được mua bánh mì, vậy ngày mai bà con nhớ nộp sổ lương thực cho chị tổ phó nhé, ai không nộp sổ là mất quyền lợi đấy.

Ông tổ trưởng thật là khôn khéo và tế nhị, không gì vui bằng giây phút chấm dứt buổi họp mà lại kèm thêm tin đến ngày được mua bánh mì thì ai mà không phấn khởi.

Tiếng mọi người hồ hởi nhao nhao với nhau:

- Dù bánh mì tổ chẳng ngon bằng bánh mì chợ đen nhưng ăn bo bo mãi cũng chán, tôi sẽ mua vài quả trứng về rang lên ăn với bánh mì...

- Tôi sẽ cho lũ con đông nhà tôi ăn bánh mì với chuối trừ cơm, loại chuối bom từ Long Khánh đổ về ê hề ngoài chợ, vừa rẻ vừa tiện lợi đỡ nấu nướng, đỡ tốn củi lửa.

- Tôi sẽ đi mua lại bánh mì của hộ nào không ăn, phơi khô làm lương thực đi thăm chồng đang cải tạo, ở trong tù một miếng bánh mì khô quý như vàng.

Ai cũng có lý do để hờ hởi với bánh mì là thế.

Mọi người lục đục đứng dậy ra về. Bà Ngân, chị Bông, chị Bích về cùng ngõ vừa đi vừa nói chuyện cho đến trước cửa nhà chị Ngân, chị ra bế con và hỏi thăm:

- Hôm nay mẹ họp cháu có khóc không?

- Ôi giờ, lần nào nó chả khóc, mà nhờ nó khóc buổi họp mới vui, nghe báo cáo nọ báo cáo kia nhảm cả tai.

- Mẹ tóm lại cho con biết hôm nay buổi họp nói vấn đề gì?
- Chẳng có gì quan trọng ngoài chuyện ngày kia tổ mình đến lượt được mua bánh mì, con nhớ nộp số lương thực kéo mất phần

Chị Bông và Bích nháy mắt nhau và bước đi:

- Bà tai điếc, câu được câu không, cái phần chủ yếu của buổi họp là đi thủy lợi bà không nhớ chỉ nhớ cho cái bao tử là món bánh mì. Bà khôn thật.

Gia đình chị Bông và chị Bích đã định cư ở Mỹ. Hai người bạn thân xưa vẫn liên lạc, đến thăm nhau hay gọi phone, thỉnh thoảng họ lại nhắc đến khoảng thời gian sau 1975 nhiều vất vả đắng cay. Họ tí mĩ nhắc đến thời bao cấp những lần xếp hàng mua gạo, mua mì sợi, bo bo, khoai lang khoai mì, mua thịt cá mua rau, những thực phẩm chẳng tươi tốt ngon lành gì nhưng vẫn cần có để mà ăn mà sống

Khi nhắc đến những buổi họp tổ dân phố nhằm chán lòng họ lại nao nao nhớ những gương mặt hàng xóm thân quen cũ.

Chẳng biết bây giờ ai còn ai mất, ai đang ở lại quê nhà và ai đã ra đi tận phương trời nào?

Nguyễn Thị Thanh Dương

NẾU KHÔNG CÓ HỌ

Thằng xâm lược thương gì phường bán Nước

Đem giao thù quyền Tự Quyết của ta

Nhóm: “thứ ba”, phản chiến, giải, họp, hòa... [1]

Đã phá hoại, dọn đường cho Bắc Việt.

Có phải thế hay nhiều người không biết?

Ai “hậu cần”, ai tích trữ quân lương

Tập trung quân, mở chiến dịch gạt lờng

Ai bức tử được miền Nam, không chúng?

Nhìn hậu quả hãi hùng, cùng tận trọng

Bọn thù trong nguy hiểm như giặc ngoài

Nhìn quá khứ thấy ngay chuyện tương lai

Thành hay bại đều do ta sáng suốt!

Ý Nga, 10.4.2018

MỘT KHI LÀM CHUYỆN PHẢI

Một phải: ủng hộ việc lãnh

Đa phần là người trực tánh.

Ba phải: sai, trái chòng chênh

Lập trường họ vốn mỏng mảnh

Nhưng nặng nào chịu gian nan.

Họp hành phải cần Mạnh Hồ

Ngồi vào ghế Chủ Tọa Đoàn.

Những kẻ thậm thụt, nhấp nhóang

Kéo dài những chuyện lằng nhằng.

Phát biểu toàn điều ngớ ngẩn

Chuyện gì cũng cãi lằng nhằng

Khi cần: trốn nhanh chân Thỏ!

Ý Nga, 11.4.2018

TRẦN THÂN

Em run người chao nhanh

Đôi vó còn mỏng-mạnh

Làm sao thân giữ nhiệt

Mùa đông lạnh quá anh!

Minh thức trắng đêm qua,

Nghĩ, “miếng đất làm quà”

Chúng dưng người mà ức

Dân làm sao thứ tha?

Cái lạnh của xác thân

Rồi sẽ ấm đủ phần,

Chỉ lo mai mất Nước

[1] Thành phần thứ ba: lực lượng chính trị ở miền Nam Việt Nam (trong [chiến tranh Việt Nam](#)) không ủng hộ chính quyền [Việt Nam Cộng Hòa](#) & kêu gọi hòa giải, hòa hợp dân tộc.

<https://vuongthuc.wordpress.com/2015/10/23/thanh-phan-thu-ba-kinh-hoa/>

Tất cả những Thành phần thứ ba sau ngày 30.4.1975 đều đã ngậm cay nuốt đắng tự thú mình trước Quốc Dân rằng mình là kẻ vô cùng khờ dại. Như vậy ngày 30.4.1975 cũng là ngày được mệnh danh là ngày SÁNG MẮT, giáo dục những ai còn u mê trong “thiên đàng cộng sản”. Bác sĩ Ngô Vĩnh Long cho là sau ngày thống nhất, thành phần thứ ba này đã bị dẹp, không còn ai để mà lên tiếng về tình trạng chuyên quyền và sử dụng quyền lực một cách độc đoán.

<https://tudo4vn.wordpress.com/2012/07/03/thanh-phan-thu-ba/>

Những nhân vật sống hưởng lộc trong miền đất Quốc gia nhưng lại “thờ ma Cộng sản”.

http://www.tapchithoidai.org/ThoiDai21/201121_NgoVinhLong.htm

... “lực lượng thứ ba” (tiếng Anh là “Third Force”) đã có từ những năm đầu của thập kỷ 60 và đã được sử dụng ở nước ngoài cho đến những năm đầu thập kỷ 70. Theo một số nhân vật trong phong trào phản chiến của Mỹ thì tên gọi “lực lượng thứ ba” hay “giải pháp thứ ba” (Third Solution) đã được nhiều người trong phong trào đô thị miền Nam dùng từ năm 1965. Don Luce và John Sommers, Vietnam: The Unheard Voices (Ithaca, N.Y.: Cornell University Press, 1969), trang 123; Alfred Hassler, “They Call it a Third Solution,” Moral Argument and the War in Vietnam. Paul Menzel chủ biên (Nasville: Aurora Publishers, 1971), trang 202.

Tên gọi “thành phần thứ ba” thì theo ký giả Jacques Decornoy của báo Le Monde đã xuất hiện vào mùa thu năm 1969 với một nhóm người chống chính quyền Nguyễn Văn Thiệu và đi theo hướng hòa giải dân tộc mà ông Dương Văn Minh được coi là đại diện. Decornoy dùng từ “troisième composante” (tức “thành phần thứ ba”). Tên gọi “thành phần thứ ba” được bắt đầu dùng là do đề nghị của chính phủ miền Bắc tại hòa đàm Paris về thành lập một chính phủ liên hiệp gồm ba thành phần, nhưng không phải để áp dụng cho các nhóm trong phong trào đô thị vận động cho hòa bình, hòa hợp và hòa giải.

NAY VIỆT CỘNG “ĐẠY” GI TÀU CỘNG?

(Trích BIÊM THI & NÓI LÁI sẽ xuất bản.)

*

Ca dao:

“Chuông khánh còn chẳng ăn ai
Nữa là mảnh chĩnh* vớt ngoài lũy tre”

*

Lũ “Quý Đò” quay về Lũy Đò cũ
Hỏi có không công khó đánh lán giềng?
Giếng làng khô, bài học cũ hết kiềng?
“Mèo”-đuôi-cụt* mút đuôi kẻo mờ Cửa?
Ý Nga, 7.4.2018

*Chĩnh: bằng gốm, nhỏ hơn cái vại và dài để đựng gạo, tương, mắm

*NÓI LÁI:

Lũ “Quý Đò” > Lũy Đò cũ

Có không > công khó

Lán giềng > Giếng làng

“Mèo”-đuôi-cụt > mút đuôi kẻo

*1979 Việt Cộng tuyên truyền đã xua quân dạy cho lán giềng Tàu Cộng 1 bài học nhưng thật ra là ngày 17-02-1979, Đặng Tiểu Bình mới “dạy cho VN một bài học” nhằm buộc Việt Nam rút quân khỏi Cambodia: thành phố Lạng Sơn bị tiêu hủy gần thành tro bụi. Đầu tháng 3.1979, Tàu Cộng rút quân, chấm dứt cuộc chiến tranh biên giới, VC thâm đôn, bắt buộc phải thay đổi về chính trị, rút bớt gười của phía VN ra khỏi nội các Campuchia.

*Chắc chắn VC không phải là “con mèo hữu nghị” trong câu: “Bất kể mèo trắng hay mèo đen, chỉ cần bắt được chuột đều là mèo tốt” mà Đặng Tiểu Bình đã nói năm 1962, lúc Tàu Cộng đang gặp khó khăn và nền kinh tế có nguy cơ sẽ bị khủng hoảng trầm trọng.

Vừa lạnh vừa ... trần thân.

Ý Nga

ĐỎ TANH BIỂU NGŨ

Niềm đau chôn chặt, ủ ê
Tháng Tư Quốc Hận lại về nhắc nhau.

Bản đồ giặc dẫm nát nhà
Quê hương đang khuấy đục ngàn tang
thương
Giăng bao khẩu hiệu đầy đường
Đỏ tanh biểu ngữ phô trương điều gì?

Bao trang sử nhục khắc ghi
Người đi xin nhớ lụy bi dân mình.
Ý Nga, 9.4.2018

HÃY CẢNH GIÁC VIỆT GIAN!

Thế chiến đấu đang cần là đoàn kết
Người Quốc Gia khẳng khít với phe mình,
Theo lộ trình những quyết định thông
minh,
Chịu liều lĩnh hy sinh, không đua nịnh.

Dẫu kém cạnh: em, chị, anh cung kính.
Làm hết mình vì Tổ Quốc, vì dân
Vững tinh thần, không mất gốc, vong thân,
Chẳng thiên cận theo vô thần phản quốc.

Giữa tà, chính quyết phân minh, khẳng
định,
Không rập rình Quốc, Cộng vượt lán ranh,
Chẳng chòng chành trước cám dỗ hư danh,
Có bản lãnh, tâm thành, không bất chánh.
Ý Nga, 8.4.2018

TỘI ÁC VIỆT CỘNG TẠI TỈNH LỘ 7

(Trích tuyển tập TRI ƠN CHIẾN SĨ
VNCH sẽ xuất bản.)

*

Tỉnh lộ Bảy nói Pleiku, Phú Bôn*
Thật bạo tàn những trảng đạn giết dân
Hàng chục ngàn cổ súng quá phi nhân
Người cộng sản bắn vào dân di tản.

Những trận pháo rót ngày đêm thỏa mãn
Thật kinh hoàng bao máu đổ thành sông

HÃY CẢNH GIÁC!

Cộng khuyến khích mọi người làm từ thiện
Cứu dân nghèo để đảng... kiếm tiền thêm
Càng giàu thêm chúng lại càng muốn xem
Ai muốn xóa lằn ranh giữa Quốc, Cộng?

Đã chống Cộng sao lập trường lung củng?
Giặc cầm loa, xâm nhập, chạy lòng vòng
Rồi tuyên truyền, lũng đoạn cơ cấu chung
Gây chia rẽ trong Cộng Đồng tán loạn.

Phường cộng sản tạo bất an vô hạn
Công cuộc chung bị lực cản, gian nan
Vì chủ quan, lăm đoán thể nguy nan
Cộng thủ đoạn, ta hiền lành sao thắng?

Trò len lỏi dụ Việt gian dai dẳng
Nên kỹ càng cảnh giác, chịu lo toan,
Cùng khoanh vùng lập tức những nghi can
Chúng **Quái Đẳng** làm chi không **quái đản!**
Ý Nga, 6.4.2018

Chúng dối chi mà “nuốt sống” lập công
Dân vô tội chạy với vài manh áo?

Một tội ác thật vô tiền khoáng hậu
Quả thương tâm, thê thảm những đôi chân
Đường tự do chưa đến với chân trần
Đã ngã xuống dưới bàn tay Bắc Việt.

Có ai biết ngàn con đau thê thiết
Mẹ mắt con gào khóc, trẻ mắt cha.
Tội tình chi những em bé, cụ già
Phải vỡ óc, toạc da vô tội vạ?

Con đường máu! Tôi hướng về linh địa
Lời nguyện sâu nghe quận thất tim đau
Ai về lâu, xin hãy đến nguyện cầu
Xin Thượng Đế giúp oan hồn siêu thoát.

Gieo ác nghiệp, bọn Cộng nô tàn ác
Mỗi tháng Tư mỗi hò hát ăn mừng
Trên tận cùng oan khuất ấy chưa ngưng
Những hí hửng tưởng chừng dân chưa biết?
Ý Nga, 5.4.2018

Liên Tỉnh Lộ 7: Pleiku-Phú Bôn-Phú Yên, con
đường máu dài 300 cây số, đã là nơi chôn vùi
hàng ngàn xác đồng bào và trẻ thơ vô tội bởi
bàn tay Việt Cộng.

Thiên Đường Ở Nơi Đâu

Từ ngày tôi phụ trách mục Một Cõi Thiên Nhân trên Oregon Thời Báo có nhiều người quen biết tôi và có nhiều bạn bè gặp tôi, khi chào hỏi, họ không còn gọi cái tên “trên căn cước” hay “bút hiệu Sương Lam” của tôi nữa, mà lại gọi chào tôi là “Một Cõi Thiên Nhân”. Mèn ơi! Thiện tai! Thiện tai!

Nhiều bạn của tôi lại còn nói đùa rằng: “Bà viết Một Cõi Thiên Nhân này khiến cho bạn đọc của bà lo “tu thiên và hưởng nhân” hết ráo!” Trời đất! Tội lỗi! Tội lỗi!

Nhiều lần tôi cũng đã thưa rằng: tôi chưa được phúc duyên làm đệ tử chính thức của một vị thiên sư nào cả và tôi cũng chưa thực tập Thiên một cách rốt ráo. Tôi chỉ là một người chịu khó đọc sách báo, sáng tác thơ văn, bỏ công đi sưu tầm, lượm lặt những tài liệu hữu ích có tính cách thiên vị đem về đây chia sẻ với các bạn bè đồng tâm cảm, để chúng ta có được một ít phút giây tĩnh lặng trong ngày sau những lúc mệt mỏi, phiền muộn trong cuộc sống mà thôi. Đây cũng là cơ hội để chúng ta cùng nhau học hỏi, tu tâm dưỡng tánh, sống vui sống khỏe trong

giây phút hiện tại này.

Và quý bạn cũng đã thấy “nửa hồn thương đau” của tôi và tôi, dù bận rộn lo vun xới khu vườn Một Cõi Thiên Nhân (MCTN), vẫn xuất hiện “trên khắp tầng cây số” sinh hoạt cộng đồng đều đều chứ đâu có phải chỉ lo tu thiền và hưởng nhàn mà thôi.

Hơn thế nữa, tôi lại có thêm nhiều bạn mới khi sinh hoạt ở Hội Cao Niên và Nhóm Sinh Hoạt Người Việt nữa đây, sau khi họ đã đọc MCTN của tôi. Thế có phải là tôi bị “oan ơ ông địa” vì tội xúi dục bạn đọc tu thiền và hưởng nhàn hay không? Chu chớ ơ!

Trong quyển “Thiền Là Gì?” có đoạn nói: “Sở dĩ những thất bại khổ đau trong đời phần lớn là do chúng ta không làm chủ được chính mình, luôn tạo ra với cái tâm điên đảo vọng tưởng, tham đắm và bám víu nhiều quá! Thiền giúp chúng ta lắng tâm, vượt qua mọi chướng ngại để đạt đến trí tuệ toàn diện. Cho nên Thiền không phải là học thuyết để tranh luận, hoặc tín điều bắt buộc con người phải tin theo, mà chỉ cần áp dụng, thực hành để tìm về chân lý Giác Ngộ và Giải thoát.”

Nhà Phật có dạy: “Nhất thiết duy Tâm tạo” tất cả mọi sự việc trên đời đều do Tâm tạo ra. Tâm bình thế giới bình, tâm loạn thế giới loạn.

Xin mời quý bạn dành một chút suy tư với Chữ Tâm được trích dẫn dưới đây nhé:

Một phút suy tư: Chữ TÂM

Tâm là một điểm tuy nhỏ nhưng quan trọng, nên người ta mới gọi là tâm điểm.

Tâm của con người càng quan trọng hơn vì nó nói lên nhân cách của một con người:

- Tâm lệch lạc thì cuộc sống nghiêng ngã đảo điên.
- Tâm gian dối thì cuộc sống bất an.
- Tâm ghen ghét thì cuộc sống hận thù.
- Tâm đố kỵ thì cuộc sống mất vui.
- Tâm tham lam thì cuộc sống dối trá ...

Cho nên, ta không những đem tâm của mình đặt ngay trên ngực để yêu thương, mà còn:

- Đặt trên tay để giúp đỡ người khác.
- Đặt trên mắt để nhìn thấy nỗi khổ của tha nhân.
- Đặt trên trán để mau mắn chạy đến với người cùng khổ.
- Đặt trên miệng để nói lời an ủi với người bất hạnh.
- Đặt trên tai để biết nghe lời than trách, góp ý của người khác.
- Đặt trên vai để biết chịu trách nhiệm và chia sẻ trách nhiệm với anh em chị em.

Thân xác không tim thì thân xác chết, làm người không có tâm thì cuộc sống chỉ có hận thù và là mối nguy hiểm cho mọi người

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Xin mời thưởng thức youtube Chữ Tâm trong thư pháp do người viết thực hiện qua link dưới đây :

[Chữ Tâm Trong Thư Pháp. - YouTube](#)

[▶ 12:14](#)

<https://www.youtube.com/watch?v=jQj3L-o7N7w>

Chính cái Tâm đó đã tạo ra cảnh thiên đường, địa ngục nơi trần thế chứ không phải đợi đến lúc chết đi chúng ta mới được lên thiên đàng hay xuống địa ngục như đã được thiền sư giải thích trong mẫu chuyện Thiền ngắn gọn dưới đây. Xin mời bạn cùng đọc:

Địa ngục, Thiên đường

Tướng Quân đến Thiên Sư Bạch Ân hỏi đạo:

- Thực sự có thiên đường và địa ngục không ?

Bạch Ân hỏi:

- Ông làm gì?

Tướng quân đáp:

- Tôi là một danh tướng.

Bạch Ân cười to:

- Ha ha ha ! Một kẻ ngu si như ông mà làm tướng à! Ta trông ông giống tên đồ tể sát nhân.

Tướng quân tức giận rút gươm hét lớn:

- Cái gì ? Hãy xem ta lấy mạng người!

Bạch Ân thản nhiên nói:

- Đó, cửa địa ngục mở rồi, ông thấy không?

Tướng quân thu gươm về sám hối:

- Bậy quá, xin Thầy tha cho sự lỗ mãng của con.

- Tốt lắm, cửa Thiên Đường do đây mà mở rộng.

(Trích trong *Thiên là gì? Biên soạn Giác Nguyên*)

Thư pháp Thiên Đường do nhà thư pháp Ngọc Chính thực hiện.

Cám ơn Ngọc Chính nhé.

Cũng nhân mẫu chuyện Thiên nói trên, người viết đã có cảm hứng viết được bài thơ dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé

Thiên Đường Ở Nơi Đâu

Thiên đường không ở đâu xa

Ở ngay thế giới Ta Bà này đây

Ngay trong hoa lá cỏ cây

Trong mưa, trong nắng, trong mây ngang trời.

Trong Tâm những kẻ yêu đời

Trong tình Nhân Ái, trong lời Yêu Thương

Ngọt ngào ly nước chanh đường

Uống môi em ngọt, thiên đường ngẩn ngơ.

Trong lời ru hát ầu ơ

Mẹ ru con ngủ nghìn lời yêu thương

Quạt nồng ấp lạnh đêm trường

Tình nào sánh được tình thương mẹ hiền.

*Mẹ hiền đẹp tựa nàng Tiên
Hóa trăm ngàn phép cõi tiên hiện về
Thiên đường là chút tình quê
Xuân về Tết đến nhớ về quê Cha.*

*Gia đình xum họp cả nhà
Uống ăn vui vẻ, hát ca rộn ràng
Tiếng cười lời nói vang vang
Bình thường, giản dị, thiên đường là đây.*

*Biển sông dù có vơi đầy
Thế gian dù có mưa mây bão bùng
Cuộc đời dù có kiết hung
Tâm Bình Trí Lạc, ung dung sống còn.*

*Tình chồng nghĩa vợ sắt son
Kính Cha Yêu Mẹ con là hiếu nhân
Thiên Đường là đây thật gần
Ngay trong trần thế, rất gần chẳng xa.*

Sương Lam

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

THÁNG TƯ TƯỞNG NHỚ

Bạn còn nhớ khi Cộng vào cường chiếm
Chúng làm gì gia đình bạn phân ly?
Bạn ăn chi ngoài khẩu hiệu, hồng kỳ?
Bao máu đổ từ tháng Tư bi lụy?

Bao hệ lụy, ai đang cay lao lý?
Cộng dùng người thất học kiểm soát ta
Bao nhiêu kẻ nằm vùng cho ác tà
Giúp thực hiện cảnh lương dân* từ biệt?

Những chiến sĩ vì dân mà tâm huyết
Dưới hoàng kỳ đã tuân tiết oai nghi
Không vết tỳ, tròn khí tiết nam nhi
Bao trai Việt lưu sử hùng sĩ khí!

Xưa kẻ sĩ thể quyết không quỳ lụy
Nay lương tri Bạn đã thấy được gì?
Ngọn Quốc Kỳ còn vàng rực đường đi
Cờ Chính Nghĩa nào suy vi hải ngoạ!

Thời cộng sản nét đẹp nào tồn tại?
Mấy chục năm, nào phải chỉ vài ngày
Sao dân tình còn ngậm đắng, nuốt cay?
Luận thành bại? Đã rõ ràng phải quấy!

Bạn đã thấy Quốc, Cộng đâu ra đây
Chớ sáng khờ tin cậy lại chiêu ngậy,
Mà nhập nhằng “Hiện tại khác tương lai!”
Khi Hán hóa tương lai nào tươi sáng?

Thơ & trình bày:

Ý Nga

*Lương dân: dân hiền lương

#6915-030418

VÕ VIỆT CỔ TRUYỀN

(Cảm tác, nhân nghe một đài phát thanh giới thiệu & phỏng vấn một võ sư của môn “Võ Việt Cổ Truyền” trong nước.)
*

Học “Võ Việt Cổ Truyền” người yêu Nước
Ai cũng thừa những lý tưởng sâu xa
Tích tụ trong truyền thống cao đẹp mà
Thấy giặc “lạ” không lơ là tịnh tọa.

Quen hay lạ Việt gian, phường vô nghĩa?
Lạ hay quen giặc Hán lan tràn Nhà?
“Cổ truyền” nào chẳng giữ đất Ông, Cha?
Kìa Tàu Cộng, nọ Việt gian tứ phía.

Phải tự vệ khi có người phá Cửa
Việt chờ... qua. Giặc xảo trá qua... chờ...
Võ vu vợ, lạ lắm còn nghi ngờ
Nhưng “Võ Việt Cổ Truyền” phải giữ Nước!

VÃN NHƯ CŨ!

Bắt đầu từ năm một chín mấy mươi [1]
Mà cho đến năm hai ngàn mười mấy
Vẫn than ơi chẳng có chi để cười
Chuyện thống nhất Bắc-Nam thê thảm vậy!

Vẫn “Cộng Hòa Xã Hội...” trên đầu, bày
Câu “Độc lập, tự do và hạnh phúc”
Đơn từ nào cũng ém bùa-kém-may
Phải nhờ cậy mấy “phong bì” may mắn.

Đảng dễ dàng, sao dân quá khó khăn
Nếu muốn có cơm ăn và áo mặc?
Trung, Nam, Bắc dân than vãn, cần nhân
Sao vạn trạng đảng vô ngàn tươi tấn?

Dân tán loạn, ai than dài, thở vắn?

Ý Nga, 4.4.2018

[1] 1975-2018

Nhà nheo nhóc kẻ thù sao yên được?
Hỡi võ sinh! Chớ nhu nhược, lỗi lầm
Giặc ngoại xâm bày mưu chước ngấm ngấm?
Tài thao lược hãy công khai ngoạo mục!

Bao cao thủ cùng ra chiêu một lúc
Luyện tuyệt chiêu cho thuần thực ba miền
“*Thà chết trong hơn sống đục*” thanh niên
Ai yêu Nước mà dân không nể phục?
Ý Nga, 2.4.2018

THÁNG TƯ BẢO NHỚ

Ngoài biển mát anh đưa em đi dạo
Nắng rất hồng và cát mịn lòng chân
Ta tung tăng như tín đồ ngoạo đạo
Biển ngọt ngào không một vết đau thương.

Anh theo tàu tách xa bờ biển ấm
Em đứng nhìn khăn vẫy "hẹn mai về"
Cơn gió ngược dọc theo bờ biển vắng
Nỗi ngậm ngùi vùi trên tóc lê thê...

Rồi từ đó biển ngút ngàn thương nhớ
Mỗi chiều về, anh gửi gắm tình thư
Sáng biển vắng, em ngồi tay hốt cát
Từng sợi vàng rơi xuống kẽ hư vô.

Và cứ thế biển xa dần vời vợi
Tháng Tư về gieo tan tác muôn nơi
Rời buổi sáng trên bờ quen, bến cũ
Sóng gập lên, khóc giận giữa toi bờ...
Rồi trưa đến mặt trời đen vằn vữa
Không anh diu, em đạp những hoang tàn
Thành phố mát, lửa cháy vùi hoang phế
Lũ khi người khát máu liếm làm than.

Thương con tàu đưa em đi ra biển,
Không còn xanh và sóng chằng bạc đầu
Biển ngập ngừng những bàn chân mát dấp
Tàu đi xa, xa mãi... biết về đâu...?

Rồi em đã mất anh từ dạo đó
Biển vùi chôn bao ước mộng trong em
Sài Gòn mát như tên người đã mất
Em mất anh như máu chẳng về tìm.
Bốn mươi năm Biển ngoài xa vẫn sóng
Ngập tim em nghèn nghẹn mây vằn thơ
Nỗi đau xót xóa cát vàng biển vắng
Đại dương xa còn sống mãi trong mơ?

KHỎA THÂN

(Cảm tác nhân đọc ĐẠI THẮNG MÙA XUÂN
của KHÚC AN.)

*

Nữ sinh xúm đánh bạn bè
Năm đầu, xé áo, vĩa hè răn đe
Nam sinh ma túy kè kè
Búa dao vào lớp lập lòe hăm he.

Dưới màu cờ đỏ hoe hoe
Reo mừng chiến thắng, lái xe vòng vòng
Khỏa thân nhảy múa: má hồng,
Cờ hồng: nam tử như hồng, vắc khoe
Đội banh được thưởng lớn nghe!
(Cũng may, “*che chỗ cần che*” cậu này) [1]

Khỏa thân, thiếu nữ phơi bày
Ngoại nhân ngắm nghĩa, gắt gay chọn người
Các em giấu mặt hổ ngroi
“*Tự do, hạnh phúc*” nực cười thế sao?

Khỏa thân, các cháu “*vùng sâu*”
Vượt sông đến lớp: chui vào túi khô
Học xong lại... khỏa, chui vô
Về nhà được “*bác*” trầm trồ: -***Thông minh!***

Khỏa thân phản đối “*đảng mình*”
Mất nhà, mất đất, tội tình dân oan
Mạnh tay tước đoạt: đảng, đoàn
Ruộng vườn mất trắng, hân hoan nỗi gì?

Khỏa thân, các cháu học chi?
“*Đảng nhà*” vĩ đại nhất nhì thế gian?
Nước trôi, Nhà cửa mở toang
“*Đảng ta*” chiến thắng về vang chưa nè?
Khỏa thân lúc thắng cười toe
Nhờ ơn đạo đức đỏ loe, nhập nhòe.

Khỏa thân: thăm cảnh éo le
Khoác niêm tử nhục, lạnh se não nùng
Thương ơi người Việt ngượng ngùng
Vì... người Việt... Cộng, đường cùng về đâu?

Bác Nam thống nhất thăm sâu
Nhìn xem “*tột đỉnh công hầu*” là ai?
Khỏa thân nhậu nhẹt gái trai
Hóa thân: Việt Cộng mỗi mai Tú Bà.

Làm tối thiểu, chơi tối đa

Anh ở đâu? Chiều nay trên biển vắng?
Tóc màu mây sương trắng dưới mặt trời
Gió mê man vuốt ve từng sợi nhỏ
Biển vẫn buồn tan nước mắt... Anh ơi!

Linh Đắc

Tháng Tư Ra Biển

4/2018

Ăn nên: cán bộ làm ra “cung, cầu”
Công an đầu gấu đi đầu
“Anh hùng lao động” bao thầy: dân ta!

Rõ chưa chân chính, nguy tà?
Hôm nay khác với hôm qua thế nào?
Bạn ơi! Quốc Hận niềm đau
Tháng Tư tưởng niệm nhắc nhau Lửa chuyên!
Ý Nga, 1.4.2018

[1] Nhiều cô gái Việt đã khóa thân, có 1 thanh niên cũng khóa thân nhưng tay phất cờ đỏ, tay che “chỗ thẹn” để mừng đội banh VN vào bán kết U23 châu Á.